

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYAN YILDIZLARIN İSİLTİSİ

Ventura Efsanesi

II. Kitap

KATE LING

Evrenin sırları mı aşkın yalnızlığı mı?

Online PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org/>

DE
X

KAYAN YILDIZLARIN İŞİLTİSİ

Seren ve Dom beraber olabilmek için
Ventura'dan kaçıp Mariana ve Ezra ile birlikte
bilinmezlerle dolu bir yolculuğa çıkıyor.

Dört arkadaş, iki âşık...

Şimdi yepyeni bir gezegende yalnızlar.
Ama hayatta kalmak için savaşmaktan
asla vazgeçmiyorlar. Ve bu savaşta,
büyük bir sürpriz onları bekliyor.

Aşk ile yalnızlık, sevgi ile nefret,
yaşam ile ölüm...

Ventura Efsanesi, *Uzak Varlıkların Yalnızlığı*'ndan
sonra *Kayan Yıldızların İşiltisi*'yle
evrenin sırlarını birer birer açığa çıkarıyor.

DE
X

www.dexkitap.com
f t i /DEXpub

ISBN 978-605-09-4990-2

9 786050 949902

serifikalı no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 25

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

KAYAN YILDIZLARIN İŞİLTİSİ

Ventura Efsanesi

II. Kitap

Kayan Yıldızların Işıltısı

Özgün adı: *The Glow of Fallen Stars*

Yazan: Kate Ling

© 2017, Kate Ling

Çeviri: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Songül Bakar

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Kamuran Ok

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları Madeleine Milburn Agency ve Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2018

ISBN: 978-605-09-4990-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

~~Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantoey.org>~~

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KAYAN YILDIZLARIN IŞILTISI

Ventura Efsanesi
II. Kitap

K A T E L I N G

N ve onun korkusuz kalbi için

Bir

Yürürken suyun kalçamın etrafında salındığını hissediyorum, dalga dalga kabararak bana doğru geliyor. Beklediğim gibi berrak ya da mavi değil; soluk, pembemsi ve pul pul olan yüzeyi parmaklarımla dokunduğum anda parçalanıyor, yüzüme doğru götürüp nasıl çözündüğünü görmek istediğimde orada kalıyor.

“Yanan kalkanın külleri,” diyor Dom beni seyrederken sonra da koyu kırmızı bir topa benzeyen güneşe bakıyor. “Haydi gidelim.”

Ezra önümüzden gidiyor, aramızda kıyıya en yakın olan o; eğilip burnundan su püskürtürken bir yandan da başını sallayarak bağıırıyor. Onunla aramızda duran Mariana, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gitgide daha yavaş yürüyor. Dom beni çekiştirmese ben de yavaşlardım; eriyormuş gibi, su beni kendine çekiyormuş gibi hissediyorum.

Ezra suratını ekşiterek bize dönüyor. “... lanet olası yerçekimi...” Arkamızda, suyun içinde soğumakta olan, gökyüzüne çığlık çığlığa buhar püskürten mekikten çı-

kan gürültülü tıslamalar arasında söylediklerinden anlayabildiğim sadece bu oluyor.

Anca su iyice sığlaştığında onu gerçekten hissetmeye başlıyorum, neredeyse duracak kadar yavaşladığımı hissetmeye...

“Geldik sayılır,” diyor Dom elimi sıkarak. “Taş çatlasa on beş metre daha var.”

Ona ağzım bir karış açık bakmakla yetiniyorum. Gözlerinin altı ve dudaklarının etrafı mosmor; ona bakarken burun deliklerinin birinden büyük bir damla koyu renk kan sızıyor.

“İyi misin?” demeyi başarıyorum ama sesim çatlıyor.

“İyiyim,” diyor. “Karaya çıkınca bir çaresine bakarız.”

Ayağı kaydığı için suyun içinde oturan Mariana’nın yanına varıyoruz. Koluna girip onu kaldırıyorum ve yürürken yanından bir an olsun ayrılmıyorum.

“Bu sadece...” diyor kulağıma ama cümlesinin devamını getirmiyor.

Önümüzde solgun bir kumsal boylu boyunca uzanıyor, arkasındaki iç içe geçmiş, sık ve gür ağaçlarla bitkiler, tuğladan bir duvar gibi duruyor. Kumsalın gerçekten pembe mi, yaprakların gerçekten koyu mor, kırmızı ve mavi mi olduğunu yoksa Huxley her şeyi kan kırmızı bir parlaklığa bürüdüğü için mi böyle göründüğünü söylemek zor. Kumsalın bir ucuna baktığımda adanın alçak, soluk renkli kayaların bir noktasında bittiğini görebiliyorum, diğer ucu ise bir dağla son buluyor. Dağ öylesine siyah, öylesine dik ki daha çok gökyüzüne uzanmış, her an düşecekmiş gibi duran dev bir bıçağa benziyor. Devasa siyah kayalar, bıçaklardan bir orman misali denize doğru

uzanıyor; tıpkı bizim gibi, onlar da gökten yağmur gibi inmişler. Demek ki burası bu iş için en doğru yer.

Gezgin 37, bir canavar filmindeki ölmekte olan bir yaratık misali inliyor aniden. Bakmak için kafamı çevirdiğimde parçalanmış kanadını göğre doğru kaldırıp bir gayzer gibi turuncu bir sıvı fışkırtarak suyun içinde döndüğünü görüyorum.

“Batıyor,” diyorum Dom’a. “Buna izin veremeyiz.”

“Batmayacak,” diyor ama daha ona nereden bildiğini soramadan iki büklüm olup öksüre öksüre kan tükürüyor.

Elini sıkıyorum ve Mariana’nın omzumdaki beni çekiç gibi kuma gömen ağırlığına ve her adımda elimi sertçe sıkan Dom’un daha da kötüye gitmesine rağmen yürümek için tüm gücümü kullanıyorum. Devam etmeyi ancak tüm dikkatimi, kıyının sığ sularında tökezleyerek ilerlerken atletini çıkarmak için duran ardından gelen bir dalgayla elleri ve dizleri üzerine kapaklanan Ezra’ya vererek başarabiliyorum.

Dalğanın biri bizi vurduğunda Mariana’yla ikimiz ayakta kalmayı beceriyoruz ama Dom’un ayaklarının yerden kesildiğini hissediyorum. Dom benden uzaklaşıyor. Dalga onu almaya çalışırken iki elimle elini kavrayarak kendime çekiyorum, Dom böylece yeniden ayağa kalkmayı başarıyor. Dalğanın çekilmesini fırsat bilip koşuyoruz, su diz boyuna, bilek boyuna gelene kadar koşuyoruz ve sonunda nefes nefese ıslak kumun üzerine düşüyoruz.

Gökyüzü canlı bir koyu pembe; kar yağıyor. İyi de nasıl olur? Hava, nefes almayı bile güçleştirecek kadar sıcakken bu nasıl olabilir?

“Kar yağıyor,” diyorum Dom’a, yanağına, kapalı gözünün hemen altına düşen kar tanesine bakarak. “Kar yağıyor,” diyorum yeniden, bu kez de başımı kaldırıp kumsalda hemen önümüze uzanmış, dirseklerini yere, ellerini çenesine dayamış Ezra’ya bakarak; ayakları neredeyse yüzüme değecek.

“Sadece biz varız,” diyor Ezra. “Sadece bizim enkazımız.”

Mariana onun yanında yatıyor, aralarında bir metre var yok. Dalgalar üzerine doğru bir gelip bir gidiyor ve her gelişinde saçlarına yeni bir şekil veriyor. Onun doğrulup suya koyu renk bir şeyler kustuğunu görüyorum.

“Haydi,” diyorum ona kendine geldiğinde, titreyen elimi uzatarak.

Kumsal, sudan üç adım sonra bitiyor ve biz hem suya hem de ağaçlara yaklaşımdan korktuğumuzdan ortada bir yerde kalıyoruz. Dom’u ayağa kaldırmak için tekrar onun yanına dönüyorum. Onu kendime yaslayarak ağır ağır birkaç adım atmasına yardım etsem de sonra sırtüstü yere düşüyor.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye soruyorum Ezra’ya ama olduğu yerden kımıldamadan başını iki yana sallayarak yüzünü başka yöne çeviriyor.

Kumun üstüne, Dom ile Mariana’nın yanına oturup Huxley’ye bakıyorum. Denizin bir parçasıymışçasına koyu kırmızı suya karışarak şekil değiştiriyor ufukta.

“Günbatımı,” diyorum güçlükle. “Akşam oluyor.”

Başımı kaldırıyorum, gökyüzünde maviden kırmızıya, sarıdan eflatuna pek çok renk var. Baştan başa süzdüğüm gökyüzü, diğer tarafa geldiğimde lacivert bir renge

bürünerek ilk yıldızları gösteriyor.

“Ayları vardı. Vardı, değil mi?”

Gel gör ki kimse cevap vermiyor ve gökyüzünde hiç ay görünmüyor. En azından şimdilik.

Dom’a bakıyorum, gözlerinin altındaki koyu morluğa dokununca gözlerini açıyor, biraz etrafa bakındıktan sonra bana bakmayı başarıyor. Gözlerinde tuhaf bir karanlık var, her zamanki gibi ışıldamıyor; bu bana o kadar acı veriyor ki boğazım düğüm düğüm oluyor. Yine de gülümşüyorum. “Neredeyse ölüyordun,” cümlesi hâlâ dilimin ucunda ama söyleyemem, söylemeyeceğim. Gözlerini yeniden kapatıyor.

Bu günbatımını daha önce görmüştüm; güneşin, dönen gezegenin kenarından arkaya kaymasını, Ventura’nın penceresinden ellerimi soğuk cama dayayarak seyretmiştim. Bir an için тұruncuya dönen ışığı, atmosferde kırılarak suyun yüzeyine yansıdıktan sonra yok olmuştu.

Bir zamanlar bunu görüp kendimi burada, bu manzarayı ayak parmaklarımı kuma gömerek seyrettiğimi hayal ederdim. Ayaklarıma doğru eğilip onları hareket ettirdiğimde hiç de gerçekmiş gibi görünmüyorlar, özellikle de durum hayal ettiğimden bu kadar farklı olunca. Çok büyük ve çok yakın olan Huxley, ikiye ayrılmış bir şekilde alevler içinde parlıyor.

Birden hava harekete geçiyor. Nefes alıp verir gibi bizi bir o yana bir bu yana çekiyor, ağaçları sallayıp enkazın düşen parçalarını döndürürken yüzüme kum taneleri savuruyor. Yanan gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Mariana yüzünü Dom’un göğsüne yaslayıp çığlık atıyor.

“Bu ne? Ne bu? Neler oluyor?” dediğini duyuyorum.

“Sadece rüzgâr,” diyor Dom, Mariana’nın saçını okşayarak. “Sanırım normal bir durum.”

Dom’un yanına uzanıp başımı göğsüne koyuyorum.

“Hava kararıyor,” diyorum ona.

“Evet.” Yutkunuyor.

Huxley’nin artık yalnızca ucu görünüyor, eriyor, eriyor sonra da gökyüzünde rengârenk hayaletlerini bırakarak gidiyor.

“Şimdi ne olacak?” diye soruyorum Dom’a.

Elini saçlarımın arasında gezdiriyor. “Şimdi dinlenmeye bakalım, ne yapacağımıza sabah karar verimiz.”

Kemiklerim sızladığı için güç bela hareket edebiliyorum. Uyumanın imkânsız olduğunu biliyorum. Hiç olmadığım kadar sıcak olmama rağmen bir süre kendimi titremekten alıkoyamıyorum. O kadar yoğun bir sıcaklık var ki kurumak şöyle dursun aksine terden daha da sırlıklam oluyorum. Buraya yüzmek için üniformalarımızı denizin dibinde bırakmamız ve sadece atletlerimiz ve iç çamaşırlarımızla kalmamız büyük şans, cidden. Ah, tabii üzerimizdeki kumları da unutmamak gerek.

Bir anda ormandan bir ses geliyor. Dom korkudan öyle bir sıçırıyor ki çeneme vuruyor, dilimi ısırduğımdan ağzıma kan tadı geliyor.

“Aman Tanrım, bu da neydi? Neydi bu? Neydi?” diye bağırıyor Mariana.

“Bi’ sessiz ol da dinleyebilelim,” diyor Ezra, bir dirseğinin üzerinde doğrulup gözlerini kısarak ağaçlara bakıyor.

“Ne bu? Ne bu? Ne bu? Ne bu?” Mariana kendini tutamıyor.

“Off, bi’ susar mısın lütfen?”

Uzanıp sesi dinliyoruz. *Mii. Sessizlik. Mii. Sessizlik.* Sonra o sese, bir iki ton dışında neredeyse hiçbir farkı olmayan başka bir ses katılıyor.

“Böcekler mi acaba?” diyor Dom. “Ne dersiniz? Hani filmlerde vardı ya, hatırlasanıza. Dünya’daki böcekler de buna benzer bir ses çıkarmıyor muydu?”

“Dünya’daki böceklerin konumuzla ne alakası var?” diyor Mariana başını kaldırarak. “Dünya’dan milyonlarca kilometre uzaktayız.”

Ezra kendini yeniden kuma bırakıyor. “Böcek mantıklı bir tahmin ama keşif amacıyla yaptığımız taramalarda mikrobiyal seviyenin ötesinde hiçbir yaşam belirtisine rastlanmadığına eminim.”

“Ölümcül mikroplar,” diye atılıyorum bir anda. “Bize ölümcül mikroplar olduğu söylenmişti.”

Kimse cevap vermiyor, bir süre hepimiz sessizce oturuyoruz.

“Pekâlâ,” diye iç çekiyor Ezra sonunda. “Gürültücü mikroplar diyelim o hâlde.” Kollarını çıplak göğsüne sarıp yan dönüyor.

Sesleri öylesine dikkat kesilip dinliyorum ki yorgunluktan bitap düşerek tamamen kendi isteğimin dışında bir tür bilinçsizliğe doğru kayıyorum. Sonra uyanıyorum, belki de aradan saatler geçti, bilmiyorum. Başımı kaldırıp gökyüzüne, üstüme üstüme gelen sıcak mavi evrenin dev şeridine bakıyorum. Bana doğru geliyor, beni almaya geliyor. Korkuyla yutkunup bir süre seyrediyorum, hareket ettiğini fark ediyorum. Bir kısmı dağılarak soluk çizgiler hâlinde gökyüzünü katedip ufka doğru gidiyor; son derece sessiz ama durmaksızın akıyor. Bu hem güzel

hem korkutucu. Yeniden titremeye başlıyorum, titreyişim Dom'u uyandırıyor, dönerek kolumu okşuyor.

"Nedir bu?" diye mırıldanıyor.

"Yıldız kayması olabilir mi?" Bu, birçok defa duyduğum ama hiçbir zaman anlayamadığım bir olay.

Gözlerini açıp sessizce onları seyrediyor. "Vay canına!" diyor ve bu beni sakinleştiriyor.

"Belki her gece oluyordur."

Başını iki yana sallıyor. "Sanırım bizim yüzümüzden. Biz yaptık onu. Atmosferdeki tozumuz." Elini saçımda dolaştırıyor. "Bizim bir tür 'Merhaba, yeni gezegen!' deme şeklimiz." Gülümsediğini hissediyorum, öyle olunca ben de gülümsüyorum. Başımı ona çeviriyorum ve öpüşüyoruz; ılık, yumuşak ve tuhaf biçimde metalik bir tat kalıyor ağzımda. Hiç bitsin istemiyorum ama bittiğinde burun buruna kalıp birbirimizin gözlerindeki ıslaklığa bakıyoruz.

"Çok korktum," diyorum.

"Biliyorum," diyor.

"Sen?" diye soruyorum titreyen sesimle.

"Her şey yoluna girecek," diyor ama bunu derken aynı anda omzumun üzerinden bir şeye öyle dikkatli bakıyor ki bir an içimi büyük bir korku kaplıyor. "Bak!" Başıyla o tarafı işaret edince ben de dönüyorum.

Denizin üzerinden kocaman, koyu pembe bir şey yükseliyor, güneşten daha büyük ama rengi soluk ve gücü yok; bizi hayrete düşüren ise derin bir sessizlik getiren Huxley'nin hayaleti.

"Aylardan biri," diyorum nefes nefese.

Doğuşunu seyrediyoruz, geniş çehresiyle yavaş yavaş

gökyüzünü dolduruyor. İzleniyormuş gibi hissetmemek elde değil.

“Ayın doğuşu,” diye fısıldıyor Dom.

Dönüp ona bakıyorum. “Bu gerçek mi?”

“Biz gerçek dersek gerçek olur. Burası bizim gezegenimiz.”

Şaşkınlıkla ayı seyrederken bunu düşünüyorum. Yalnızca birkaç dakika sonra diğeri de dünyanın kenarından bakarak ona katılıyor; daha küçük ama daha yakın. Bir yoldaş, bir arkadaş, bir sevgili, bir çocuk gibi onun yanına geliyor, bir sonraki adımımızın ne olacağını görmek için dikkatle bizi izliyorlar.

İki

Bir daha gün ışığını göreceğimizden neredeyse ümidi kesmek üzereyken şafak söküyor. İlk başta o kadar hafif bir ağartı oluyor ki inanmakta güçlük çekiyoruz sonra renkler nihayet gerçek ve inkâr edilemez bir hâl alıyor. Tam üşümeye başlamışken Huxley kendini ufuktan göstererek bize hayat veriyormuşçasına ısısını ve ışığını üzerimize saçıyor.

37 artık başka bir dünyanın, başka bir hayatın parçasıymış gibi gümüş renginde parıldayarak yanmış ve kararmış bir hâlde açıkta yatıyor. Suyun yüzeyinde zar zor duruyor, her nasılsa daha da uzağa çekilmiş. İşte o an bu konuda bir şeyler yapmazsak tamamen sıçacağımızı (Ezra'nın lafı) fark ediyoruz.

Deniz bu sabah çok farklı; bizden iki kat uzun görünen, büyük, ısıltılı su kemerleri şeklinde kıvrılarak birkaç saniyede bir dalga dalga kabarıyor. Dalgalar kıyıya vurduğunda dağılıp havaya sıçrayarak köpükten bir duvar oluşturuyor; güzel, büyüleyici, aynı zamanda da ür-kütücü.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. “Dünkü gibi değil, öyle değil mi?” diyorum, ona bakmadığım hâlde Dom’un başını iki yana salladığını fark ediyorum.

“Suya bir şey düştü sanırım. Uzaydan falan... yani...” Omuzlarını silkip bana bakıyor. “Neyse en azından yüzebiliyoruz.” Kolunu omzuma koyuyor. “Uzay gemisinde aldığımız yüzme dersleri nihayet işe yarayacak desene,” diyor gülümseyerek.

Tek sıra hâlinde oraya doğru yüzüyoruz, Dom en önden gidiyor, arada bir suyun yüzeyinde durup bizi bekliyor. Ona yaklaştığımda ne kadar yorgun olduğumu, vücudumdaki her bir kasın nasıl acıyla sızladığını fark ediyorum. Ona söylemeye çalışıyorum ama söyleyemiyorum çünkü ne zaman ağzımı açsam içine su doluyor. Onu birkaç defa yakalıyorum, tırnaklarımı omzuna geçirmeme rağmen hiç sesini çıkarmıyor sonra da beni sıkı sıkıya kavlıyor. “Panik olmaman gerek Seren, enerjini boşa harcıyorsun, sana ihtiyacımız var.”

Onun bu sözleri, beni gaza getirse de kendimi toparlayacak gücü bulamıyorum.

Dom, ben onu anlayana dek neredeyse elli defa “Vinci çalıştırman için seni içeri sokacağım,” diye bağırıyor ama bunun nasıl yapılacağına dair hiçbir fikrim yok. “Ben seni tutacağım. Sen sadece Gezegen Üzeri Hizmetler menüsünde onu bulmaya çalış.” Beni doğruca, dalgalar nedeniyle ardı ardına defalarca kömürleşmiş metaline çarptığım 37’nin kenarına itiyor. Bir şekilde beni kaldırıyor, kollarımın titremesine ve bütün bunların neredeyse imkânsız görünmesine rağmen kapağın kenarından tutup kendimi yukarı çekiyorum. Fakat sonunda vücu-

dumun üst kısmını doğrultup oradan sallanarak burun kısmına bakıyorum ve koltuklarımızın arkasını ve 37 burundan battığı için öne doğru kayan bir dolu eşyayı görebiliyorum.

“Bu işi hızlıca halletmemiz gerek Seren! Vinç kapağını kaldırıp makara açma işlemini başlat. Elektrik tesisatı muhtemelen çalışmaz hâldedir o yüzden manuel başlatmak gerekebilir, tamam mı?”

Vücudumun alt kısmını kapaktan geçirmeyi başarıyorum ama sonra yerçekimi baş gösteriyor, burna doğru tepüstü süratle düşüyorum ve yüzümün kontrol paneline çarpmasıyla dudağım dişlerimin arasında eziliyor. Ben sistem ekranını çalıştırmayı denerken Mariana kendini yukarı çekiyor ve aklı başında bir insanın yapacağı şekilde bacaklarını her iki yana koyarak oturup aşağıya, bana bakıyor.

“Aman Tanrım, ne oldu sana?”

Yüzüme dokunuyorum ve elime bulaşan kanı görüyorum.

Aşağı inerek vinci çalıştırmam için bana yardım ediyor ama hiçbir şey olduğu yok. Birâz sonra, ön camdan Dom’un manuel açma kolunu bulmak üzere dalıp suda bir balık gibi yüzüşünü ve sonra yeniden yukarıdaki kargaşaya dönüşünü seyrediyoruz. Bunu dört kere yapıyor ardından bir de Ezra deniyor ama yüzücülük konusunda Dom’un yanına bile yaklaşamadığından mekiğin burnundan tutup kendini aşağıya itmek zorunda kalıyor. Mavi ışıktaki süzülen ayak tabanlarına bakarken levyenin gıcır tısını ve alarmin sesini duyuyoruz. Gezegen Üzeri Hizmetler ekranı makaranın çalıştığını gösterince koltukla-

rın sırtlarına basarak arka kapıdan çıkabileceğimiz yere doğru tırmanıyoruz.

Önde Dom, arkasında Ezra omuzlarında kalın metal kablolarla ağır ve zorlu kulaçlar atarak bizden uzaklaşıyor ve dalgaların kırılıp kendilerini yok ettiği yere yaklaşıyorlar.

Dalgalar onları yakaladığı anda gözden kayboluyorlar. Tek görebildiğimiz, köpüklerin içinde bir gerilip bir gevşeyen kablo oluyor, arada sırada da bir el ya da bir bacak görünüyor. Bu fazlaca uzun sürüyor, Mari suya atlamamam için beni durdurmak zorunda kalıyor.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından “İyiler,” diyor ayağa kalkan Dom’u işaret ederek. Dom’un saçları bir yana yatmış, Ezra’yı suyun içinde bileğinden kavramış, gözlerinde yabani bakışlarla bize el sallıyor. Kablonun ağırlığıyla yalpalaya yalpalaya karaya çıkışlarını seyrediyoruz. Kabloyu sıra sıra ağaçların yanına sürüklüyorlar, uzunca bir süre ayaküstü tartıştıktan sonra onu bir ağacın gövdesine bağlıyorlar. Sonra Ezra bize bakarak garip bir şekilde eliyle havada bir daire çiziyor.

Mariana’ya bakıp “Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?” diye soruyorum, o başını iki yana sallarken kontrol paneline iniyorum.

Menüleri açıp çalışmaya başlayana kadar gereken seçimleri yapıyorum önce o gıcirtı duyuluyor sonra vınlama ve 37, suyun içinde dönmeye başlıyor.

“Eh, kolay oldu,” diyorum ama mekik sadece bizi kuma gömecek kadar hareket ediyor.

Kıyıya neredeyse otuz metre kala aniden çatırtıyla durmamızı seyreden Dom’la Ezra’ya, yüzlerindeki hayal

kırıklığı ifadesini görecektir kadar yaklaştığımızda vinç mekanizması hâlinde memnun değilmiş gibi inliyor. Bir süre böyle devam ediyor sonra gitgide daha tiz bir ses çıkarıyor, ön panelden iç parçalayan bir gıcirtı yükseliyor ve 37 acı içinde, öne doğru biraz ilerliyor yavaşça. Ardından yeni bir ses, hiçbirimizin anlamadığı yüksek tonda net bir çatırtı sesi duyuluyor ancak sonra onun, kablonun bağlı olduğu ağaçtan geldiğini anlıyoruz. Ağaç parçalanıp ikiye ayrılırken açık renkli iç kısmı görünüyor. Zerre kadar umurunda değilmiş gibi kumsala devriliyor. Ezra ağacın altında kalmaktan son anda kurtuluyor.

Mari olayı benden çabuk kavlıyor ve Dom ile Ezra'ya makarayı tekrar çalıştırmaları ve daha kuvvetli bir şey bulmaları için zaman tanımak adına sarmayı durdurmak için kontrol paneline dönüyor. Dom ile Ezra ağaçların arasında duruyorlar, bir süre kaybolup tekrar ortaya çıktıklarında Ezra yine o garip el hareketini yapıyor ama Dom eliyle başka bir işaret yapıyor.

"Gelmemizi istiyor," diyor Mari ben sarma işlemini yeniden başlattıktan sonra. "Yükü hafifletmek için diye tahmin ediyorum."

Dalgalar aklımızdan çıkmış. Suyla atladığım saniye Mariana'nın haykırışıyla başımı omzumun üzerinden çevirip bakıyorum ve bir duvar, bir kule gibi yükselen, kıvrılan, güneşte ışıldayan ve tam başımın üzerinde kırılan dalgayı görüyorum.

Ve şunu düşünüyorum: *Başardım, Ventura'dan çıkmayı başardım, bunların hepsini başardım, sırf burada, bu yabancı gezegenin tuzlu suyunda tepetaklak olarak ölmek için. Neden? Çünkü bir türlü yukarıya ulaşamıyorum, ne*

zaman başımı kaldırsam başka bir dev dalganın, beni alaşağı eden sudan bir duvarın altında kalıyorum. Mariana bir anda yanımda belirliyor, beni bileklerimden yakalıyor, o da benimle birlikte suyun altını boyluyor, baş aşağı dönüyor, çaresizce korkunç, usandırıcı taklalar atıyor ama sonra bir anlığına suyun yüzeyine çıkıp “Kalk, kalk, kalk!” diye haykırıyor. Bu sözler kalkmam, ayaklarımla kumu bulmam için bana güç veriyor gel gör ki dalgalar tekrar tekrar, ardı ardına bana çarpıyor, sanki yumruk üstüne yumruk yiyorum.

Kıyıya vardığımızda inleyerek ağlıyor, bağırıyorum ve öksürürken ağzımdan sıcak, tuzlu su boşalıyor. Dom o sırada beni göğsüne bastırıyor ve “Artık iyisin, geçti,” dışında hiçbir şey söylemiyor.

Gözyaşları arasında 37’nin kuma varmasını seyrediyorum.

Yarım saat sonra depo bölümündeki aşağı yukarı her şeyi kuma dizmiş oluyoruz.

“Sanırım bu bir çadır.” Dom çantanın birinden metrelerce uzunlukta, ince, turuncu bir materyal çıkarıyor ve başını kaşıyor.

“Çadır mı?” Ezra yüzünü ekşitiyor.

“Evet.”

“Barınak için elimizde sadece bu mu var?”

Dom etrafına, Mariana ve benim durduğumuz yerle kendi arasındaki on metrelik mesafede dizili kutu ve çanta yığınınına bakıyor. “Öyle görünüyor.”

Ezra bir elini havada sallıyor. “Neyse, bir önemi yok. Haydi şunları kaldıralım. Burada çok kalmayacağız nasılsa.”

Mariana dehşetle ona bakıyor. “*Burada çok kalmayacağımız mı?*”

Ezra kutulardan birinin içindekileri çıkarmaya başlıyor, bunlar dondurulmuş ufak yiyecek paketlerine benziyor. “Botu işler hâle getirir getirmez ana karayı bulmamız gerek.”

Mariana kaşlarını çatıyor. “Dur bi’ dakika, ne? Neden?”

Ezra paketleri önüne dizmeye devam ediyor. “Birçok sebebi var. Şu an açıklayamayacağım kadar çok. Haydi hava kararmadan toplanalım.”

Mariana’yla ben paketli hâlde dört adet üniforma, şapka, yine dört adet spor kıyafeti buluyoruz, hepsi de orta boy. Mariana ile Ezra’ya bir şekilde uyar ama Dom için çok küçük, benim içinse çok büyükler. Ancak bir önemi yok çünkü üniformayı iki saniyeliğine giyiyorum ve bunları bu sıcakta hayatta giyemeyeceğimizi fark ediyorum. Komik çünkü Ventura’da hep çok üşürdüm, sürekli neden daha kalın ve sıcak tutan üniformalar yapmadıklarını merak edip dururdum ama şu an kumaşın kalınlığı, kalçamı sarışı içime öyle bir fenalık getiriyor ki saniyeler içinde kıyafeti çıkarmak zorunda kalıyorum.

Mariana üniformayı kuma atışımı seyrediyor sonra da birini kucağına alıp incelemeye koyuluyor. “Onları kesmemiz gerekecek galiba. Bunlar uzun süre dayanmaz.”

Çantalara bakıyorum. “İç çamaşırı yok mu?”

Başını iki yana sallıyor.

“Cidden mi?” Ellerimi belime koymuş ayakta dururken Dom’la Ezra’nın çadırın uzun esnek direğiyle diğer parçalarını birbirine bağlayışlarını seyrediyorum. “Ayrıca söy-

lemekten nefret ediyorum ama tuvalete gitmem lazım.”

Mariana kahkaha atıyor. “O zaman kendine bir tuvalet kazsan iyi olur.”

Yüzümdeki teri kolumla silip ağaçların olduğu yeri inceliyorum. Bıçak kadar keskin iğneleriyle koyu pembe ağaç gövdeleri arasındaki kırmızı ve mavi yapraklar karanlığı korumak için nasıl da bir arada duruyorlar! Yukarıda ağaçların üst kısımları yoğun ve devasa bir düzlük oluşturunur.

“Ben sana yardımcı olurum. Ama önce bir el at da şu güneş enerjili damıtıcıyı çalıştıralım,” diyor Mariana.

“Neyi?”

Kumun üzerinde duran fırçalanmış çelikle cam piramidi gösteriyor.

“Kurmayı başardım da nasıl çalıştıracığımı çözemedim. Tuzlu sudan tatlı su yapabileceğimizi söylüyor. Hâliyle ihtiyacımız olacak buna.”

Aletin yanına çömelıyorum ama Mariana yapamıyorsa ben hiç yapamam. Ventura’da yanında çalıştığım her gün, onun bütün teknik konularda benden çok daha iyi olduğunun kanıtıydı. Ama cihaz yirmi dakika sonra, şarj olur olmaz mucizevi bir şekilde nazikçe vınlamaya başlıyor.

Bu arada Ezra’nın kuma dizdiği yemek paketlerine yönelerek bizi ne kadar süre idare edeceğini görmek üzere günlere bölmeye çalışırken hepsinin sıcak suyla yapılması gerektiğini fark edip bu defa nasıl sıcak su elde edeceğimizi düşünmeye başlıyoruz.

“Hey!” Ezra, spor şortu içinde terden sıırıslıkm olmuş bir hâlde gölgelenmiş gözleriyle bize bakıyor. “Hava ye-

niden kararmadan bunu halledeceksek yardıma ihtiyacımız olacak demektir.”

Şu ana kadar tek yaptıkları, bir sürü parlak direği ve turuncu materyali kuma sermekti.

“Nereye koyacağız bunu?” Kaşlarını çatarak Ezra’ya bakıyorum.

“Ee, burası nasıl?”

“Burası mı?”

Ezra etrafına bakıyor. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Bir omzumu hafifçe silkiyorum. “Önce adayı biraz daha araştırmamız gerekmez mi? Burası pek korunaklı değil ve biz...”

Hemen başını iki yana sallamaya başlıyor. “Hemple, burada bunu dert edinecek kadar çok kalmayacağız. Kalamayız.”

“Lomax...” diyor Dom sonra bana dönüyor. “Şimdilik buraya kuralım. Haydi gelip yardım et bana.”

Ona doğru yürürken yanaklarındaki, burnundaki kızarıklığı fark ediyorum ve parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum.

“Ah, acıyor,” diyor irkilerek.

“Ne bu böyle?”

Ama sadece omuzlarını silkiyor.

Doğrulttuğumuzda çadır, umduğumdan tamamen farklı, bir acayip görünüyor; yamru yumru, bir tarafı kısmen çökmüş hâlde duruyor. Güneşin gökyüzünü yeniden terk etmesiyle uyku tulumlarını açıp kuma seriyoruz ve diğer her şeyi onların üzerine yığarak buranın yeni yuvasını, sahip olduğumuz tek evimiz olduğunu düşünmemeye çalışıyoruz.

Gecenin çökmek üzere olduğunu umursamadan saçımdaki kumları ve külleri temizlemek için suyun kenarına gidiyorum. Dom ve Mariana arkamda, kurumuş küçük yaprakların üzerinde lazer ışığıyla ateş yakmayı deniyorlar. Ezra, kumsalın yukarısına, ağaçlara yürüyor, birkaç metrede bir durup kumsalda ya da ormanda bir şeye bakıyor.

Mariana birden çığlık atarak ellerini havaya kaldırıp zıplıyor.

“*Por fñn!*” diyor gökyüzüne doğru.

Dom önce ateşi biraz harlıyor sonra o da ayağa kalkıp keyiften dört köşe olmuş hâlde onu kucaklıyor. Sonra ne yaptıklarının farkına varıp yeniden yere çökerek dikkatlerini kumun üzerinde tüten ince dumana veriyorlar.

En son ne zaman yemek yediğimizi hatırlamadığımızdan yemek yemeye karar veriyoruz ve yemek paketlerinden ikisini paylaşıyoruz. Sonra öylece oturup sönene kadar ateşi seyrediyoruz. Gerçek hayatta daha önce ateş görmemiştik hiçbirimiz. İçinde ışıklar, hiç beklemediğim renkler, bir anda parlayıp sonra çabucak sönerek dans eden küçük ruhlar var.

Güneşin son ışıklarının gökyüzünü terk etmesiyle buradaki ikinci günümüz son buluyor. Dom hemen arkamda oturuyor, ben de onun dizlerinin arasında duruyorum, omzuma doğru esniyor. Ezra suya bir avuç kum atıyor.

“Yarın botu şişirmemiz gerek,” diyor.

“Önceliğimiz o değil.” Mariana başını iki yana sallıyor. “Yemek.”

“Ana karada yemek bulmak daha kolay olacak, bun-

* *Isp.* Sonunda anlamında. (ç.n.)

dan eminim. Buranın üzerinde uçtum hatırlarsan.”

“Ana kara ne kadar uzaklıkta?” diye soruyor Dom.

Ezra cevap vermiyor.

“Bilmiyor musun? Bu delilik resmen! Okyanusun bugün bize neler yaptığını gördün.”

“Yola koyulmadan önce ana karanın nerede olduğunu öğrenmek için bilgisayarı kullanabilirim.” Ezra denize biraz daha kum atıyor.

“Adayı bile doğru dürüst kolaçan etmedik daha,” diyorum. Tam o sırada, planlanmışçasına ormandan bir ses geliyor ve hepimiz donmuş bir hâlde kulak kesiliyoruz. Ormandan gelen bu sese biraz sonra bir diğeri katılıyor, ardından bir diğeri...

“Sabah gidip keşif yaparız,” diyor Dom kulağıma eğilip.

Mariana başını ateşten kaldırıp bir anlığına Dom’a bakıyor.

“Ne var?” diyor Dom. “Sen istersen burada kal Mariana de olsa bazı şeyleri düzenlememiz gerekiyor. Seren de kalabilir.” Yanağıma bir öpücük konduruyor.

Ona dönüyorum. “Burada kalmayacağım. Seninle geleceğim.”

Dom hafifçe gülümsüyor. “Tamam o zaman.”

“Su,” diyor Ezra.

“Damıtıcıda kalmış mı bakalım,” diyor Mariana.

Ezra başını iki yana sallıyor. “Hayır, demek istediğim, su aramamız gerek. Damıtıcıya bel bağlayamayız. Ya bozulursa? Ventura’daki hayat, teknolojinin güvenilir olduğunu öğretmiştir herhâlde hepimize. Hayatlarını kıırılan, bozulan eşyaları tamir etmeye adanmış koca bir ekibimiz vardı hatırlarsanız.”

“Evet, Lomax,” diyor Mariana. “Muhtemelen biz bunun senden daha çok farkındayız.”

Ezra kaşlarını çatıp ateşe bakıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Başımı kaldırıp görünmeye başlayan yıldızları seyre-diyorum. Bu akşam hiçbiri kaymıyor.

Üç

Ertesi sabah deniz kenarında yüzüme su çarparken arkamda, kumdaki ayak seslerinin gıcirtısını duyuyorum. Dönünce gelenin Ezra olduğunu görüyorum.

“Ben dağın eteklerine bakmaya gidiyorum. Oralarda su olabilir.”

Gölgesi adaya düşen siyah kayalıklı dağın olduğu tarafa dönüyorum.

“Burada kalıp botla ilgileneceğini sanıyordum,” diyorum yan yan ona bakarak.

“Hâlâ gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Damıtıcı henüz çalışırken, henüz yiyeceğimiz varken... gitmemiz gerek. Ama büyük risk tabii o yüzden fikrimi değiştirmesi için adaya bir fırsat vermek istiyorum.”

Kumun üzerinde ışıldayan sıcak dalgaların arasından, onun gözden kayboluşunu seyrediyorum. Dom yanıma geliyor.

“Hazır mısın?”

Kolumu beline doluyordum, elim şortunun arkasında sert bir şeye çarpıyor.

“Dikkat et,” diyor geriye bir adım atarak, uzanıp şortundaki kısa, kavisli bıçağı çıkarıyor. İkimiz de güneşte parıldayan metale bakıyoruz.

Gergince gülüyorum. “Bu da ne böyle?”

“Çakı,” diyor hafiften çevirip hayranlıkla bakarak. “Gezegen Üzeri alet çantasında bulunca epey etkilendim doğrusu. İhtiyacımız olacak.”

“Ne için?” Kelime ağzımdan güçlkle çıkıyor.

Ağaçları gösteriyor. “Orada ne olursa olsun yola devam edebilmek için.”

Mariana, işe yarar başka şeyler bulmak için 37’nin içini karıştırırken ona veda edip yanından ayrılıyor. Ormana en kolay nereden girebileceğimize bakmak için biraz kıyıda yürüyoruz. Dom elimi tutuyor, bu garip geliyor çünkü bir an için birbirimizden neredeyse utanıyormuşuz gibi hissediyorum.

“Başardık,” diyor kumda yürürken biraz soluklanarak.

“Az kalsın başaramayacaktık *–başaramayacaktın,*” diyecek oluyorum ama sonra vazgeçiyorum. Onun yerine aklıma gelen diğer korkutucu şeyi söylüyorum: “Şimdi ne yapacağız peki?”

Dom gülümsüyor. “Yaşadıkça göreceğiz.”

“İyi de...”

Durup elimi ellerinin arasına alıyor. “Seni seviyorum,” diyor. Bunun konumuzla bir ilgisi olmasa da yine de beni gülümsetiyor, bana doğru eğilince onu öpüyorum ve ben de onu sevdiğimi söylüyorum.

Burnundaki kızarıklık kötüleşiyor, üzeri biraz soyulmuş, dudakları da çatlamış.

“Ne oluyor böyle?” diye soruyorum başparmağımı el-macık kemiğinde gezdirirken.

“Sanırım güneşten dolayı.” Göğsünde ve omuzlarında derisinin büzüşmeye başladığı yerlere dokunuyorum ve gövdesinin kalanının da bir kara kalem çalışmasındaki gölgeler gibi kahverenginin çeşitli tonlarını aldığını görüyorum. Hoş aslında.

“Bronzlaşma.” Kitaplarda ve filmlerde geçen kelimeyi hatırlıyorum. “Güneşten yanma.”

“Sende de var,” diyor yanağıma dokunarak, acıyla geri çekildiğimde ise gülümsüyor. “Ayrıca çillerin de çıkmış, acayip sevimli görünüyorlar.” Gözümün altına bir öpücük konduruyor. “Bana çillerin olduğunu söylememiştin.”

“Ben de bilmiyordum ki...”

“Başka ne sırların var bakalım *estrellita*?” diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma o kadar yakın ki bir an için tek istediğim, onu kendime çekip kumlara yatırmak ve henüz bilmediği her şeyi göstermek oluyor. Ama o beni sadece bir kerecik öptükten sonra “Bunu takmalısın,” diyerek cebinden bir Ventura şapkası çıkarıp başıma geçiriyor. “Güneşten korunmak için.” Sonra elimi tutup yarım yamalak göz kırpmıyor. “Haydi gidelim.”

Yarım saat kadar ağaçların oluşturduğu kalın duvar boyunca yürüyoruz ve denize uzanan burna ulaşıyoruz. Alçak ve ıslak kayaların üzerine çıkıyoruz. Ucundan öbür tarafa döndüğümüzde kendimizi uzun, geniş, açık renkli başka bir koyda buluyoruz, burası da aynı şekilde ormanla çevrili. Tek farkı, buradaki denizin Ventura’daki havuz kadar berrak ve düz olması.

“Hiç dalga yok,” diyorum Dom’a.

“Evet, tuhaf,” diyor.

“Karanın açısı yüzünden mi acaba?” Merak ediyorum ama biraz sonra denizin açıklarında, yüzeyin hemen altında yumru yumru, açık renkli bir şey görüyorum. “Ya da belki de şu kayalıklar koruyordur onu dalgalardan. Her iki şekilde de burayı şimdiden daha çok sevdim.”

Dom elimi sıkıyor.

İlerledikçe işler daha da iyiye gidiyor. Ağaçlardan duvarda bir açıklık buluyoruz sonra da açıklığın sebebini... Ormanın içinden bir ırmak akıyor. Dom eğilip suyun tadına bakarken ben de gözlerimi kısarak bu tünelin kopkoyu karanlığına bakıyorum.

“Tatlı,” diyor biraz da yüzünü yıkayarak. “Şanslı günümüzdeyiz.”

Avuçlarımı suyun serinliğiyle dolduruyorum, tam içecekken Dom “Hayır, *estrellita*, yapma!” diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

“Lomax daha bu sabah bulduğumuz herhangi bir suyu kaynatmadan içmememiz gerektiğini söylüyordu.”

O sırada onun omzunun üzerinden ırmağın yanında, tünelin hemen içinde solukça parlayan bir şey görüyorum. Kayaların arasından emekleye emekleye oraya ulaşıyorum, elimi etrafında dolaştırıyorum; öyle dolgun, yumuşak ve ılık bir şey ki korkuya kapılıyorum.

“O ne?” diye soruyor Dom.

Bir daha uzanıp onu güneşe tutuyorum. Parlak mor renkte, elimden biraz büyük, her iki ucu da koyu kırmızıya çalıyor.

“Bu bir meyve.” Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Değil mi?”

Tek kaşını kaldırıyor. “Yani meyveye benziyor.” Elimden alıyor, başparmaklarıyla ikiye ayırıp pembe etli, kırmızı çekirdekli içini açıyor. Dehşet verici bir şekilde vücudun bir parçasına benziyor. Dom onu burnuna yaklaştırıp kokluyor. “Güzel kokuyor.” Bir ısırık almaya hazırlanıyor.

“Dom, yapma!” Elini ittiriyorum.

“Neden? Sadece bir ısırık, başka türlü nasıl öğreneceğiz ki?”

Önce dudaklarını değdiriyor sonra ısırıyor, uzunca çiğniyor ardından da gülümseyerek bana bakıyor. Yediği şeyin bir parçası dışında kalmış.

“Güzel,” diyerek bir ısırık daha alıyor. “Epey tatlı aslında.”

Meyveyi elinden alıyorum, Dom benim ısırışımı ve ağızımı meyveyle dolduruşumu seyrediyor; âdeta gözlerimin arkasında hissettiğim tadı o kadar yoğun ki beynim ilk başta algılayamıyor.

“Meyve dedikleri böyle bir şey olmalı,” diyorum sonra da yukarıya, tünelin tavanına bakıyorum. Dallarda onlardan bir sürü olduğunu görüyorum, karanlıkta parlıyorlar.

“Haydi biraz toplayıp götürelim.”

Dom’un boyu yettiği için dalları eğip çantayı meyvelele dolduruyor, ben de sessizliğe kulak vererek ırmak boyunca on metre kadar ilerliyorum ve kıstığım gözlerimi karanlıkta gezdiriyorum.

“*Estrellita*, gelip şuna bir baksana.”

Kumsalda durmuş gökyüzüne bakıyor, onun yanına gittiğimde gökyüzünü koyu ve kalın bulutların kapladığını görüyorum. Yan yana duran bulutlar hafiften morlaşmış.

Ağzım bir karış açık kalıyor. “Nereden çıktı bunlar?”
Omuzlarını silkiyor.

“Yağmur yağacağı anlamına mı geliyor bu?”

Yine omuzlarını silkiyor ama gülümseyerek “Aslında biraz yağsa fena olmaz, sen ne dersin?” diyor.

Dom’un ara sıra yaptığı bu şeyi seviyorum; beni öpecekmiş gibi yanıma geliyor ama kısa bir mesafe kala duruyor, aralık dudaklarıyla dudaklarım arasında bir santim var yok, o ise devamını getirip getirmeyeceğimi görmek için bekliyor. Getireceğim, her zaman ama her zaman getireceğim.

Öğleden sonra kampa geri dönüyoruz. Vardığımızda Mariana’yı, devrilen ağacın yanında çamura bulanmış hâlde bir delik kazarken buluyoruz. Ona meyve uzatınca koluyla ağzını siliyor. Almadan önce bir an şüpheyle bakıyor sonra parmaklarıyla dikkatle soyuyor.

Oturmuş, bulutları seyrederken suyunu dizlerimize, kumlara damlata damlata koca birer meyve yiyoruz sonra Mariana ile Dom yine ateş yakmaya girişiyorlar. Ben de gözlerimle kıyıyı tarayarak Ezra’yı arıyorum. O esnada bulutlardan birinde beni korkutan tuhaf bir ışık patlaması görüyorum ardından öyle bir gürültü geliyor ki başımı ellerimin arasına alıp yere çöküyorum. Sarp dağ yıkılmak için bugünü mü seçti diye merak ediyorum. Ama hayır. Şimşek ve gökgürültüsü. Benim için bugüne dek teoriden ibaret olan şeyler.

Dom’un yanına dönüyorum ve onu kuma küçük, siyah damlalar tükürürken buluyorum. “Anlaşıldı, bu kadar meyve yeter,” diyor gülerek sonra da Mari’nin yarım yamalak kazdığı tuvalete koşuyor.

Sonra sıra bana geliyor tabii ki; başta beni iki büküm kıvrandıran bir kramp giriyor mideme sonra soğuk soğuk terliyorum ardından öyle bir kusuyorum ki âdeta içim dışıma çıkıyor.

Mari ellerine kusmadan tuvaletin yolunu yarılarmışken Ezra geliyor. Dom'la benim inleyerek çadırın içinde kıvrandığımızı görüyor.

“Ne yediniz? Ve ne demeye önce bir emin olmadan yediniz?” Çadırın girişine, kumun üzerine bir kucak dolusu odun atıyor.

“Herhangi bir şey buldun mu?” Dom cılız bir sesle sormayı başarıyor.

“Yeni bir şey yok. İçine girilmez bir orman, tırmanılması imkânsız kayalıklar, ekşi ekşi kokan bir toprak.” Ezra'nın muhtemelen ağaçların iğnelerinin çizdiği kollarını fark ediyorum. “Olumlu tarafından bakacak olursak da tahtanız ve ölmek gibi bir isteğiniz varsa sörf yapabileceğiniz olağanüstü dalgalar var.”

O anda şırıl şırıl bir ses geliyor, sanki yerden bir şey yükselip havada büyüyerek etrafımızı sarıyor.

Yağmur yağıyor.

Nasıl desem, bu ilk defa gerçekten oluyor, hepimiz yağmuru ilk defa görüyoruz. O yüzden dizlerimizi karnımıza çekip oturarak damlaların kumsala vuruşunu ve kumun üzerinde küçük havuzlar oluşturmasını seyrediyoruz, ağaçların hışırtısını dinliyoruz ve sonunda “Vay canına!” diyorum.

Dom kahkaha atıyor. “Değil mi ama?”

Mari tuvaletten koşup geldiğinde çadırın tepesine düşen yağmur damlalarının sıklaştığını fark ediyoruz. Mari

çoktan sıırıslıklam olmuş, saçlarından yağmur damlaları sızıyor. Ama her nedense kendimi çok keyifli hissediyorum hatta hâlâ üzerimde bir kırgınlık olmasına rağmen “Dans falan etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum,” diyorum.

Ezra kahkaha atarken Dom “Dans etmekten nefret ettiğini söyledin hep,” diyor.

Yeniden dönüp yağmura bakıyorum.

Dom ayağa kalkıyor, elimi tutup geriye bir adım atıyor, yağmurun önce ona gelmesini seyrediyorum, bir perde gibi inerek onu bir anda ıslatıyor. Dom kaçmıyor, sadece gülümsüyor ve yağmur saçlarından, yanaklarından süzülürken hafifçe başını eğiyor. Sonra yağmur bana vurmaya başlıyor, milyonlarca küçük el gibi tenimde geziniyor. Hafiften titrerken Dom beni kendine çekiyor, tenini bütün bedenimde hissediyorum. Parmaklarını parmaklarımla arasından geçiriyor, kollarımı yana açıp havaya kaldırıyor, kollarım öylece dururken damlaların bileklerimden omzuma, oradan da kalçama akışını takip ediyor.

Çadıra döndüğümüzde yüzünü kurulaşısını, saçlarını geriye atışını, camdan boncukları andıran damlaların tüyleri diken diken olmuş kahverengi teninden süzülüşünü seyrediyorum. Uzanıp omuzlarındaki, göğsündeki ve boynundaki damlaları silerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, bu bana kendimi güzel hissettiriyor. Ama tam öpmek için eğildiği anda Ezra “Of ya, gidip bi’ oda bulun kendinize,” diyerek araya giriyor.

Dom ona bir bakış atıyor ama sanırım hepimiz bir dakikalığına bunu düşünüyoruz. En azından ben düşünüyorum.

Gece yarısı hemen tepemizden gelen gökgürültüsünün sesine uyanıyoruz, artık ne kadar yakınsa göğüslerimizin zangırdadığını hissediyoruz. Rüzgâr çadırı öyle şiddetli sarsıyor ki Dom çadırı tutmak için üzerime atılmak zorunda kalıyor. Uyku tulumları baştan aşağı sıırıslıklam olmuş, çadırın üzerinden aşağıya akan sular altımızda birikiyor.

Ezra ayağa kalkıyor.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağıyor Mari.

“Çadırı sağlamlaştırmamız gerek,” diye bağırarak karşılık veriyor o da. Delirdin mi sen, dememize kalmadan çıkıyor.

Dom da kalkıyor, ben de peşinden çadırın girişine kadar gidiyorum. Dışarısı cehennem gibi; yağmur girdaplar hâlinde enlemesine yağıyor, bulutlar alev almış sanki, gök öyle bir gürüyor ki sanırsın gezegen kendini imha ediyor, rüzgârın şiddeti yüzünden ayakta durmak mümkün değil. Ezra ile Dom, çadırın iplerini çekip çivilerinin üstüne basarak kuma gömerken rüzgâra karşı büyük bir mücadele veriyorlar ama sonra vazgeçip dönüyorlar.

Su bizi alıp götürecek, gökgürültüsü ezip geçecek, şimşek yakıp küle dönüştürecekmiş gibi geliyor bana. Dom’un ağırlığı beni hayatta tutan tek şeymiş gibi hissediyorum. Kolumu onun başına dolayıp nefes almaya çalışıyorum. Mari arkamızdan yaklaşıyor.

Sabah olup da çadırdan sürünerek çıktığımızda dünyayı durgun bir beyazlıkta, direklerin ikisini de kopmuş bir hâlde buluyoruz. Belki de bu yüzden Ezra’yı ırmağın bulunduğu koya gitmeye ikna etmek daha kolay oluyor.

“Fırtınalar bizi aynen dalgaların yaptığı gibi böyle sa-

vurur işte. Burada çok uzun süre kalmayacak olsak bile daha korunaklı bir yere ihtiyacımız var,” diyorum ona. “Hem orada su da var.”

Başını iki yana sallıyor. “Gitmemiz gerek dostum.”

“Gidelim de denizde böyle bir fırtınaya yakalanalım, değil mi? Daha önce hiçbirimiz bota binmemişken hem de.” Dom çadırı indirirken başını iki yana sallıyor. “Hayır, daha güvenli olan o yere gidip oranın durumuna bir bakıyoruz.”

Ezra bir dakika boyunca sessizce denize baktıktan sonra yardıma geliyor.

İhtiyacımız olan her şeyi yanımıza alıp o burundan geçerken gerçekten inanılmaz bir çaba sarf ediyoruz ama geçtikten sonra güneş çıkıyor, dünya aydınlanıyor, renkler parıldıyor ve koy, devrilmiş ağaçlardan oluşan enkaza rağmen her zamankinden daha güzel görünüyor.

Çadır, artık ağaçlara bağlanmadan ayakta duramıyor, yine de bir şeye benzemesi için elimizden geleni yapıyoruz. İşlerin ucundan tutarken ayağım kumda bir şeye çarpıyor, o şeyi avucuma alarak ikiye ayırıyorum; içinden ipeksi etiyile tırnak büyüklüğünde açık yeşil bir ceviz çıkıyor, ceviz dokunduğum gibi ikiye ayrılıyor. Mari’ye gösteriyorum, tek kaşını kaldırıyor.

“Önden sen buyur,” diyor gülümseyerek.

“Önce pişirmeli miyiz acaba?”

Etrafta aynısından bir sürü var, yağmurla birlikte ormanın çatısından düşmüş olmalılar. Ben onları toplayıp katlanabilir kovamıza koyarken Mari de ateşi tatlı sözlerle yanmaya ikna edip yere dizdiği taşların üzerine tavayı yerleştiriyor. Gözlerimizi dikmiş tavada önce renk-

leri solan sonra da kahverengiye dönen deniz cevizlerine bakarken onlara bir ad vermeye karar veriyoruz. Onları tavadan ne zaman almamız gerektiğini konuşurken Dom ile Ezra daha fazla eşya getirmek üzere gidip geldikleri ilk koydan ikinci kez dönüyorlar. Bir tartışmanın tam ortasındalar.

“Ben sadece aptalca bir konu olduğunu söylüyorum, şu anki konumuzla en ufak bir alakası bile yok,” diyor Dom çantaları kuma bırakırken.

“Gel gör ki ben *alakalı* olduğunu düşünüyorum,” diyor Ezra, tartışmayı kazandığını düşündüğü çok açık. İkimiz de bir şey sormamamıza rağmen bize dönüp konuşmaya başlıyor: “Ben de tam Suarez’e, bir kez daha, ana karayı görmüş olmanın...”

“Seren’in ne bulduğuna baksanıza!” diye bölüyor onun konuşmasını Mariana.

“Aman ne güzel! Daha fazla zehir.”

“Bence oldular,” diyor Mariana dönüp bize bakmadan tavayı ateşin üzerinden kaldırırken. “Kim denemek ister?”

“Ben,” diyor Dom bir tane alarak. “Çok güzel kokuyorlar.”

“Eh sen deniyorsan ben de deniyorum,” diyerek bir tane alıyorum. “Seni öldürecekse beni de öldürsün.”

“Ay ne tatlı,” diyor Ezra duyulanmış gibi yaparak sonra o da bir tane alıyor.

Nihayetinde hepimiz birer tane yiyoruz ve sonra korku dolu gözlerle birbirimizi izliyoruz. Ezra yere düşüp boğazını tutarak boğulma numarası yapıyor bir ara ama buna gülen, yalnız kendisi oluyor.

Güneş batarken bu akşam yağmur yağacağına dair bir işaret görünmüyor. Dom’la Mariana ışıldayan kıyıda ayakta dururlarken ben Ezra’nın ateşle oynamasını seyrediyorum.

“Komik, değil mi?” diye soruyor Ezra aklından geçenleri biliyormuşum gibi.

Boş boş bakıyorum ona.

“Hepimiz hayatlarımızı Ventura’da geçirdik, doğası bize hiçbir seçenek sunmuyordu. Ve kaçarak kendimizi aslında hiçbir seçeneğimizin olmadığı başka bir duruma soktuk.” Spor ayakkabısıyla ateşin etrafını eşelerken gözleri ışıldayarak bana bakıyor. “Düşününce epey saçma geliyor kulağa.”

Huxley’nin denizle buluşan ucuna bakıyorum. “Bura-ya daha yeni geldik,” diyorum. “Bir yolunu bulacağız.”

Tek kaşını kaldırıyor. “İyimser bir bakış açısı! Hem de senden!” Başını iki yana sallıyor. “Kesin kıyamet kopacak.”

Dört

On yedime girdiğim gün Dom’la erkenden kalkıp mümkün olduğunca sessiz bir biçimde hazırlanıyoruz. Buraya geleli üç haftadan fazla oluyor ki bu da kamp alanımızın altının üstüne gelmesi için gayet yeterli bir süre. Öyle ki aradığımız hiçbir şeyi bulamıyoruz, bu durum işleri daha da zorlaştırıyor. Diğerlerini yanımıza almadan sessizce kalkıp gideceğimizi hiç söylemesek de bugün böyle yapacağımızı ikimizin de bir şekilde bildiğini düşünüyorum. Anca kumsalı yarıladıktan sonra birbirimize bakıp gülümsüyoruz.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum ona.

“Nereye istersen,” diyor.

“Birlikte olduğumuz sürece nereye gittiğimizin hiçbir önemi yok,” diyorum ve beni öptüğünde bunu, tenimi okşayan bir esinti gibi her bir zerremle hissediyorum.

Kumsalın öbür burnu da aynı kayalardan oluşmuş, diğerlerinden farkı ise bunların yatay duruyor olması. Denizin sert darbeleriyle aşınmışlar o yüzden tepesine tırmanıp yandaki koya bakmak hiç de zor değil. Bu koy çok

daha küçük, hilal şeklinde uzanıyor; arkası boylu boyunca kule gibi uzun uzun ağaçlarla çevrili, diğer tarafında yine yassı kayalıklar var, denizi ise sakın görünüyor.

“Seni geçerim,” diyorum ve o daha cevap bile vermeden koşmaya başlıyorum.

Kayaları merdiven gibi ikişer ikişer atlayarak sıcak kuma iniyorum. Dom beni kovalıyor, her saniye daha da yaklaşıyor sonra elimden yakalayarak beni öyle bir çekiyor ki sırtüstü düşüyorum, o da hemen arkamda dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü boynuma yaklaştırarak “Seni yakaladım,” diyor.

Onu öpmek için hafiften arkama dönüyorum ve bacağımı onun bacaklarından birinin üstüne atıp onu öpüyorum. O kuma oturunca kalçamı ona yaslayacak şekilde kucağına yerleşiyorum. Boğazından o sesi çıkararak gözlerini kapatıyor, açtığında yarım yamalak gülümseyerek birbirimize bakıyoruz. Tuzla kaplı ceketimi çıkarıyorum, saçlarımın omuzlarıma düşüşünü seyrettiğini hissediyorum ardından sütyenimi çözüyorum. Bir an hareketsiz kalarak ona bakıyorum; gözlerindeki sıcaklık güzel, çok güzel, olağanüstü güzel olduğumu hissettiriyor bana. Sonra başını kollarımın arasına alıyorum, saçlarının tatlı-tuzlu kokusunu içime çekerken beni göğsümden öpüyor. Tam aklımdan geçeni yaparak öne eğilip beni sırtüstü kuma yatırıyor. Kum öyle sıcak ve yumuşak ki içine kıvrılarak tanelerini tüm vücudumla hissediyorum. Gözlerimi kaldırıp üzerime eğilmiş Dom’un yerçekimi sebebiyle birazcık farklı görünen yüzüne bakıyorum. Şortunun düğmelerine uzanıp aceleyle çözüyorum sonra ayaklarımı sırtında kenetleyip bacaklarımı kalçasına sıkıca sarıyo-

rum. Üzerimdeki ağırlığını hissederken gözlerinin içine bakıyorum. Dudakları biraz aralanıyor, derin soluklar alıp veriyor, gülümsüyorum. Yanağına yapışmış kum taneleri, güneş ışıklarıyla birlikte tıpkı yıldız tozu gibi parlıyor sonra ince ince üzerime dökülüyor. Parmaklarını pantolonumun beline geçirince çıkarmasına yardımcı olmak için kalçamı kaldırıyorum, o anda ormana bir bakış attığını fark ediyorum.

“Peşimizden gelmezler,” diyorum, bir yandan da ellerimi ve ayaklarımı kullanarak şortunu biraz indirmeyi başarıyorum sonrasında kendisi tamamen sıyırıp fırlatıyor.

Bir anda ikimiz de çıplak kalıyoruz. Tepeden tırnağa. Bir süre orada öylece uzanıyoruz, eli bacaklarımdan uyluğuma, oradan kaburgama, göğsümün kenarından boğazıma ve yüzüme doğru bir yolculuğa çıkıyor.

“*Estrellita*,” diyor, nefesini yüzümde duyuyorum.

Tanrım, onu istiyorum! Ah, her şeyiyle istiyorum! Bedenimi ona daha da yaklaştırıyorum, o kımıldanınca bacaklarımı ve kalçamı oynatarak ona, onun sıcaklığına uzanıyorum. Fark ettiğinde “Yapamayız,” diyor ama onun da aslında ne kadar istediğini biliyorum. Bunu onun tadından, teninin kavrulmasından, kesik kesik nefes almasından anlıyorum. Ellerimi sırtının yumuşaklığında gezdiriyorum ve kendi nefes alışımı duyabiliyorum, göğsüm öyle hızlı inip kalkıyor, öyle ağırlaşıyor ki neredeyse acı veriyor. Dom ellerini yere dayayıp kendini geri çekerek son derece ciddi bir ifadeyle beni inceliyor, başını çok hafifçe iki yana sallıyor ama bu, bir reddedişten çok kuşkuya benziyor.

“Yapamayız,” diyor yeniden hüzünlü ve güzel gözlerle.

Dolgun dudaklarını uzun uzun, neredeyse hiç ayrılmayacakmış gibi öpüyorum. Dom'u tanıyana dek bu şeylerin hiçbirini benim için bir anlam ifade etmiyordu. Onunla beraber olmak için daha fazla beklemeye dayanamam. Hayır, yapamam bunu. Bekleyemem.

Bunu yapmak için yanıp tutuşmama rağmen içimde büyük bir rahatlama duyuyorum. Sanki hayatım boyunca hissettiğim her bir arzu zerresi, sadece bunun habercisiydi. Dom da aynı şekilde iç çekiyor. Uzun zamandır bunu bekliyormuş, uzun zamandır bunu istiyormuş gibi. Uzunca bir an birbirimizin nefesini kulaklarımızda hissediyoruz, bunun etkisiyle kendimizden geçip güzelliğiyle donup kalıyoruz.

“Canını yakıyor muyum?” diye fısıldıyor, başımı iki yana sallıyorum.

Acıtsa bile buna asla acı demezdim. Daha çok bir açlık ya da ihtiyaç gibiydi. Tek yapabildiğim, bayılmadan ya da bağırmadan ya da çığlık atmadan onun omzunu ısırmak oluyor. Daha sonra içimden taşan o güçlü dürtülere bırakıyorum kendimi ve onun dışındaki her şeyi ama her şeyi unutuyorum.

Sonrasında çok kıymetli bir şeymişim gibi parmak uçlarıyla kalça kemiğimi okşuyor, onun gülümsemesine gülümsemeye karşılık veriyorum.

Ama sonra “Bunu yapmamalıydık,” diyor.

Korkuyla yutkunup “Neden? Hoşuna gitmedi mi?” diye soruyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. “Harikaydı *estrellita*. Olup olabilecek en güzel şeydi.” Başını iki yana sallıyor.

“En güzel.” İşte o zaman içim tamamen onunla doluyor, kendimi bütünüyle ona ait hissediyorum, her zerrem o kokuyor, onun tadına bürünüyor ve kendimi öyle şaşkına dönmüş hissediyorum ki o söylemeden ne düşündüğünü anlayamıyorum. “Yapamayız işte... Böyle bir risk alamayız.”

Bir elimi onun omzuna atıyorum. “Sorun değil, yumurtalıklarımı Ventura’dayken aldırmıştım.”

Dom başını iki yana sallıyor. “Ama yüzde yüzünü değil, öyle değil mi? Yüzde seksenini falan en fazla, doğru mu?”

O zaman durup ablam Pan’i, Deborah’yı düşünüyorum; yumurtalıklarını aldırdıktan sonra normal yolla hamile kalmıştı Deborah. Kollarım onu kucaklamak için kıvranıyor.

“Burada hamile kalmak, doğum yapmak... Seni böylesi bir tehlikeye sokamam Seren,” diyor Dom. “Tanrım, kendimi hayatta affedemem.”

Doğrularak ondan uzaklaşıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Birden Deborah’nın bu dünyaya geldiği anın canlı hatırası, ayaklarımın dibine dökülen kovalar dolusu kan gözümün önüne geliyor. Dom arkamda doğrularak üzerime eğilip çenesini omzuma dayıyor.

“Mari güvenli yollar olduğunu söylüyor,” diyorum.

Burnundan gülerek tenime doğru konuşuyor. “Onun da sabıkası yok değil yalnız.”

Ağzımın bir karış açıldığını hissediyorum. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Omuzlarını silkiyor. “İyi de gerçek böyle.”

“Ronaldo Benitez’in de bu işte payı var.”

“Birçok sebepten ötürü bunun son derece farkında olduğumu biliyorsun,” diye iç çekiyor. “O yüzden bunları söylüyorum ya sana, gerçekten ama gerçekten istemememe rağmen.” Elini saçlarının arasından geçiriyor, öyle havada ve terli bir şekilde bırakıyor. “Böyle bir olayın sonuçları bizim için Ventura’dakinden çok daha kötü olur şu an. Buraya bir yerleşelim, her şey farklı olacak o zaman.” Başını eğmiş, elimle oynuyor.

Orada aklımda bu düşünceyle öylece oturuyorum, bunun ne anlama geldiğini, bütün bu olanların gerçekten ne anlama geldiğini düşünüyorum. Yine de gülümsüyorum çünkü düşünmek için epey kapsamlı bir konu, buna rağmen geleceğimizden bu şekilde söz etmesi hoşuma gidiyor, güzel günlere doğru gidiyormuşuz gibi, önümüzde uzanan asıl hayatın ötesini görebiliyormuş gibi geliyor.

Daha sonra ormanın başlangıcına doğru yürüyüp ateş yakarken kullanmak üzere geçen geceki fırtınada kırılan dalları topluyoruz. Buraya geldiğimizden bu yana yaşadığımız beşinci fırtına olabilir. Gecenin bir yarısı hiç uyardırmadan denizden bu yana saldırıyor. Zaten üç tanesi geçen hafta oldu. Buna karşın fırtınayı takip eden günler gökyüzü pırıl pırıl oluyor; denizin açıklarında beyaz köpüklü dalgalar belirliyor, dağların yüksek kesimlerindeki bitkiler görünüyor, sanki fırtına her şeyin rengini ortaya çıkarıyor.

Kumsalda yürürken daha önce hiç fark etmediğim bitkiler görerek kuma eğiliyorum; ince tüylü, mavi benekli, kırmızı yaprakları var. Bir yaprağı elime alıp parmağımla dokusunu inceliyorum sonra da hemen ayağımın dibindeki kalın kökünü fark ediyorum. Dizlerimin üzerine çö-

küp üzerindeki kumu temizliyorum. Kahverengimsi, sert kabuklu kök iki avucumu dolduracak kalınlıkta. Bir parçası başparmağımın tırnağından birazcık içeri giriyor.

“Dom,” diyorum. Dal parçalarını topladığı yerden dönüp bakıyor. “Ne düşünüyorsun?”

“Başka var mı diye bakmalıyız bence.”

Ormana doğru birkaç metre ilerleyince daha fazlasını görüyorum. O tarafta bir aydınlık görünüyor, gizli bir açık alan varmış gibi o yüzden Dom geçmek için yol açmaya çalışıyor ama ikide bir durup çakıyla ağaç dallarını, sarmaşıkları kesmek zorunda kaldığı için zar zor ilerliyoruz.

“Al.” Dom bana çakıyı uzatıp tişörtünü çekiştirerek ucuyla yüzündeki teri siliyor sonra da tişörtü tamamen çıkarıyor. “Kollarım çok fena ağrıyor,” diye kahkaha atıyor. “Biraz sen devam eder misin?”

Daha sadece beş metre ilerlemişken iki tane daha kök sebze bulmayı başarıyorum ama ikisi de ilki kadar büyük değil. Her yanımda, kestğim sarmaşıklardan çıkan yapışkan bitki özlerine bulanmış, kaşınıp acımaya başlamışken çakıyı elimden bırakmak için can attığım esnada bir ses duyup duruyorum, bir süre hareketsiz kaldıktan sonra beni seyreden Dom’a dönüyorum.

“Duydun mu bunu?”

Başını sallayarak onaylıyor.

Su. Akan bir su. Ya da çağlayan bir su.

Gözlerimi kısarak ağaçların tepesinden insanı kör eden mavi gökyüzüne bakarken “Yağmur mu?” diye soruyorum.

Dom başını iki yana sallıyor, yanımdan geçtiği gibi düşünüyor.

Onu tutmak için çaresizce uzanıyorum ama hızla aşağıya yuvarlanıyor; sarmaşıklarla mücadele ederken tek yapabildiğim, onun benden uzaklaşmasını seyretmek oluyor. Hani şu kendi çılgınlığını başka biri atmış gibi duyduğun bir an vardır ya, o ağır çekim anlardan biri yaşıyor ve “Onun ölmesini seyrediyorum. Bu, onun ölmesini seyrettiğim an,” diyorum kendi kendime.

Sonra suya çarpıyor. Çarpıyor ve etrafa sıçrayan köpüklerin içinde kayboluyor, ben “Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol, lütfen iyi ol, lütfen, lütfen, lütfen!” diye kendi yalvarışımı dinlerken o binlerce yıl kadar uzun gelen bir süre boyunca gözden kayboluyor. Daha sonra yüzeye çıktığını görüyorum ve “İyiyim,” dediğini duyuyorum.

Kafamı kollarımın arasına bırakarak orada soluklanıyorum, öyle derin nefes alıp veriyorum ki boğazımda bir şey patlıyor ve ağzıma kan tadı geliyor.

Kendime gelip etrafa bakmaya başladığımda Dom’un bana seslendiğini duyuyorum. Buranın, ormanın içinde gizli sarp bir kayalığın yüksek sırtından dökülen inanılmaz bir şelalenin altındaki dipsiz ve karanlık bir havuz olduğunu fark ediyorum. Havuzun kenarına inen dik yokuşta dikkatle ilerlerken Dom da aşağıda gölgede durmuş beni izleyerek elimi ayağımı nerelere koymam gerektiği konusunda bana talimatlar veriyor. Suyun kenarına ulaştığımda onun yukarı çıkmasına yardım etmek için çakıyı yere bırakıyorum.

Beni kollarıyla sarıp sarmalayarak kahkahalar atıyor. “Evet, çok harika hissettiğimi söyleyemeyeceğim. Demek ki buraya kadarmış diye düşünmedim dersem yalan söylemiş olurum.”

Bense bunu hiç komik bulmuyorum.

Dom'un omzunun üzerinden bakıyorum; su kayaların üzerinden dökülerek uzun, pürüzsüz bir perde şeklinde iniyor, ortada bir yerde yırtılıp dört bir yana sıçradıktan sonra aşağıda yeniden birleşiyor. Burada, bu kayalık deliğin dibinde olmanın korkutucu bir tarafı var, gökyüzü yukarıda sadece daire şeklinde görünüyor. Birden tüm bu korkular ağır geliyor ve kollarımı kasiyorum. "Tanrım, seni kaybettiğimi sandım."

Dom konuşmuyor, yalnızca ellerini sırtımdan belime doğru bir kez kaydırıyor.

"Eskiden Ventura'da uzanıp bu canlı şeyin ben olduğumu düşünürdüm," diyorum ona. "Çevresi yalnızca metal katmanlarla, hava katmanlarıyla çevrili olan bu yaşayan şey. Beni uzaydan, beni soğuktan, beni bir anda öldürebilecek uzay boşluğundan koruyacak hiçbir şey yoktu. Her zaman çok acımasızca gelmiştir bu bana. Sana da öyle gelmiyor muydu?"

Beni görebilmek için hafifçe çekiliyor. "Sanırım bu konuda hiç böyle düşünmedim."

"Hiç hayal etmediğim..." Boğazım düğümleniyor, bir an durduktan sonra devam edebiliyorum: "Eskiden kitap okur, film falan seyredirdim ve hayatı hayat yapan bütün o şeylere karşı büyük bir özlem duyardım, onları görebileceğimi hiç düşünmezdim. Benim olabileceklerini. Ama şimdi... öyleler."

"Kesinlikle çok şanslıyız," diyor.

Elini bulup yüzüme götürüyorum ve olur da bir işe yarar diye bir süre önce bileğine sardığı kumaş ve zincir parçasının tuzlu kokusunu içime çekiyorum.

“Sevdiğin hayatı yaşamanın en kötü yanı,” diyorum bileğine doğru, “bir anda kaybedecek bir şeylerinin olması.”

Kolu beni sıkıca sarıyor. “Hiçbir şeyi kaybetmeyeceksin.”

Bu kuyudan yukarı tırmanmamız biraz zaman alıyor. Zemin yapraklar, bitkiler, sarmaşıklar ve koyu mavi tüyleri olan kaygan yosunlarla kaplı. Yolu yarılamışken bir ara ayağımın altındaki zemin kayıyor, Dom bunu fark edip hemen eliyle popomdan tutuyor böylece ıslak toprağa ve taşlara tam zamanında basarak düşmekten kurtuluyorum. Bakışıyoruz.

Huxley gökyüzünde alçalıyor ve burada, bu balta girmemiş ormanın derinliklerinde hava daha da çabuk kararıyor. Muhtemelen bu sebeple, tam o anda bir *mileme* sesi duyuyoruz. Ses ilk defa bu kadar yüksek, net ve yakından geliyor. Hâliyle tırmanmayı bırakıp etrafımıza bakınıyoruz.

Tek gördüğüm, bu derin kuyunun diğer tarafındaki beyaz çiçek kümeleri oluyor; üçlü gruplar hâlinde küçük, tom-bul birer trompeti andırıyolar, yaprakları koyu olsa da bir şekilde mavi renkte hafif bir ışık saçıyorlar; ses onlara ait, hiç düşünmeden sesin onlardan geldiğini söyleyebilirim.

Dom’un eline dokunarak “Çiçekler,” diyorum.

Hareket etmiyorlar o yüzden sesin nasıl çıktığını bilmiyorum, bir tür kimyasal birleşim falan herhâlde. O an kendimi bir garip hissediyorum. *Mileyen* bu tuhaf yabancı çiçeklerle beraber az önceki açıklıktayız; aslında korkmam gerektiğini biliyorum, tepkimin korkmak, tamamıyla bilinmeyen bir şeyden korkmak olması gerektiğini biliyorum ama öyle olmuyor. Aksine onların, bu gezegenin,

Huxley-3'ün inanılmaz güzelliğiyle şaşkına dönüyorum ve öyle kocaman gülümsüyorum ki kulaklarım çınlıyor. Tırmanmaya devam ediyoruz. Pes etmenin eşiğindeydim ama bu olay beni tazeliyor.

Burna ulaştığımızda Huxley batıyor. Dom uzanıp beni kendine çekiyor ve Huxley'nin koyu kırmızı gövdesinin ufku kucaklayarak batışını seyrediyoruz.

“On yedinci doğum günümü hayal ederken hiç böyle şeyler düşünmemiştim,” diyorum ona.

Başını yana eğiyor. “Nasıl hayal etmiştin peki?”

Düşünmeye, hatırlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Diğer hayat artık çok uzaklarda, hatırlamak için çok eskilerde kaldı. Sadece başımı iki yana sallıyorum ve dipleri koyu, uçları bal rengi olan saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına alıp oynuyorum. “Bütün bunların yalnızca bir rüya olup olmadığını hiç merak etmiyor musun?” diyorum.

Kahkaha atıyor. “Hayır, neden?”

“Bazen... gerçek olmak için... biraz fazla iyiymiş gibi gelmiyor mu?”

Dudağını büküyor. “Bugünkü gibi bazı anlar var...” Eğilip öpüyor beni. “Ama... tuvalet çukurunun kokusu kesinlikle hayal edilecek gibi değil, sen ne dersin?”

Gülüyorum ama bir yandan da göğsünde yeni oluşan parlak pembe lekeleri, çatlayan yara kabuklarını, güneşin verdiği zararları inceliyorum ve içimde keskin bir üzüntü duyuyorum.

“Peki... ya başaramasaydık? Ya vurulsaydık, ya yolda basıncımız azalsaydı, ya havasız kalsaydık, ya denizde boğulsaydık?”

Çatlamış dudaklarını benimkilere bastırıyor sonra başımı ellerinin arasında tutarak bana bakıyor. “Doğum günleri seni hep böyle...”

“... karamsar mı yapar?” diyerek cümlesini tamamlıyorum.

“Filozof diyecektim.”

Beni kendine çekerken bir kahkaha patlatıyorum.

“Bugün sadece mutlu düşünceler olacak,” diyor, sesini göğsünden işitiyorum.

Huxley şimdi yarım görünüyor, gökyüzünde leylak, altın ve pembe şeritler oluşuyor. Açık ara günün en sevdiğim zamanı; birkaç haftadır hayatım boyunca kaçırdığım tüm günbatımlarını telafi etmeye çalışırcasına hiç aksatmaksızın o anda her ne yapıyorsam bırakıyorum ve Huxley’nin gidişini seyrediyorum.

Dom’un göğsümde duran kolu yumuşak, serin ve bronz. Bunun bir rüya olup olmaması hiç de önemli değil.

Beş

Kampa geri döndüğümüzde Mariana'nın ateşi daha yeni yakmış olduğunu görüyoruz; yüzü yerden yalnız birkaç santim yukarıda, gözlerini kısmış ışık oyunlarını seyrediyor. Artık bu işte iyi olduğunu ispat etti, hepimizden çok daha iyi. Ya bu konuda bir yetenek geliştirdi ya da aslında her zaman sahip olduğu bir yeteneği uyandırdı.

"Güzel bir gün, değil mi?" diyor her şeyden haberi varmış gibi bir gülümsemeyle, hâliyle utancımın yerini dibine giresim geliyor.

"Bunları bulduk." Konuyu değiştirmek için ona kökleri gösteriyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Pek doğum günü pastası gibi değil ama idare eder."

"Ezra nerede?" diye soruyor Dom, ellerini beline koymuş sahilde göz gezdirirken.

"Uyuyor," diyor Mariana gözünü tavadaki cevizlerden ayırmadan.

"Uyuyor mu?" Dom yüzünü buruşturuyor.

"Yorgundu." Omuzlarını silkiyor, sıkılıyormuş gibi bir hâli var.

Sonra Ezra arkamızdaki çadırdan tişörtünü üstüne geçirerek çıkıyor; yüzünün bir yanında başını koyduğu şeyin izleri çıkmış, saçları bir yana yatmış hâlde “Ne kacırdım?” diye soruyor uykulu bir sesle.

Yemek yedikten sonra bana doğum günü şarkısı söylüyorlar. Dom’un sesini ne kadar özlediğimi o an fark ediyorum.

“Keşke gitarım yanımda olsaydı,” diyor daha sonra ne var ki bunu sık sık söylediği için o iç çekerken sadece parmaklarımla bileğini sıkmakla yetiniyorum.

“Teselli edecekse gitarının yanında olmadığına seviniyorum Suarez,” diyor Ezra.

Sonra Dom aniden “Aman Tanrım,” diye bağırıyor; öyle hızlı fırlıyor ki yerinden, beni de yanında sürüklüyor. Hepimiz eliyle işaret ettiği yere bakıyoruz, akıntının kenarında kayan yıldızlar gibi uzanan şeylere...

“Onlar ne öyle?” diye soruyor Mariana, görünüşe bakılırsa o sırada hiçbirimiz nefes almıyoruz. “Onlar... canlı mı?”

Sonra yavaş yavaş yanlarına doğru gidiyoruz, ayaklarımız soğuk kumda gıcırtilar çıkartıyor. Mor menekşe renginde ışık küreleri bunlar; deniz her nazık kucaklayışında beraberinde daha fazlasını getiriyor ve sadece toprağa değdiklerinde görünür oluyor, parıldıyorlar.

Eğilip onlardan alan ilk kişi Dom oluyor, parmağının ucuna koyup bakıyor, öyle çok yaklaşıyor ki gözleri şaşılıyor, yüzü onun parlaklığıyla aydınlanıyor.

“Bu ne?” diye fısıldıyorum kilisedeymişim gibi ama Dom gözlerini kısıp ona bakmaya devam ediyor.

Ezra da parmağına bir tane alıyor ve başını iki yana

sallayarak onu başparmağı ile işaret parmağı arasında eziyor, ışık parlak bir boya gibi bir anda yayılıyor. Ezra kahkaha atarak bir tane daha alıp kolunun iç kısmını bir şerit hâlinde boyuyor sonra birkaç tanesini avuçlayıp bana doğru yürüyerek içlerinden birini alıp gösteriyor.

“Doğum günün kutlu olsun Hemple,” diyor ve onu yanağıma bastırıp boyuyor, o şeyin ışığı görüş alanıma giriyor.

“İyi de... bunlar ne?” diye soruyorum bir tanesini bileğimden elimin üstüne doğru sürerken. “Bir tür yaşam formu mu?”

Dom, Ezra’ya bir bakış atarak başıyla onaylıyor. “Hayvanlar.”

“Küçük yaratıklar,” diyor Mariana yan yana sıralandıkları yere diz çöküp onlara bakarken.

Elimin üstünde solmaya başlayan ışıklık şeride bakıyorum. “O hâlde onları ezmiş olmuyor muyuz? Öldürmüş olmuyor muyuz?”

Ezra omuzlarını silkiyor. “Öyle galiba ama ne yapayım, böyle de çok güzeller,” diyor, yüzü yıldızların ve ayın ışığında zar zor seçiliyor. “Bu da yaşanmamış başka bir hayat Hemple. Evren onlarla dolu.”

Başımı çevirip sahile vuran yıldız hattına bakıyorum, o kadar çoklar ki; yanıp sönüyorlar, her dalgada aralarına yenileri ekleniyor.

“Bu o mu?” diyor Mariana ellerindeki ışığa bakarak. “İlk Temas.”

Ezra gülüyor. “Alg türüyle ilk temas.”

“İyi de...”

“İzin verirsen seni aydınlatayım,” diyor Ezra. “Malum,

hayatında çok bir şey öğrenmemişsin gibi görünüyor. İlk Temas, daha önceleri birbirinden haberi olmayan iki kültürün tanışmasıdır. İki kültürün. İki *hisseden* varlık türünün. Senin ataların İspanyol değil mi? Bunu bilmen gerekmez miydi? Amerika'ya ayak bastığınızda bunu keşfetmiş oldunuz.”

Mariana gözlerini deviriyor. “Dünya tarihi hiçbir zaman uzmanlık alanım olmadı.”

Ezra eğlenmişe benziyor. “Senin uzmanlık alanın *neydi* peki?”

“Bilmek istemezsin.”

“Aslında isterim.” Ona biraz daha yaklaşıyor ve bir anda dibinde bitiveriyor. Mariana'nın ona ters ters baktıktan sonra arkasını dönüp gidişini seyrederken bir dakikalığına dikkatim tamamen dağılıyor.

Ezra küçümsercesine gülüyor. “Bak, demek istediğim... evet, bu çok güzel bir şey ama heyecanlanacak kadar önemli değil. Temelinde sadece kimyasal tepkimeler var.”

Gözlerimi ona çevirip “Her şeyi bilmek hoş olsa gerek,” diyorum.

Yeniden gülüyor, güneşten yanmamış koltuk altlarını ortaya çıkaracak şekilde kollarını kaldırarak geriniyor. “Aman bana sataşmak için hiçbir fırsatı kaçıрма, tamam mı?”

“Sen de işi çok kolaylaştırıyorsun ama Lomax,” diyorum ona ama bacağımı bir anda öyle bir hızla yakalıyor ki karşı koyacak vakit bulamıyorum. Beni kucağına aldığı gibi suya koşup yakamozun ışıldadığı yere atıyor, suyun dibini boylamadan önce sadece tek bir nefes alma şansını yakalıyorum.

Öksürerek çıktığımda yanıma gelip kahkahalarla gülüyor, kalçasına kadar gelen suda elimi tutup beni kaldırıyor.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Başımı iki yana sallıyorum.

“Hemple, bugün senin doğum günün, ne bekliyorsun ki? Bu kadarcık suda boğulmazsın, merak etme.” Ama sonra bir anda donup kalıyor, kaşlarını çatarak ufka bakıyor, yüzü aydınlanıyor. “Bu da ne?”

Islak saçlarımı yüzümden çekip onun baktığı yere, ley-lak rengi solgun suyun aşağıdan aydınlandığı yere bakıyorum.

Resif olduğu kesin, buna hiç şüphe yok. Daha önce de görmüştük. Oksijen maskelerini takıp bakmaya gitmiştik ve mavi, mor, beyaz renkte, fırça gibi diken diken ve bir orman kadar güzeldi ama bu hep gündüz olurdu o yüzden hiç böyle parladığını görmemiştik. Denizin altında ikinci bir yıldız katmanı gibi ışıldıyor şimdi.

“Haydi,” diyor Ezra ufka doğru atılıp, kollarını suda hareket ettirerek yüzeyde durmaya çalışırken dönüp diğerlerine sesleniyor. “Çocuklar gelin haydi!”

“Ezra, olmaz, resifin üstü çok girintili çıkıntılı,” diyorum ona, etrafımdaki suyun yükseldiğini hissediyorum.

“Hayır, değil!” diye bağırırken resifin yanına ulaşıyor, ışık onu alttan aydınlatıyor. “Buraya gelin haydi, bunu görmelisiniz.”

Dom yanımdan geçerek ilerliyor, ben de ona katılıyorum ve aşağı yukarı on kulaç attıktan sonra resifin kenarında duruyoruz.

Suyun altında bir galaksi varmış gibi ışıldıyor. Muh-

teşem bir görüntü. Hayal edebileceğim en harika şeye benziyor. Sanki yıldızlardan oluşan bir evren, gökten buraya düşmüş. Ona bakmak için ne kadar kıpırdamadan durmaya çalışsam da su burada çok dalgalı olduğundan yapamıyorum.

“Bu tarafta kalın, tamam mı?” diyor Dom ve daha yakından bakmak için resifin kenarından dalıyor.

Ama o kadar kendimden geçmişim ki karşı tarafa yüzerek suyun üzerinde kalmaya çalışıyorum çünkü mercanlarla aramızda yarım metre bile yok ve ancak şimdi kıyıdan çok uzak bir noktada olduğumuzu fark ediyorum. Ezra yanımda başını suya daldırıp çıkararak “Harika! Süper! Bu kesinlikle şimdiye dek gördüğüm en çılgın şey,” diyor.

O sırada dalgalar ikimizi birden yakalayıp içine alarak sertçe resife çarpıyor. Aynı anda çılgınlığı basıyoruz, kalçamda derin bir kesik oluştuğunu hissediyorum. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar oluyor; kesik, kimyasal bir yanık gibi cayır cayır yanıyor.

“Of, olamaz,” diye bağıriyorum gökyüzündeki aylara doğru. Aşağıdan yüzüne ışık vuran Ezra’ya baktığımda suyun içinde soluk soluğa kıvrandığını görüyorum. İkimizin arasındaki berrak suda kırmızı bir göl oluşuyor.

“İkimizden birinin kanaması var ya da ikimizin de!” Sesim korkuyla çıkıyor.

Gülmeye çalışıyor ama anında durup inliyor.

“Ne oldu?” diye bağıriyor Mari. Dom o esnada suyun altından yüzeye çıkıyor.

Ezra’yı bileğinden tutup kıyıya yöneliyorum, onu da arkamdan sürüklüyorum. Panik olarak adlandırılamaya-

cağım bir korku duyuyorum içimde. Nihayet ayaklarım yere değdiğinde Ezra'yı kuru kumlara doğru çekiyorum. Ezra kumsala varmamızla birlikte yere düşüyor, açık renk kuma damla damla akan koyu kırmızı kanını görüyorum.

"Ahhh, ah, ah!" diye inliyor boylu boyunca yerde yatar-ken. "Çok feci acıyor."

Dom üstümüze sular sıçratarak yanımıza geliyor. "Ne oldu?"

Konuşacak kadar aklımı toparlayamıyorum, Dom aynı soruyu bir daha sormak zorunda kalıyor. "Dalganın biri bizi mercanlara fırlattı," derken Ezra'nın kaburgalarından dışarı fırlayan etini görüyorum ve aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum; ceketimi çıkarıp top hâline getirerek yaraya doğru sertçe bastırıyorum.

Ezra beni itekliyor. "Çekil üzerimden Hemple! Derdin ne senin? Canımı acıtıyorsun!" diye haykırıyor.

"Özür dilerim ama kanamayı durdurmam gerek!"

Bunu duyunca bastırmama izin veriyor. Yüz yüze, göz göze öylece dururken acıyla bağırıyor, bağırırken de yüzüme tükürükler saçıyor.

"Özür dilerim," diyorum ona yeniden. "Üzgünüm ama sertçe bastırmazsam kanamaya devam edecek."

"Tamam," diyor belli bir ritimde nefes alıp vererek. "Tamam, tamam, tamam..."

Dom'un "Senin de kanaman var," dediğini duyuyorum ve kalçama dokunduğunu hissediyorum.

Başımı eğip bakınca tam kalça kemiğimin üzerindeki korkunç kesîği görüyorum, bacağımanın kenarından aşağıya kan akıyor, deniz suyuyla seyreltiğinden turuncumsu ve kıvamı daha cıvık görünüyor.

“Ben iyiyim,” diyorum.

Ama tişörtünü çıkarıp o da benim yarama bastırmaya başlıyor. Mari çadıra koşuyor.

Ezra yine gülmeye çalışıyor ama sesi daha çok bir viyaklama gibi çıkıyor ve sonra “Neyden yapılmış bu resif böyle? Nasıl bu kadar derin kesiyor? Tanrım, adamın canına okuyor resmen!” diyor. Yine sırtüstü kuma düşüyor ve kasları öyle gevşiyor ki geriye yalnızca titreme kalıyor. Parmaklarımla arasından süzülen kan, ay ışığında kapkara görünerek top yaptığım ceketimin kenarlarına akıyor. Bir metre ötede Ezra’nın gömleğini görünce ayak parmaklarımla tutup çekiyorum ve çiğ et parçası gibi yere düşen sırlıslık ceketimin yerine onu bastırıyorum. Ezra derin soluklar alıp veriyor, ben onu sakinleştirmeye çalışırken o acıyla kıvranarak kendini benden uzaklaştırıyor.

“Tamam,” diyorum, sesim umduğumdan daha düzgün çıkıyor. “Sadece olduğun yerde kal ve şimdilik kıpırdama. Kanama duruyor, duracak.” Dom yarama bastırarak işi zorlaştırdığından ona “Ben iyiyim, beni bırak! İyiyim ben, yaralı olan o. Bekle biraz, tamam mı?” diyorum.

Böylece beni rahat bırakıyor.

Ezra biraz daha nefes veriyor, içindeki tüm nefesi boşaltıyor sanki; ciğerlerinin dibinde kalan son nefesle gülünce tuhaf, boğuk bir ses çıkıyor. “Tamam, oraya gitmek aptalcaydı,” diyor ıslak ıslak gülümseyerek.

“Bu, küçük bir zafer sayılır ama kabul edeceğim,” diyorum.

Dom, gömleği biraz çekecek cesareti toplamama yardımcı oluyor böylece yaraya göz atabiliyoruz. Göğüs ka-

fesinin yan tarafı çok kötü durumda, eti koltuk altından kalçasına kadar yırtılmış. Neyse ki kan yavaşlayıp koyulaşarak yapışkan bir hâl almaya, yara kabuk bağlamaya başlamış. Artık kanamadan ölmeyeceğine bir hayli eminim. İçimden bir şeylerin akıp gittiğini, enerjimin serin kumlara boşaldığını hissediyorum ve oturup başımı ellerimin arasında sıkıca tutuyorum.

“Ben devam edeyim,” diyor Mari ilk yardım çantasıyla dönerek. İçinden bir şey çıkarıp Dom’a uzatırken “Seren’in kesliğini temizleyip sarman gerek,” diye ekliyor.

Yarama bakmak için üzerindeki tişörtü kaldıran Dom’un yüzünden yaranın durumunu anlamaya çalışıyorum.

“İyi miyim?”

Başını sallayarak onaylıyor, yüzündeki korku ifadesi gitgide kaybolduğundan doğru söylediğine inanıyorum.

Dom ile Mari, yarasını sararken Ezra titreyerek acıyla bağırıyor. Daha sonra ikimizi kumsalda yan yana yatırıp nasıl kurulacağını nihayet çözdüğümüz portatif yatakları açıyorlar. Ezra’ya dönüyorum, kuma yasladığı yüzünün yarısını görebiliyorum. Gözleri kapalı, dudakları aralık, kaşlarının arasındaki kırışıklık dışında gerilim sona ermiş.

“İyi misin?” diye soruyorum.

“Evet, tabii ki,” diyor gözlerini açmadan, belli ki şokun etkisiyle bastıran karşı konulamaz bir uykunun derinliğine dalıyor. Kalçam yanarken titrememi durdurmaya çalışarak onu seyretmeyi sürdürüyorum. Resifin ışığı, hayal etmesi imkânsız bir şey gibi geceyi suyun altından aydınlatıyor; büyük, mavi ve acımasız.

Dom gelip de beni kucaklayarak yatağa götürene dek uykuya daldığımı fark etmiyorum. Ona yakın olmak

bana bir anda bir şeyi hatırlatıyor ve ona gülümseyerek “Bu daha bu sabah mı oldu?” diye soruyorum.

Ağırlığımla gerilmesine rağmen gülümsemesinden neyi kastettiğimi anladığını görebiliyorum.

Ne kadar zaman sonra yeniden uyandığımı bilmiyorum. Zangır zangır titremem, yanımdaki yatakta yatan Dom’u uyandırıyor. Dom karanlıkta kaşlarını çatarak “Üşüyor musun?” diye soruyor.

Bir saniye düşünmem gerekiyor. “Ben... sanmıyorum.”
“Titriyorsun.”

“Belki de bu...” Ama dişlerim birbirine vuruyor, birden kendimi çok güçsüz hissediyorum, her an daha da, daha da güçsüz hissediyorum. Kemiklerim üşüyor sanki.

Dom fark ediyor. “Sana bir battaniye getireyim.”

Dişlerim öyle şiddetli takırdıyor ki kelimeleri güç bela söyleyebiliyorum. “Ha... hava ço... ço... ço... çok soğuk.”

“Değil aslında.” Kolumu ovuşturuyor ama soğuk tüm bedenimi ele geçirmiş durumda o yüzden Dom’un sıcak ve terli eli beni biraz olsun ısıtmaya yetmiyor.

Saklama kutularından birinden bir battaniye bulmaya gidiyor sonra bulduğu battaniyeyi üzerime örtüyor, içeri soğuk girmesin diye kenarlarını iyice bastırıyor. Ne kadar titrediğimi, kemiklerimin nasıl zangırdadığını fark ediyorum. Yüzümü elleri arasına alıp gözlerime bakıyor.

“Üşüttün herhâlde,” diyor.

“İyiymi ben!”

Başını iki yana sallıyor. “Seren, iyi değilsin.”

“Sadece yorgunum,” diyorum ve o yorgunluğu yeniden kapanmak isteyen gözlerimde, ağrıyan bedenimde, düşüneyemeyen beynimde hissediyorum.

Dom beni kollarıyla sararak arkama kıvrılıp yatıyor.

“Seren,” diyor hemen boynumun arkasında nefes alarak, öyle olmadığını bilsem de sesi beni azarlıyormuş gibi çıkıyor.

“Ne?” Hissettiğim korkuyu sesime yansıtmamaya gayret ediyorum ama başarılı olduğum pek söylenemez.

Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor, ben titrerken yandan yüzümü seyrettiğini hissedebiliyorum. “Sana biraz su getireyim.”

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, Mariana’nın sesini duyuyorum. Uzun bir süre İspanyolca konuşuyor sonra İngilizce devam ediyor: “Ezra iyi değil *primo*, hâline baksana, nefes almakta zorlanıyor.”

Mariana’ya dönmeye çalışıyorum ama hava ağırlaşmışçasına olduğum yerde sıkışıp kalıyorum. Arkamdan bip diye bir ses geliyor ve Dom’un “Ateşi 40,2... Ama nasıl olur? Bu şey bozuk herhâlde,” dediğini duyuyorum.

Alnımın üstüne bir şey koyduğunu hissedip gözlerimi açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bir bip sesi daha.

“Şimdi 40,1”

“Ne düşünüyorsun... yani... bilemiyorum... zehir falan olabilir mi?” diye soruyor Mari. “Mercanda?”

Dom’un elini alnımda, saçlarımın başladığı yerde hissediyorum sonra da iç geçirirken verdiği nefesi duyuyorum. Konuşmaya devam ediyorlar ama İspanyolca olduğundan anlamıyorum. Uykuyla uyanıklık arasındaki o tuhaf durumda gözlerimi açıyorum; ağaçlara, dalların, sarmaşıkların üzerinde duran kuşlara, onların kanatlarındaki metalik parlaklığa bakıyorum, onlar da bana bakıyor.

Altı

Doğan günle birlikte içimde hiçbir şeyin söndüremediği bir ateş yanmaya başlıyor.

“*Estrellita*, biraz su içmeye çalış lütfen.” Dom ensemi ovuşturuyor, ona iyi olacağımı söylemeyi çok istiyorum ama ağzımdan sadece kelime bile sayılamayacak bir gü-rültü çıkıyor.

Terden sıırıslık olmuşum, yatakta doğrulmaya çalıştığımda dirseklerim kayıyor, yatağım su içinde kalmış. Ancak Dom’un yardımıyla oturabiliyorum. Beynimden gelen iletiler, ihtiyacım olan kasları pek harekete geçiriyor gibi görünmüyor. Dom şişeyi dudaklarıma götürürken öyle nazik, öyle tatlı ki kendimi ona gülümserken buluyorum, bu onu da gülümsetiyor sonra beni dudaklarımdan son derece yumuşak bir şekilde öpüyor ve “Tamam mı?” diye soruyor.

Belli belirsiz bir sesle “Teşekkürler,” diyorum.

Beni yeniden yatırıyor, çok sert tutmamasına rağmen beni eziyormuş gibi hissediyorum.

“İyi gidiyorsun,” diyor titremelerle sarsılmamı izlerken.

Sonrasında neler olduğunu bilmiyorum ama ayıldığımda bir bakıyorum ki gece olmuş. Mariana yeniden su içirmek üzere beni kaldırmak için omzuma dokunduğunda çığlık atıyorum, battaniyeye dolanarak köşeye kaçıyorum.

Sayıklarcasına “Ben... istemiyorum... istemiyorum...” diyorum, o ise beni sakinleştirmeye çalışıyor. Dom yanıma diz çöküp elimi tutuyor. Solar lambanın loş ışığında omzunun üzerinden Ezra’yı görüyorum; yatağında sırtüstü yatıyor, yüzü ifadesiz, kaburgaları sargılı, omuzları terden parlıyor, kendinde olmadığı besbelli. Öyle hareket-siz yatıyor ki ölü olmadığına inanmak çok zor.

Beni yeniden yatırmalarına izin veriyorum. Dom yanımda kalıyor, parmaklarımla oynuyor, endişeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi bana kaşlarını çatarak bakıyor. Nefes alış verişim henüz düzene girmiş değil, görünüşe bakılırsa sakinleştiğim falan yok. Öyle sıcak ki zar zor nefes alabiliyorum. Yan dönerken bu, hayatta yaptığım en zor şeymiş gibi geliyor, dönerken kalçam kırılacakmış gibi hissediyorum. Portatif yatağımın kenarından gözlerimi kırpıştıtarak bakıyorum ve yüzümdeki korkuyu anlamlandırmaya çalışan Dom’dan uzaklaşıyorum. Nasıl oluyor da yer ortadan kayboluyor? Nasıl oluyor da altımızda hiçbir şey olmadan uçuyoruz? Sonra ses geliyor, bir tıngırtı, birden öyle yükseliyor ki kulaklarımdan beynime hücum ediyor, içini öyle dolduruyor ki başımı sıkıca tutmak zorunda kalıyorum.

“Ne oldu?” Dom ellerimi çekip yerine kendi ellerini koyuyor, her iki yanağımı avuçlayarak kendisine bakmamı sağlıyor.

“Yer nerede?” İçinde bulunduğum durumda bile kulağa saçma geldiğinin farkındayım ama başka türlü nasıl soracağımı bilemiyorum.

“Yer nerede mi?” diye tekrar ediyor ama elini indirip yere dokunması bir saniyeden fazla sürmüyor. Yere dokunup da yüzeyi dalgalandırınca onun, içinde kum tane-cikleri ve ay ışığının döndüğü dev bir gölet olduğunu fark ediyorum. “Bak, burada. Sadece içeriyi biraz su bastı, o kadar. Akşam fırtına vardı.”

Yanağımı yatağın kenarına yaslayıp aşağı bakıyorum, Dom parmaklarını hareket ettirdikçe titreşen yüzeyi izliyorum. Diğer elini başıma koyup kulağıma bastırıyor ve sesi bir süreliğine kesiyor.

“Böylesi daha iyi,” diyorum gözlerimi kapatarak, kendi sesim kafamın içinde yankılanıyor sanki. “Motorlar bu akşam çok gürültülü.”

“Motorlar mı?” Hafifçe gülümsüyor. “Yağmur bu, *estrellita*. Sadece çadırın üstüne yağan yağmur. Biraz su içmeyi dener misin?”

Doğrulmama yardım ediyor sonra da şişelerden birini dudaklarıma götürüyor. İki acı verici yudum alıp başımı çeviriyorum.

“Lütfen,” diyor ama başımı iki yana sallayarak acıyla kıvrılıyorum. Önceki titremelerin artçıları ya da sonra geleceklerin habercileri beni bir anlığına ele geçiriyor.

Battaniyeyi üstüme örtüp yanıma yüzüstü uzanıyor, dirseklerinin üzerinde doğrularak karanlıkta bir süre beni seyrediyor sonra da elinin ayasını gözlerine bastırıyor.

“Sensin,” diyorum kendi sesime şaşırarak. “Bütün bu

suları sen getirdin. Her zaman getirirsin. Her zaman getirdin. Hayatıma su getirdin. Yokluğuyla yaşayamayacağım her türlü şeyi getirdin.”

Kahkahaya benzer bir ses çıkardıktan sonra dümdüz uzanıyor.

“Ayrıca yokluğuyla yaşayabileceğin bir dolu şey de,” diye iç geçiriyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, onu yapan bendim,” diyorum. “Hep bendim.”

Sonra gözlerimi kapatıyorum, tekrar açtığımda hava aydınlık, Dom yanımda değil.

Çadırın kapısında Mariana beliriveriyor, yüzmüşçesine her yerinden sular sızıyor, burnunu çekip yüzündeki damlaları eliyle siliyor sonra içeri girerek yatağımın ucuna oturuyor.

“Bugün bizimle misin?” diye soruyor.

“Sanırım,” diyorum. “Öyle gibi.”

“O zaman lütfen bir şeyler ye.” Kalkıp kutuları karıştırıyor.

Kendimi titreyen kollarla yatağın kenarına güç bela sürükledikten sonra ayaklarımı altımdaki ılık su birikintisine daldırıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Yapabilecek miyim bilmiyorum.”

“Yapabilirsin.”

Birinin derin soluğunu duyuyorum ve dönüp yatağında yatan Ezra’ya bakıyorum; kollarını hızla inip kalkan göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kendinin balmumu heykeli gibi solgun duruyor. Dom’la Mari’nin yatakları katlanmış, suyun içinden yürüyerek gidip yanına oturuyorum. Dokunuyorum; teni soğuk, yüzü ifadesiz.

“Ezra?”

“Herhangi bir tepki vermiyor.” Mari bana bir kâse kahverengi bir şey uzattıktan sonra kaşlarını çatarak ona bakıyor. “Durumu senden çok daha kötü.”

“Bu nedir?” Başımı kaldırıp Mariana’ya bakıyorum.

“Geçen hafta pişirdiğimiz son kök sebze.”

Kokusu genzimi yakıyor. “Sadece biraz deniz cevizi falan yesem olmaz mı?”

İç çekerek arkasındaki çadır direğine yaslanıyor, başını kaldırıp üzerinde büyük bir su birikintisi oluşmuş turuncu tavana bakıyor ve parmağıyla orayı dürtüyor. “Elimizde onlardan da kalmadı,” diyor. “Sadece...” Başını neredeyse bileklerine kadar gelen kahverengi suyun içinde duran ayaklarına çevirerek iki yana sallıyor. “Eşyaları kuru tutmakta zorlanıyoruz. Hasta olduğunuzdan beri yağmur durmadı.”

O sırada kapıda Dom görünüyor, ayakta öylece kalmış, hayal görmüş gibi bana bakıyor. “Kalkmışsın,” diyor yanıma oturarak. Kırılabilir bir şeymişim gibi dokunmadan önce elini omzuma yakın bir mesafede dolaştırıyor.

Hemen arkamda olmasına rağmen ona dönüyorum ve saçının uçlarından omzuma damlayan sular kolumdan aşağıya inerken tenindeki suyun buharlaştığını görüyorum.

“Yemek yiyorsun,” diyor.

“Ee...” Diyecek bir şey bulamıyorum ve kâsedeki kahverengi şeyi incelerken kusmadan yiyip yiyemeyeceğimi merak ediyorum.

O anda Ezra, ondan daha önce duymadığım cılız, boğuk bir sesle inliyor.

“Durumu hiç iyi değil Dom,” diyorum. “Yanılıyor muyum?”

Başını iki yana sallıyor.

“Ne yapacağız peki?”

“*Biz* mi ne yapacağız?” Mariana bir anda gülüyor. “Günlerdir ölmek üzere olup olmadığınızı merak etmekle meşgul olan *bizdik* Seren, yoksa farkında değil misin?”

Mari’nin sağanak yağmura çıkışını seyrediyorum sonra Dom omzuma yaslanıp “Mari’yi merak etme; sadece çok yorgun, senin için çok endişelendi. Ve yani, her şey için,” diyor.

Ona biraz daha dönüyorum, burnundan derin bir nefes alıyor, gülümsemiyor. Uzun saçları, elmacık kemiklerinin altındaki yeni çukurlara yapışarak güzel dalgalar oluşturmuş.

“Onun yanına gideyim,” diyorum kalkmak için onun kaygan omzuna tutunarak.

Su dünyasına bakmak üzere çadırın fermuarını açıyorum. Gök delinmişçesine yağmur yağıyor ve kumsalı döven yağmur, kendi gri-yeşil görüntüsü dışındaki her şeyi görünmez kılan bir manzara oluşturuyor. Hafiften topal-layarak ağaçların oraya Mariana’yı bulmaya gidiyorum. Mariana, sarkmış dalların belli belirsiz sığınağındaki kumlarda kabukları ayıklıyor. Karşısına geçip kuma oturarak, kabuklarından ayırdığı deniz cevizlerinin içlerindeki siyah sıvıyı bacaklarının arasındaki kovaya döküşünü seyrediyorum.

“O ne öyle?” diye soruyorum ona.

“Deniz cevizini kuru tutamadığında olanlar.” Başını kaldırıp bana bakıyor. Uyandığımdan bu yana ilk gerçek

göz temasımız bu oluyor ve bu bakışma, onu yumuşatmışa benziyor. “*Por dios, amiga,*” gerçekten ödümü kopardın.” Dudaklarının uçları aşağı kıvrılıyor. “Şu an her şey...” Alacalı bulacalı, harabeye dönmüş kumsalı gösteriyor.

Önce etrafıma sonra ona bakıyorum. “Ben artık iyiyim. Artık yardım edebilirim.”

Başını iki yana sallıyor. “Ah, bilemiyorum,” diyor.

Önündeki ceviz yığınınından bir tane alıp ortasından ikiye ayırarak kovaya boşalttığı siyah-gri renkli çamurumsu sıvıyı izliyorum.

Mariana bir anda ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturuyor ama omuzlarına dokunduğumda ellerimden kurtularak kendini benden uzaklaştırıyor.

“Lomax’ın durumu kötüye gidiyor,” diyor. “O şey korkunç bir hâl aldı.”

“Nasıl yani?”

İçeriye döndüğümüzde Dom, Ezra’nın kolunu hareket ettirirken Mari de solar lambayı onlara tutuyor.

“Yumruları görüyor musun?”

Işığa doğru eğiliyorum, damar damar görünen derisi kenarlara büzüşmüş, maviye dönmüş, yapış yapış olmuş mercan yarasının çevresindeki etin içine uzanan o mor parçaların olduğu yere parmaklarımla bastırıyorum. O anda bir ses çıkarıyor.

“Hımff,” demiş gibi geliyor kulağa ve kolunu bana doğru sallayarak beni yanından uzaklaştırıyor.

“Canını acıtıyor,” diyor Mariana ağzını kapadığı elinin içine doğru. “Bize hiç dokundurtmuyor.”

* *Isp.* Tanrı aşkına arkadaş, anlamında. (ç.n.)

Dom kaşlarını çatarak yere bakıyor. “Ciddi şekilde bir gariplik var, değil mi? Sanki orada bir şey...”

“... yaşıyormuş gibi mi?” diyerek lafını tamamlıyorum, bakışlarını bana çevirerek başını bile sallamadan yüzünü buruşturuyor.

Ezra çoğunlukla hareketsiz bir biçimde öylece yatıyor, arada bir uyanıyor, bir şeyler söylüyor ama söyledikleri anlamı olmayan tuhaf sözlerden ibaret; bizden –hareket bile etmiyorken– çok hızlı gittiğimiz için yavaşlamamızı istediği –içeride tek bir balık bile yokken– balıkları odadan çıkarmamızı söylediği hatta –burada olmadığı hâlde– annesiyle konuştuğu oluyor.

Daha sonra onu doğrultuyoruz, Mariana arkasına bir yastık koyarken ben de ağzına kaşıkla soğuk kök sebze sokmaya çalışıyorum ama tam anlamıyla uyanık olmadığı için çiğnemeyi başaramıyor, yemeği göğsüne boşaltıp ellerimizle kavgaya tutuşuyor. Ona daha fazla ağrı kesici ya da ateş düşürücü verme şansımız yok.

Bütün gece uykusunda bağırıp inliyor ki böyle olunca seviniyorum. Hareketsiz ve sessiz olduğu zamanlar beni daha fazla korkutuyor.

Yedi

Ertesi sabah güneş ufku aşarken emekleyerek Ezra'nın yatağında oturan Mariana'nın yanına gidiyorum. Onun yatağı çoktan katlanmış, belki de hiç açılmamış. "Daha iyi görünüyor," diyorum ona elbette yalan söyleyerek. Benim yatağıma gidip biraz uyuyacağını ümit ederek ona Ezra'nın yanında kalacağımı söylüyorum ama hiçbir yere kımıldamıyor.

"Yarasıyla ilgili bir şey yapmamız lazım."

"Ne gibi?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum... Kesmek gibi mesela."

"Kesmek mi?"

"Bilemiyorum *amiga*, bir şeyler işte."

Bunun üzerine kalkıyoruz. Ezra'nın yarasının üzerinde duran ıslak sargı bezini çekip yarasını incelemek üzere kolunu kaldırıyorum. İçeride canlı bir şeyler, etini yiyip bitiren bir şeyler olduğunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yok.

Kalçama dokunuyorum, şortumun altında kalan, yapış yapış olmuş yaramı hissedebiliyorum. O gecedен bu

yana bakmadım bile. Mari'ye sırtımı dönüp şortumu indiriyorum, sargı bezini yavaşça açıyorum ve bakmadan önce güçlü durmaya çalışıyorum. Yara yer yer turuncu, yer yer sarı, kimi yerlerden irin akıyor ve etrafında Ezra'da olan o izlerden, morluklardan var; dokununca insanın eline yumrular geliyor. Benim yaram, onunkinin hayalet versiyonu gibi; çok daha küçük ve onunki kadar derin olmayan bir kesik.

Dom yanıma gelip omzumu öptüğünde yutkunup hızla şortumu çekerek "Bunun başka yolu yok. Mariana haklı. O yarayı kesip içindekini çıkarmamız gerek," diyorum.

"Kesip çıkarmak mı?"

"O şey her neyse onu bundan kurtarmamız lazım," diye ısrar ediyor Mariana.

Dom, Ezra'nın açıkta duran yarasını inceleyip parmaklarını kaburgasının alt kısımlarına bastırıyor, Ezra inleyip yatakta dönünce nemli, sarı bandaj yere düşüyor.

"Gerçi böyle bir şeyi nasıl yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Onu öldürebiliriz."

Dom'a bakıyorum, onun bana bakışına bakıyorum. "Bir şey yapmazsak da ölebilir," diyorum.

"Senin yarana müdahale etmedik ama sen iyileştin."

"Ben onun kadar kötü yaralanmadım."

"Seninki nasıl şu an?" Bana uzanıyor ama elimi yarının üzerine götürüyorum.

"Ben iyiyim," diyorum gözlerine bakarak.

Geri çekiliyor ama dudaklarını ısıyor. "Sen..." diye başlıyor ama devamını getirmiyor. "Bunu yapabileceğin konusunda... kendine gerçekten güveniyor musun? Onun yarasını kesebileceğine yani?"

Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra dönüp Ezra'ya bakıyorum; yarasına değil, ona, yüzüne.

"Hayır," diyorum. "Bir gıdım bile güvenmiyorum. Ama onun hiçbir şey yapmadığımız için ölmesinden de denemeyi tercih ederim."

Dom bir süre tıbbi gereçler kutusunu inceliyor sonra diğer eşyaların bulunduğu kutulara yöneliyor. Sonunda birinin içinden bana bir şey getiriyor, elime bırakıyor sonra da tepkimi görmek üzere bir metre kadar geri çekiliyor.

Sadece elimdekine, bana verdiği küçük bıçağa bakıyorum ve iç geçiriyorum.

"Bilemiyorum," diyor o da iç geçirirken. "Gerçek neşterimiz yok anlaşılan."

Bir bulantı dalgasıyla mücadele ediyorum. "İyi de bu... Nasıl ya?"

"Sıçtık! Ne yapacağız şimdi? Hemen kapımızın önündeki mercan resifinden aldığımız bir kesik var ve ne yapacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok, görünüşe göre de bir arkadaşımızı kaybediyoruz."

Mariana'nın nefesi kesiliyor, ağzından çıkan sesle ikimiz de olduğumuz yerde sığıyoruz. "Onu kaybetmiyoruz!" diye bağıyor. "Onu kaybetmiyoruz!"

"Hey, tamam," diyor Dom ve ardından "Özür dilerim. Elbette kaybetmiyoruz. Endişelenme lütfen *prima. Todo estará bien,*" diye ekliyor.

Bir süre ne yapacağımızı tartışıyoruz. Sonunda onu sıkıca tutmamız gerektiğinden emin oluyoruz; Mari ayaklarından, Dom da omuzlarından tutuyor.

Doktorluk görevi bana düşüyor, içimdeki korkuyu bas-

* /sp. Her şey yoluna girecek, anlamında. (ç.n.)

tırmak için bir dakika boyunca derin derin nefes alıp veriyorum. Sonra bıçağı iki elimle kavrayıp kararımı veriyorum. Yapmam gereken şeyin bu olduğuna KARAR VERİYORUM. O şeyin etrafını keseceğim ve bitecek. Sonrasında derisinin ve etinin iyileşmesini ve yenilenmesini ümit edeceğiz. Travmadan ölme ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum.

Tam ilk kesigi atacakken Dom “Dur... bekle,” diyor.

Ona dönüyorum. “Bir ara denizlerdeki yaşamla ilgili seyrettiğim bir belgeselden bir şey geldi aklıma,” diyor.

Bekliyorum.

“Bir denizkestanesine –hani dikenli bir deniz canlısı var ya işte ona– bastığın takdirde neler olacağıyla ilgiliydi. Onun üstüne basarsan ve dikenleri etine batarsa onu bir taşla vurup parçalamak ve vücuduna küçük parçalarla baş etmesi için bir şans vermek gerektiğini söylüyordu.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum.

“Ya öyle yaparsak ve o şey içinde yaşamaya devam edip büyüyerek onu öldürürse?”

“O şeye vurayım mı yani?” derken buluyorum kendimi. “Dom, şunu görüyor musun? Onun hâlini görüyor musun? O... o çok kötü durumda.” Sonra yatağın yanına, kumun ve suyun içine oturarak dizlerimi karnıma çekip alnımı dizlerime dayıyorum. Orada yarattığım karanlık alanda nefesim kulağıma hırıltılı ve gürültülü geliyor. Dom’un parmaklarını üzerimde hissediyorum, omzumu sıkıyor.

“Bak, en iyisinin hangisi olacağını bilmiyoruz. Bilemeyiz de. Yabancı bir gezegendeyiz. Daha önce başımıza böyle bir olay gelmediği için emsal teşkil eden bir durum yok. Sadece deneyeceğiz. Denemeye devam edeceğiz, ne

yapılacağını anlayana kadar devam edeceğiz. Pes etmeyi kabul etmeyeceğiz. Bir yolunu bulacağız.”

Omzuma uzanıp onun elini tutuyorum ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirip avucunu dudaklarına götürerek öpüyorum.

Bir taş buluyoruz, bir süre onu temizlemekle uğraşıyoruz; aslında daha çok kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyoruz. Sonra elimizde taşla Ezra'nın yanına geliyoruz; ter içinde kalmış Ezra, kaşlarını çatmış, büsbütün hareketsiz uyuyor.

Dom ve Mari onu tutmak için yeniden yerlerini alırken ben de yatağın yanına diz çöküyorum. Sargı bezini kaldırırken bezin hafiften yaraya yapışmış olduğunu fark edince irkiliyorum ama sonunda başarıyorum. Hedef noktamı belirliyorum; yaranın sağlıklı eti istila ettiği yerin tam kenarı. Sonra taşı kaldırıyorum ve bir anda indiriyorum.

Ezra'nın çığlığı Huxley-3'te şimdiye dek duyulan en korkutucu, en yüksek ses gibi geliyor kulağıma, muhtemelen de öyle zaten. Ta derinlerinden çıkıp yükseliyor ve bütün adayı ayağa kaldırıyor.

Mariana'nın beti benzi atıyor. “Tanrım, *primo*, ona işkence ediyoruz. Bunu yapamayız.”

“Başka seçeneğimiz yok,” diyor Dom. “Var mı?”

Bu sebeple onu yeniden tutuyorlar, ben de taşı tutarken titreyen elime bunu yapması, ona yeniden vurması için talimat veriyorum. Gözleri kocaman açılan Ezra çığlıklar atarken taşla ona vuruyorum. Açılıp kanamaya başlayan yaradan üzerime kan sıçırıyor, kanın tadını alabiliyorum hatta öyle ki kan ve irinden gözümün önünü göremez

oluyorum. Sonra Dom hâlâ havada duran elimi tutuyor. Taşı, içinde diz çöktüğüm yağmur suyuna atıyorum, çığlıklar yatıştığında sadece Dom'un "Geçti, sanırım geçti artık," diyen sesini duyuyorum. Dom beni kendine, sığınağım olan göğsüne çekiyor. "İyi iş çıkardın *estrellita*," diyor yüzüme dokunarak. Elini çektiğinde parmaklarına yüzümden çizgi çizgi kan lekesi bulaşmış oluyor.

Yağmura çıkıyorum, denizin kıyısına gidip Huxley'ye bağırıp çağırıyorum sonra eğilip yüzüme ve göğsüme tekrar tekrar tuzlu su çarpıyorum ama bir türlü yetmiyor. Sonunda kıyafetlerimle suya dalıyorum çünkü bundan kurtulmanın başka yolu yok.

Sırılsıklam olmuş bir hâlde onların yanına döndüğümde Ezra'nın yarasını temizleyip sarmış olduklarını görüyorum. Ezra uyuyor, onlar da çadırın girişinde yan yana oturuyorlar. Dom'un eli Mari'nin sırtında.

"Ona biraz ağrı kesici verdik," diyor Dom. "Etkisini gösteriyor."

"Ashında onu sıcak suyla temizlemeliyiz ama ateş yakamıyoruz," diyor Mari bitmek bilmeyen su birikintilerini işaret ederek. Çok bitkin görünüyor.

"Bir şeyler yer misin?" Dom bana içinde iki tane karar-mış ve pörsümüş orman sebzesi bulunan tavayı uzatıyor. "Bunlar sonuncular, yenilerini bulmamız gerekiyor."

Hiç olmadığım kadar aç olmama rağmen bir şeyler yediğimi hayal dahi edemiyorum. Onun yerine Ezra'nın yanına gidip çömeliyorum ve göz kapaklarının altında gözlerinin hareket edişini seyrederim, anlaşılan rüya görüyor. Boynunda ve yüzünde, tuvalin üzerine sıçramış boya gibi duran kan lekeleri var. Tam midemin bulandı-

ğını hissettiğim an Mari'nin arkamda durduğunu fark ediyorum.

“Neden böyle bir zahmete girdi bilmiyorum ama Dom odun aramaya gitti,” diyor sonra gözlerini Ezra'ya çeviriyor. “Hiç bu kadar korkmamıştım ta ki...”

Ona dönüyorum. “Ta ki?..”

Başını iki yana sallıyor. “Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardın mı bilmiyorum...”

Sırtımda bir ürperti hissediyorum. “Kimi?” diye soruyorum ama Dom'u kastettiğini biliyorum.

Burnunu çekiyor. “Lucas öldüğünde orada olması gereken kişinin Domingo olduğunu biliyordum, *hepimiz* biliyorduk. Pes etmeyeceklerini biliyordum o yüzden ertesi gün onu yeniden Fabrika'da görevlendirdiler. Görevi kötüye kullanma nedeniyle olduğunu söylediler ama bu, onun için bir kaza ayarlaşmanın başka bir yoluydu sadece.”

Gözlerimi bir an olsun onunkilerden ayırmıyorum, kelimeler ağızımdan güçlkle çıkıyor: “Onu Fabrika'da mı görevlendirdiler? Bana bunu hiç söylememişti.”

Omuzlarını silkiyor, sadece bir kere ve aşırı yavaş bir biçimde gözlerini kırpmıyor. “Onu biliyorsun, seni üzmekten başka işe yaramayacak bir şeyi sana söylemenin bir anlamı olmadığını düşünmüştür.”

Ellerime bakıyorum. “Çiftlik ve Su Ürünleri'nde çalışmayı seviyordun.”

Göz ucuyla başını sallayarak onayladığını görüyorum.

“İlk çalışma gününde, sırf molada onu görebilmek için Fabrika'ya gittim. Geldiğinde yüzünde maske, kulağında da gürültü kesen kulaklıklar vardı ve turuncu bir yağa bulanmış hâldeydi. Et proteini olduğunu söyledi. Saçı

başı, her yeri yağ içindeydi. Ölü bir şey gibi iğrenç kokuyordu. Ona hastaymış gibi davranması, bir bahane uydurması için *yalvardım* böylece onu oradan çıkarabilecek, güvende tutabilecektim. Gelmedi. Onun da korktuğunu görebiliyordum ama bunun sadece daha fazla soruna sebep olacağını düşünüyordu. Onun yerine senden bahsedip durdu.” Kahkaha atacak gibi oluyor ama yalnızca burnundan bir ses çıkıyor. “Gidip İslah’ta seni görmemi istedi. Senin için endişeleniyordu, nasıl hissettiğini merak ediyordu. Onu öldürmeye çalışıyorlardı ama onun tek yaptığı senin için endişelenmekti.”

“Bir dakika, ne zaman oldu bu?”

Başını kaldırıp düşünüyor. “Biz Ventura’dan ayrılma-
dan bir hafta önce sanırım ya da biraz daha fazla.”

“Onu o sıra görmüştüm. Seyir’de görmüştüm.”

Mariana bana bakıyor. “Evet, Dom o günden sonra başımın etini yemeye başlamıştı. Seni göremediği her gün, her saat onu huzursuz ediyordu.”

Başını kaldırıp çadırın tavanına baktıktan sonra konuşmayı sürdürüyor: “Sanırım ilk başta, düğünde yaptıkların ve onu bu kadar tehlikeye attığın için sana kızgındım.” Yutkunuyor, bir damla gözyaşını silip yeniden bana dönerek kollarını göğsünde birleştiriyor. “Ama o bana ve artık dinleyen kim varsa onlara, olanların senin suçun olmadığını söyleyip duruyordu. Herkese zor da olsa bunu yapmaya hazır olduğunuzu, herkesin iyiliği için bu kararı aldığınızı anlatıyordu sürekli ama düğünden önceki gece çıkıp seni üzen, unutmaya çalıştığınız her şeyi hatırlatan o oldu.”

Konuşmanın ardından gelen sessizlikte birbirimize bakıyoruz.

“O bana neler olduğunu hiç anlatmadı.” Başımı iki yana sallıyorum.

Gülüyor ama komik bir şey varmış gibi değil. “Çok şey oldu. Sen oradayken öyle çok şey oldu ki cehennemin başka bir versiyonu gibiydi. Ventura cehennemi.”

Yutkunuyorum. “Ne gibi?”

“Güvenlik her şeye el koyup herkesi sorguladı. A’dan Z’ye herkesi. Domingo’nun annesiyle babası, benim annemler hat-ta hiçbir şeyden haberi olmayan büyükannemle büyükbabam da dâhil olmak üzere herkesi. Beni aldılar. Annelise’i.”

“Annelise mi?”

“Tabii ki. Ah Tanrım, onun ailesi bu olanlar nedeniyle çok kızgındı. Babası Dom’u kuzey yemekhanesinde çok fena patakladı, haberin var mıydı bundan?”

Başımı iki yana sallıyorum ama sonradan, oradan ayrılmadan önce Dom’un yüzünde bir morluk olduğu aklıma geliyor.

“Herkesin ortasında, onun hiçbir zaman Annelise’e layık olmadığını söyledi. Korkunç bir sahneydi. Tepesi fena atmıştı. ‘Bir hiç olduğunu biliyordum.’ Böyle söyleyip durdu. ‘Her zaman bir hiç olduğunu biliyordum.’ Dom karşılık vermedi, adamın içini dökmesine izin verdi. Bu...” Yutkundum. “... korkunçtu.”

O esnada Dom bir kucak dolusu ıslak odunla geri geliyor. “Ne o, masal mı anlatıyorsunuz?”

“Sadece Ventura’dan bahsediyorduk,” diyor Mariana ona bakarak. “Ayrılmamızdan önce neler olduğundan.”

Dom başını sallasa da “Neden?” diye sormayı ihmal etmiyor ve ekliyor: “Onun yerine gelip ateş yakmama yardım edin.”

Yakamıyoruz elbette; o sağanağın altında, ıslak odunlarla, göle dönmüş kumun üzerinde olmuyor ama en azından bir süreliğine kafamız dağılıyor.

Biraz sonra Mari ile ben Ezra'yı kontrol ediyoruz. Derin bir uykuda olmasına rağmen rengi daha iyi görünüyor, dokunuşlarımızı hissediyor; ikimiz de söylemesek de yaptığımızın işe yaradığını düşünme cesareti gösteriyoruz.

Dom, yatağıma yüzüstü uzanmış, bir darbeden korunmaya çalışıyormuş gibi ellerini başının arkasında kenetlemiş. Yanına oturunca kenara kayıyor, bir kolunu belime sarıyor, tek gözünü açıyor; bana baktığını görüyorum. Elimi uzun saçlarının arasından geçirip saç tutamlarını tek tek yüzünden ve boynundan çekip kulağının arkasına atarken beni seyrediyor. Ona tam Fabrika hakkında bir şeyler soracakken “Şükürler olsun, iyisin,” diyor bu duruma daha yeni inanmışçasına. “Lütfen beni bir daha böyle korkutma.”

“Kasten yapmışım gibi söylüyorsun,” diyorum sonra da “Çok yorgun olmalısın,” diye ekliyorum.

Beni saran kolunu sıkıyorum ve dirseği yaramın üstüne gelince bağırlıyorum.

“Özür dilerim,” diyor kolları üzerinde doğrularak. “Hâlâ acıyor mu?”

“Evet.”

“Dur bi' bakayım.” Ceketimi çekiyor ama elini tutup iki elimin arasına alıyorum.

“Endişelenme. Lütfen endişelenme. Bırak, şu an için mutlu olalım. Kısa bir süreliğine de olsa böyle davranalım, olur mu?”

Bu yataklarda ikimiz için yeterli yer olmasa da –bunu çok zaman önce öğrenmiştik– onun yanına kıvrılıyorum.

Ona yan yatıp yüzünü çadırın duvarına dönmesini söylüyorum, kalçasını ittirerek tam arkasına yerleşiyorum ve ona sarılıyorum. Benden çok daha uzun olmasına karşın yüzüm kürek kemikleri arasına denk geliyor ve tenine doğru gülümsüyorum. Elimi kolunun altından geçirip göğsünden dudaklarına doğru götürürken “Rahat mısın böyle?” diye soruyor parmaklarımın arasından.

“Harikayım,” diyorum Dom kollarımın arasında uykuya dalarken ve içeriye dolan karanlığı seyrediyorum.

Sekiz

Ezra'nın kendine gelmesi iki gün sürüyor. Sabah gözlerimi açtığımda onu ayakta görüyorum, çenesini kaşıyarak bana bakıyor; kaşık kadar kalmış yüzü ürkütücü derecede soluk, karın bölgesindeki sargı bezleri leke içinde.

“Görünüşe bakılırsa ölmeyeceğim galiba,” diyor nefes nefese, Dom’un yatağına otururken canının acısından yüzünü buruşturuyor.

“Evet,” diye boğuk bir ses çıkarıyorum doğrulmaya çalışırken. “Süper.”

“Gerçi kesin bir şey söylemek için henüz erken.”

Kirli saçlarındaki grimsi tutamlar arasından soluk kafa derisine, omuz eklemlerindeki ve dizlerindeki beyaz yumrulara bakıyorum.

“Ama bak,” diye devam ediyor üşümüş gibi kollarıyla kendini sararak. “Ben sadece tahmin ediyorum. Yoksa neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yok şu geçen...”

“... altı günde,” diye yardımcı oluyorum.

“Altı gün.” Etkilenmiş gibi görünerek başını sallıyor ve

ekliyor: “Bana bir taşla saldırdın Hemple.” Yarım yamalak gülümsüyor.

“Özür dilerim,” diyorum ayaklarıma bakarak.

“Hayır, sanırım sana borçlandım,” diyor. “Sonuçta şu an buradayım, değil mi?”

Gidip Dom’u buluyorum; kumsalda, ağaçların belli belirsiz sığınağı altında çakıyı şortunun arkasına takmış, çantalardan birine eşya dolduruyor.

“Yiyecek bulmak için nehrin yukarısına gideceğim,” diyor.

“Ben de seninle geliyorum.”

Başını iki yana sallıyor. “Senin dinlenmen gerek.”

Kabul etmiyorum. “Bir şeyler bulma konusunda senden daha iyiyim. Öyle olduğumu biliyorsun.”

Mari ve Ezra, ayak bileklerimize kadar gelen suyun içinde, ormanın akıntılı mağarasına dikkatle girişimizi seyrediyorlar.

Nehir, sarkan ağaç dalları ve yoğunlaşan sarmaşıklarla daha da daralıyor. Başımızı eğip geçecek ya da yan yan yürüyerek ilerleyecek kadar bile yer yok. Dom çakıyla dalları kesmeye başlıyor, bir süre sonra kan ter içinde nefessiz kalıyor. Mola verdiğinde ona uzattığım şişeyi alıp içmeden önce başını iki yana sallayarak “Neden daha fazla su getirmediyse...” diyor.

Birden o kadar çok susuyorum ki ağlayasım geliyor. Yere çöküp gözlerimi kısıarak etrafımızı saran yapraklardan duvara bakıyorum.

“Yakında bir şey buluruz,” diyorum, o içinde tek bir yudum su kalmış şişeyi bana uzatmadan önce. “Yaklaştık, hissedebiliyorum.”

Sonra mucizevi bir şekilde onları görüyorum; mavi benekli, ince, uzun, kırmızı yapraklar. Onları tanıyorum, altlarında ne olduğunu da biliyorum. Bu niyeyse bir alamet, bir işaret gibi geliyor. Eğer bunlar varsa devamı da vardır. Bunlar varsa bu karman çorman hayatın içinde bir yerlerde yiyebileceğimiz, bizi ayakta tutacak muhtemelen başka şeyler de vardır. Çıplak ellerimle toprağı kazarak birini çıkarmaya koyuluyorum. Ama tam ona ulaştığım anda elime almaya hazırlanırken patlayıyor. Kelimenin tam anlamıyla balon gibi patlıyor, aslında hiç orada olmamış gibi. Bir rüyaymış gibi. Parmaklarımı önce burnuma sonra ağzıma götürüyorum ama geriye sadece iğrenç kokan, siyah, sümüksü sıvı kalıyor. Patlamanın ardında bıraktığı çukuru kurcalıyorum ama hiçbir şey yok.

Dehşetle Dom'a bakıyorum, o da aynı şekilde bana bakıyor ama "Muhtemelen kötülerindendi," diyor ve çakıyla yeni bir tanesini çıkarmaya çalışıyor ne var ki onun da başına aynısı hatta daha da kötüsü geliyor. Bu defa patlayıp arkasında iğrenç, pis kokulu hayaletini bırakırken bir tür tıslama sesi de çıkarıyor. Geriye yalnızca bir tane kalıyor ve ikimiz de bunu yapmaktan korkmamıza rağmen elimi uzatıyorum. İçimden yalvararak parmaklarımınla hassas bir şekilde biçimini yoklarken o da kendini sessizce imha ediyor ve ardında sadece o çürük kokusunu bırakıyor.

Bu durum bir anda çok acıklı geliyor bana. O kadar ama o kadar sonsuz ve şiddetli bir acı veriyor ki kendimi ağlamaktan alıkoyamıyorum. Dom başta beni seyretmekten başka bir şey yapamıyor, durum kötüleşmeye

başlayınca da beni kendine çekiyor. Ellerim salya sümük içinde kalıyor. İnliyorum, hiçbir anlamı yok ama kendimi durduramıyorum.

“Haydi geri dönelim,” diyor Dom üzgün bir sesle.

“HAYIR!” diye bağırıyorum kendimi de onu da şaşırarak. “Elimiz boş dönemeyiz.” Gözyaşlarımı siliyorum. “Yapamayız, biliyorsun.”

Biraz daha ilerleyince yine onlardan buluyoruz; şu *mileyen* çiçeklerden ama kapalı ve üzgünler, ışıktan tamamiyle yoksunlar, hiçbir hayat belirtisi göstermiyorlar, hareketsiz ve donuk etleri üzerinde ince bir küf katmanı var. İçimde kabaran panik duygusuyla mücadele ediyorum ama yine de engelleyemiyorum. O kadar çok korkuyorum ki Dom’dan, her şeyden uzaklaşarak nehrin aşağısına koşuyorum, koşuyorum ta ki yere düşene dek.

Sonra bir şey oluyor. Bir oradayım bir burada. Ya da belki de aynı anda iki yerde birden. Çünkü etrafım aniden çepeçevre ışıkla, tanımadığım renklerle sarılıyor. Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum; gökyüzü alev turuncusu, ağaçların tepesi bana bu güzelliği daha açık şekilde gösterebilmek için yok olmuş, aylar ise onların üstünde, yukarıda duruyor. Ormanı görmeyi umarak şöyle bir etrafıma bakıyorum ama göremiyorum. Onun yerine biçilmiş çimenlik bir alanla karşılaşıyorum, ayağımın altındaysa yılankavi bir biçimde ilerleyen, düzgünce döşenmiş mozaik taşlardan bir yol var. Soluğum kesiliyor, bu yol üzerinde bir adım atarken fena hâlde şaşkın ama varlığından da bir o kadar eminim.

Derken yok oluyor.

Dom yanımda dikiliyor, ellerim ellerinde, beni tu-

tup suyun içinden kaldırıyor, sıırıslıklam ve perişan bir hâldeyim.

“*Estrellita*, ne yapıyorsun?”

Ağaçların yukarıda oluşturduğu yekpare çatıya ve onun üzerindeki kalın bulut tabakasıyla derin karanlığa bakıyorum.

“Ben...” Fakat cevap verebilmem ne mümkün! “Ben...” Yine deniyorum. “Ben sadece... Ben bir şey gördüm...”

Dom elimi daha da sıkı tutuyor. “Anlatsana,” diyor.

“Burada olmadığımı... gördüm. Başka bir yerdeydim. Farklı bir yer. Bir yol vardı.”

Önce ırmağın dar tüneline sonra da onun endişeli yüzüne bakıyorum.

“Yol mu?” diyor. “Akarsu... gibi mi?”

“Hayır, o...” Ellerimle yüzümü örtüyorum. “Sadece birden tamamen başka bir yerdeydim. Ağaçlar yoktu ve şu... yol vardı.”

Dom elleri belinde, konuşmadan duruyor.

“Bilmiyorum.” Başımı iki yana sallıyorum. “Gerçekten bilmiyorum. Çok garipti.”

Kollarını omuzlarıma dolayıp beni kendine çekerek sakinleştiriyor ama ona karşı koyuyorum, göğsünden iterek yüzüne bakıyorum.

“Bana inanmıyor musun?”

“İnanıyorum,” diyor ama inanmadığını görebiliyorum. “*Estrellita*, ben... sadece bugün çok stresli geçti, öyle değil mi? Hani tüm bu olanlar... yani belki de sen... bilemiyorum... çok kötü yara aldın sonuçta.”

“Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum. “Bundan öte bir şey. Kafamın içinde değil, burada oldu. Kulağa delice gel-

diğini biliyorum ama Huxley-3 benimle konuşuyormuş gibi hissettim. Bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi.”

“Tamam, pekâlâ, ne diyordu?”

“Kelimelerle konuşmuyordu. Daha çok...” Yanımdaki bitkiye dokunuyorum, başparmağımın tırnağını yaprağına saplıyorum. “Of bilemiyorum, açıklaması çok zor.”

“*Estrellita*, lütfen, dönmemiz gerekiyor, hem sen de biraz dinlenirsin.” Kollarımı tutuyor ama silkinerek ondan uzaklaşıyorum.

“Sana ne diye söylediysem!”

“Böyle davranma ama.”

“Ne aptalım, bana gerçekten inanacağını zannetmiştim.”

“İnanıyorum, sana gerçekten inanıyorum. İnanmadığımdan değil. Sadece nedenini sorguluyorum, o kadar.”

“Kafamdan uydurup uydurmadığımı yani.” Ondan uzaklaşarak kumsala yürümeye başlıyorum.

Bu sebeple de diğerlerine bu olaydan bahsetmiyorum, onlar da sessizliğimin farkına varmıyorlar. Yiyeceğimiz olmayınca konuşmak için de çok fazla nedenimiz olmuyor.

O gece tuvaletten dönerken Ezra’yla karşılaşıyorum. İlk kez sargı bezini çıkarmış, yalnızca iç çamaşırıyla duruyor, özellikle yarasına bakmasam da görüyorum.

“Tanrım,” diyorum, “parlıyor!”

Başını eğerek büyüüp şekil değiştirmiş yarasına bakıyor; göğüs kısmındaki derinin altındaki şey, ağaç dalları gibi görünüyor, onu içeriden aydınlatıyor, derisine yakın kısımları kısmen mavi ve solgun, yakın olmayan kısımları ise daha koyu ve daha kırmızı renkte, damarlarını arkasından aydınlatıyor.

"Evet," diyor.

"Evet mi?" diyorum. "Evet mi? İçinde parıldayan bir şey var ve tek diyebildiğin şey *evet* mi?"

Omuzlarını silkerek ona biraz daha yaklaşmamı izliyor.

"Orada büyüyor," diyorum. "Hâlâ... canlı."

O şeyin ışığında göz göze geliyoruz ve tek görebildiğimiz şey korku oluyor.

Omuzlarını yeniden silkerek "Sanırım," cevabını veriyor ve ekliyor: "Senininki de parlıyor mu?"

Bakışlarım kalçama yöneliyor, parmaklarımla ceke-timin eteğini ağır ağır yukarı çekiyorum. Belki de ne kadar uzun süre bilmezsem o kadar uzun süre gerçek değilmiş gibi davranabilirim sanıyorum. Ama sonunda kaldırıyorum ve yaraya yapışmış sargı bezini çekiyorum. İşte o zaman bir yıldız yutmuşum gibi uçuk pembe renkte parlayan şeyi görüyorum.

"Aman Tanrım!" diyorum. "Tanrım, çıkar şunu içim-den!" Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, yaranın etrafından etimin içine girmeye başlamış olan sert yumrulara bastırıyorum. Hemen dibimde olmasına rağmen Ezra'nın sesi çok uzaklardan geliyor.

"Bize zarar verdiğini düşünmüyorum," diyor elimi tutarak. "Artık canımı acıtıyormuş gibi hissetmiyorum en azından, ya sen?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Burada her şey Huxley-3 gibi parlıyor." Kahkaha atıyor. "Biz de artık... buralı olduk."

Yaptığı espriye gülmeye çalışıyorum, belki biraz gülüyorum da ama komik bulmuyorum. Çadıra, yatağa,

Dom'un yanına dönüyorum ama sonra onunla konuşmaktan delicesine korkmaya başlıyorum. Artık içimde yaşayan bir şey varmış gibi hissediyorum.

Dom uyanıp beni yatağın başında dikilirken görüyor ve bana uzanıyor.

"Ne oldu?"

Ama bir türlü açıklamaya girişemiyorum. Sessizlikte birbirimize bakıyoruz, yalnızca benim için endişelendiğinde yaptığı gibi dudağının bir ucunun aşağıya kıvrıldığını fark ediyorum. Daha sonra omuzlarımdan tutup beni kollarına alıyor ve iç geçiriyor, nefesini alımda duyuyorum.

Dokuz

Her şey çürüyor, iğrenç kokan siyah ağlarla kaplanıyor, üzerimizdeki kıyafetler bile, battaniyelerimiz bile hatta çadırın iç yüzeyi bile. Hiçbir şey kurumuyor, korunakların altına ne asarsak asalım ıslak kalıyor hatta daha da ıslanıyor. En baskı yaratan sorun ise yiyecek stokumuz; şu an elimizde sadece dört paket yemeğimiz ve kuru tutmayı becerebildiğimiz son otuz adet deniz cevizimiz var.

Gün boyunca gök öyle güçlü ve yoğun şekilde gürlüyor ki iki gökgürültüsü arasında zar zor konuşacak vakit buluyoruz. Dom'un kıyıda olduğunu görüp yanına gidiyorum; ikimiz de denize karışan yağmurdan duvarı seyrediyoruz, yağmurun bizi yıkamasına, ağızımıza burnumuza dolmasına, saçlarımızı boyunlarımıza yapıştırmasına izin veriyoruz ve birbirimize sesimizi duyurabilmek için bağırarak konuşuyoruz. "Yeni bir plana ihtiyacımız var," diyor.

"Ne gibi bir plan?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Henüz bilmiyorum."

Döndüğümüzde Ezra çadırın kapısının yanında kumda yatıyor, ona fikrini sorduğumuzda günlerdir çadırın

çatısındaki sökülme üzere olan dikişlerin arasından akan billurumsu suyun dolduğu kovayı devirerek doğru-
luyor.

“Size bu adadan gitmemiz gerektiğini kaç kere söyledim?”

Dom gürlüyor. “Bir kere daha söyleme lütfen o zaman.”

“Ana karaya gitmemiz gerek.” Hepimize sırayla bakarken Dom öne eğilip başını elleri arasına alıyor. “Burada bir geleceğimiz olmadığını hep söyledim,” diye üsteliyor Ezra. “Burası bir şeyler yetiştirebileceğimiz ya da yaşatabileceğimiz türden bir yer değil. Yani, şuna baksanıza. Bu yer sadece... toksik. Aşırı sıcak, aşırı ıslak. Ekvatorial bölgedeki bu tarz bir yerde bu gibi yağmurlu mevsimler çok uzun sürebilir. Muhtemelen yarım güneş yılı kadar.”

“Yarım güneş yılı kadar mı?” Bu cümle ağzından istemsizce çıkıyor.

“Belki daha fazla,” diyor Ezra gözlerini kocaman açarak.

“Belki de daha az,” diyor Dom ama Ezra onu duymazlıktan gelerek çevik bir şekilde öne eğiliyor.

“Ana karanın üzerinden uçtum. Gördüm onu. Tarım yapılabilir türde topraklar var. Kesin olarak bilemiyorum tabii ama böyle yağmurlar olacağını sanmıyorum. Bot tek çaremiz Suarez. Yapmamız gereken şey bu.”

Dom yenilmeye başlıyor. “Ama ne kadar uzakta olduğunu bilmediğini söylüyorsun! Ya da nasıl gideceğimizi! Bu çok riskli Lomax!”

Mariana bağdaş kurmuş sessizce otururken aniden ellerini ıslak kuma vuruyor. “Neden bunu yapıyorsunuz?”

İkisi de dönüp ona bakıyorlar.

“Neden ne yapacağımıza karar verecek kişiler sadece siz ikinizmişsiniz gibi davranıyorsunuz? Burada dört kişiyiz ve hepimizin bir fikri var.”

“Tamam,” diyor Ezra ona doğru eğilerek. “Senin fikrin nedir peki?”

Mariana hemen cevap vermiyor, sadece uzunca bir an gözlerini dikip ona bakıyor.

“Mari?” diyor Dom. “Baştan beri şu aptal bot fikrine karşıydın.” Yerden bir avuç kum alıp geri atıyor.

“Bot aptalca. Bot, bizi ölümden başka bir yere ulaştıramayacağı, bir dolu bilinmezi olduğu için her daim aptalca. Ama bu adadan gitmek...” Dudağını ısırp kuma bakıyor.

Dom bir süre onu seyrettikten sonra bana dönüyor. “Seren?”

“Aman ya, ona sorma,” diyor Ezra. “Ona sormanın ne anlamı var? Senin fikrini savunacak, hiç şüphesiz senin fikrini savunacak. Hep öyle yapıyor.”

“Yani benim oy hakkım bile yok, öyle mi?” diye soruyorum ona.

“Olsa ne anlamı var ki?” Başını iki yana sallıyor. “Dom aylara uçmamız gerektiğini söylese hemen kabul edersin, soru sormak aklına ancak sonradan gelir.”

“Neden bana karşı bu kadar kaba olma ihtiyacı duyuyorsun?”

Ezra iç çekiyor. “Hah, şimdi sana karşı kaba olup olmadığımı tartışmanın tam zamanı zaten!”

“Kaba davranıyorsun,” diyor Mariana.

O anda sessizlik oluyor.

“37’ye gitmeliyiz, en azından bir süre kuru olmak için,” diyor Dom. “Ne yapacağımıza orada karar veririz.”

İlk koya geri dönmek aslında kırk dakikadan fazla sürmüyor ama açken ve kumda, her adımınız sizi olması gerekenin ancak yarısı kadar ileri götürürken çok daha uzun geliyor. Üstüne üstlük Ezra akla hayale sığmayacak denli yavaş adımlar atıyor bu yüzden sürekli durmak zorunda kalıyoruz. Kükreyen gökyüzü ile tarifi imkânsız yağmurun arasında sıkışıp kalıyoruz ve o kadar ama o kadar çok ıslanıyoruz ki bir daha kuruyabileceğimizi hayal bile edemiyoruz. Çantalarımız ve kıyafetlerimiz öyle ağırlaşıyor ki onların ağırlığıyla tökezleyip duruyoruz. Ağaçları savuran gökgürültüsüyle hiç durmadan akıp giden gri katmanların arasında bağırmandan konuşamıyoruz.

Ezra bir anda kuma yığılınca hemen arkasında olduğum için ben de sendeliyorum.

“Haydi dostum!” Sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kalıyorum. “Haydi... az kaldı.”

Bana bakmak üzere dönse de yağmur buna engel oluyor ama ben onun tepesini, tutam tutam saçların arasındaki soluk kafa derisini, çenesinden bir dere gibi akıp giden suyu görebiliyorum.

“Bir daha ayağa kalkabileceğimden emin değilim,” diye bağılıyor başını iki yana sallayarak. “Sadece... bilemiyorum... çok güçsüzüm.”

O sırada Dom yanıma geliyor. “Ne oldu?”

“Artık yürüyemeyeceğini söylüyor,” diyorum başımla kumda oturan Ezra’yı işaret ederek.

Dom onun yanına çömeliyor. “Gitmemiz gereken yer, görüş açımıza girdi bile. En fazla on dakika daha yürüyeceğiz, o kadar.”

“Beni burada bırakın,” diyor Ezra. “Beni bırakın, daha sonra arkanızdan gelirim.”

Dom kahkaha atarak Ezra’yı ayakları üstüne kaldırıp ağırlığının bir kısmını yükleniyor böylece yola devam edebiliyoruz. “Ne kadar istesem de bunu yapamayız.”

Sahil kıvrımlarının gözden kaybolduğu yere gelmeden hemen önce Mariana, daha iyi görebilmek için suyun sığ yerine doğru biraz yürüyor. Bağırarak hiçbirimizin anlayamadığı bir şeyler söyleyip zıplayarak sağa sola koşuşturduğunda henüz görmeden onu sevindiren şeyin ne olduğunu biliyoruz. Sonra, yarısı suyun kıyısında kuma gömülmüş yeşil, siyah, gri çizgili gövdesiyle hatırladığımdan daha küçük görünen 37’ye varıyoruz.

Şansımıza, ana giriş kapağı kara tarafında ve yukarıda, kumla ve tuzla kaplanmış olmasına rağmen kolayca açılıyor ve hepimiz içine girebiliyoruz; haftalardır bulunduğumuz ilk gerçek kapalı mekân. Ağır kapağı çekerek kapatıp da hepimiz neredeyse içgüdüsel bir şekilde seyahat ederken oturduğumuz koltuklara güç bela kendimizi bıraktığımızda tuhaf bir sessizlik oluyor; üzerimizden sular damlarken burunlarımızı çekerek birbirimize bakıyoruz.

“İşte yine buradayız,” diyor koyu renk saçlarını kafasına bastırdığında ensesinden sular akan Dom, aramızda gülümseyen bir tek o var. Onun arkasında kalan, tamamen kumla kaplı ön kapıya bakıyorum.

Ezra ıslak kıyafetlerinin çoğunu çıkarmış bile, bir şeyler çalışacak mı diye anahtarları indirip kaldırıyor, Dom da ana sistem ekranlarını açıyor.

“Harika,” diyor başını iki yana sallayarak. “Güneş pilleri dolu. Depolanmışlar demek.”

“Elbette depolanmışlardır,” diyor Ezra alaycı bir ifadeyle. Yine aynı şeyi yapıyor ama her neyse.

Biraz zaman geçince az buçuk kurumayı başarıyoruz hatta müzik bile açıyoruz. Müzik sesi duymayalı o kadar UZUN zaman olmuş ki kulağıma yabancı bir dil gibi geliyor, notalar bir anlam ifade etmiyor sanki. Yağmur çok uzun zamandır ilk defa üzerimize yağmıyor, dışarıda yağarken burada olmak gerçekten güzel ama Dom’la birlikte dolapların altını üstüne getirip de yiyecek hiçbir şey bulamayınca midemin açlıktan büzüştüğünü hissediyorum.

“Ee şey,” diyor Ezra. “Görevimiz: *Yemek Bulma* operasyonunun nasıl gittiğini sorabilir miyim acaba? Bana biraz boşuna gibi geliyor ama...” Kaşlarını kaldırıp ikimiz de orada öylece otururken sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bekledikten sonra nihayet durumu anlayarak yenden navigasyon cihazına dönüp “Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” diyor.

“Ben dışarı çıkıp su toplamak için hunileri kuracağım,” diyor Dom, yeniden dışarı çıkmaya nasıl cesaret edebildiğini bilemiyorum ama yanımdan geçerken beni başımdan öpüp çıkıyor.

Mariana “Kaynakla bağlantı yok,” diyor, ona baktığımda el terminaliyle uğraştığını görüyorum.

“Şebeke dışında bir işlevi yok onların,” diyor Ezra.

“Biliyorum,” diye yanıt veriyor Mariana. “Sadece dâhili hafızasından bir yerlere ulaşılp ulaşılamayacağını merak ettim.”

“Niye böyle bir şey yapmak istiyorsun ki?” Ezra sorutunu ekşitiyor.

Mariana'nın da alnı buruşuyor. "Kimseyi özlemiyor musun?" diye soruyor. "Kardeşini bile özlemiyor musun?"

Ezra cevap vermeyince üzücü bir sessizlik oluyor.

"Hep garipsemişimdir," diyor Mariana gülerek, "kardeşinin sana bu kadar çok benzemesini. Yani bilemiyorum, birbirine tıpatıp benzeyen iki kişi. Sizce de garip değil mi? Çok acayip."

Ezra alnını navigasyon cihazından kaldırıyor. "Moreno, tek yumurta ikizlerinin olayı bu zaten canım."

"Yine de ürkütücü," diyor ürpererek sonra bana dönüyor. "Peki ya sen, Seren? Sen kimi özlüyorsun?"

Ben daha cevap veremedim Ezra atılıyor. "Emme Wong'ı mı?"

Kahkaha atarak başımı iki yana sallıyorum.

"Emme Wong kim?" diye soruyor Mariana ona ama Ezra bir anlığına düşüncelere daldığı için yanıtlamıyor.

"Eğitim boyunca en iyi arkadaşım," diyorum. Aklıma bir şey geliyor sonra. "Senin için ölüp bitiyordu Ezra, bunu biliyor muydun?"

"Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?" diyor ama sen tonunda ve gülümseyişinde bir şeyler var.

"Sanki bilmiyordun."

Hemen atılıyor. "Tamam tamam, biliyordum." Pis pis sırıtıyor. "Bildiğimden emin olmak için elinden geleni yaptı." Ona bakışımı fark ediyor. "Ne? Cidden umursuyormuş gibi davranmayacaksın herhâlde."

"Hayır," diyorum hızlıca. "Elbette davranmayacağım. Dürüst olmam gerekirse, böyle bir riske girmesine şaşırdım sadece."

Bir kahkaha patlatıyor. "Ben buna değerim. Ayrıca ba-

zılarımız nasıl tedbirli ve ağzı sıkı olunacağını biliyor. Bu işi tüm dünyaya duyurmadan nasıl yürüteceğini biliyor.”

Attığı taşı fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda. “Yani sen... sen ve Emme...”

“Sakin ol Hemple, o kadar büyük bir mesele değil. Yani bizimkisi öyle Romeo-Juliet gibi talihsiz bir gerçek aşk hikâyesi falan değildi; o konuda piyasayı sen ve Suarez ele geçirmiş durumdaydınız.” Kendini zorlayarak şu garip kahkahasını atıyor. “Bu, hani bilirsin, gelip geçici bir şeydi. Daha çok, çıkar sağlayan bir arkadaşlık diyebiliriz. Tam sevdiğim gibi. Kendini Ventura’da birine fazla kaptırırsan belanı arıyorsun demektir. Tabii sen bunu zor yoldan öğrendin.”

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. “Bunu yapmaya biz karar vermişiz gibi konuşuyorsun. Âşık olmayı biz seçmişiz gibi ama öyle olmadı.”

“Siz karar verdiniz demiyorum ama önlemek için de pek bir şey yapmadınız.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Böyle bir şeyi önleyemezsin. O gün konuşmaya başladık ve bu...” Hangi kelimelerle açıklayacağımı bilemiyorum. “... kaçınılmaz bir durumdu. Onu çok tanımamama rağmen düşünmeden edemiyordum. Onunla olmadığım zamanlar ona söylemek istediklerimi, onunla konuşmak istediklerimi biriktiriyordum. Ben sadece... daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.”

Mariana’ya dönüyorum, o da beni izliyor; gözlerinde öyle nazik bir bakış var ki birden yabancıyorum.

“Evet, elbette,” diyor Ezra kahkaha atarak. “Gitar çalan bu uzun, esmer, Latin aşk tanrısı karşısında başka ne

yapabilirdin ki zaten! Hem bunlarla hiçbir alakası yoktu, değil mi?”

“Kapa çeneni Lomax,” diyor Mariana. “Sen belden yukarıyla ilgili hisleri bilmiyorsun diye hepimizi kendi seviyene çekmene gerek yok.”

“Senin derdin ne Moreno?” diyor. “Daha sonra neye dönüşürse dönüşsün *her* cinsel ilişki yüzde doksan oranla birbirinin üstüne atlama isteğiyle başlar, hayatın gerçeği bu. Buna insan olmak deniyor. Şahsen bunda herhangi bir yanlışlık göremiyorum. Sen, Hemple ve kusursuz *primonun* bu aşk hikâyesiyle daha üst bir seviyeye yükseldiğini düşünüyorsun ama gerçek şu ki onlar da tıpkı bizim gibiler. Yalnızca birer hayvanlar. Yalnızca, tıpkı hayvanların yaptığı gibi, hayatlarını sürdürmek için mümkün olan en iyi yolu arıyorlar. Evet, onlar bile. Bi' dakika, hayır, özellikle onlar.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diyor Mariana yüzünü buruşturarak. “Karnının aç olmasının acısını bizden çıkarma.”

Ama Ezra kulak asmıyor. “Onu doğru dürüst tanı mıyordu bile.” Beni işaret ediyor. “Onu *sevdiğine*,” diyor parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak, “karar verdiğinde onu doğru dürüst tanı mıyordu bile. Aslında olan neydi, biliyor musun? Onu *istiyordu*. Onu *fena hâlde* istiyordu. Sonuç? İşte buradayız. Bu yüzden o kadar saçma sapan olaylar oldu ki şu an, altı ay sonra burada, yabancı, ıssız bir gezegende, gökten boşalırcasına yağın yağmurun altında, yiyecek hiçbir şeyimiz ve aklımızda hiçbir planımız olmadan bir sahilde oturuyoruz. Neden? Sırf sen ve Suarez birbirinizi yatağa atmak istediğiniz için.”

İkimiz de tek kelime etmeden öylece ona bakıyoruz. Ardından “Aslında düşününce lanet olası bir kelebek etkisinden başka bir şey değil işte,” diye ekliyor ve gülüyor.

Kapak açılıyor ve Dom yere sular damlata damlata aşağıya iniyor. “Ee, ne kaçırdım bakalım?”

On

Daha sonra oturuyoruz ve Dom'un önceden seyredip beğendiği bir filmi açıp seyrediyoruz; konusu, başka insanların rüyalarına girerek onların zihinlerine fikirler yerleştirebilen insanlarla ilgili. Ama orada sıkışıp kalmamak için dikkatli olmak zorundalar çünkü gerçek dünyada on dakikaya falan karşılık gelse de deneyimledikleri rüyalar onlara sonsuzluk gibi geliyor. Filmı takip etmek aşırı zor ve gerçekten konsantre olmayı gerektiriyor fakat bir noktadan sonra dikkatim tamamen dağılıyor. Çünkü Dom'un kucağında oturuyorum, üzerinde kapüşonlu eski Ventura ceketı var; onu böyle görmeyeli çok uzun zaman oldu ama yine de çok tanıdık geliyor, dünyadaki en tanıdık şey gibi ve hâlâ bu ceketin onun üzerindeki duruşunu seviyorum, özellikle de içinde bir şey yokken. Yüzümü cekete gömüp parmaklarımı Ventura logosunda ve altında yazan adının üstünde dolaştırıyorum. Ona âşık olduğumu fark ettiğim ilk günleri, ilk haftaları olduğu gibi hatırlatıyor bana.

“Bunun hâlâ sende olduğunu bilmiyordum,” diyorum.

“Galiba burada bırakmışım. Muhtemelen seninki de burada bir yeredir.” Etrafa bakıyor.

Ceketin üzerinde birkaç kere daha nefes alıp veriyorum. “Orayı düşünüyor musun? Ventura’yı?”

“Elbette. Ama... artık o kadar çok değil galiba.”

“Oraya dönmeyi istedin mi hiç?”

“Hayır.” Şortumun üst kısmında oynayan parmaklarını hissedebiliyorum, oradan belime kayıyorlar sonra Dom bana dönüp “Ya sen?” diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Oraya dair sevdiğim tek şey sendin ve sen de şu an burada, yanımdasın.” Birbirimize gülümsüyoruz, başımı geriye, onun omzuna atıyorum. “Ama bazen oradaki hâlimizi düşünüyorum, birlikte olmamızın ikimiz için tek önemli şey olduğu zamanları.”

Yan gözlerle bana bakarak kaşlarını biraz çatıyor. “Şimdi önemli değil mi yani?”

“Of elbette önemli, sadece... şimdi endişelenecek başka bir sürü konumuz daha var, senin de bildiğin gibi.”

Başımı göğsüne yaslayıp saçlarıma bir öpücük konduruyor ve “Bu, benim için hâlâ en önemli konu, *estrellita*,” diyor.

Böyle söylese ve böyle düşündüğü için mutlu olmam gerekse bile içinde bulunduğumuz koşullarda bunun ne derece doğru olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Film bittiğinde kapatmak üzere kalkıyor, ben de onunla birlikte kalkarak gerinip esniyorum.

Omzumun üzerinden Mariana’ya bakıyorum, yan yatıp kıvrılmış, hafifçe horluyor. İki koltuk ilerideki Ezra’nın yüzünden endişe bir şekilde silinip gitmiş, o da uyuyor. Dom’a döndüğümde üzerime eğilip beni öpüyor. Bunun ikimizi de delirteceğini bildiğim hâlde onu kendime çekip ağzımı açıyorum ve dediğim gibi de oluyor. Eli-

nin çenemden boğazıma, oradan göğsüme sonra belime inerek ceketimden içeri kaydığını hissediyorum ve ikimiz de güçlükle burunlarımızdan nefes alıp veriyoruz. Ağırlığını biraz üstüme vererek ağzıma doğru konuşuyor: “Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun değil mi?”

Başımı sallarken onun alt dudağını ısıriyorum, elimi ceketinin içine sokup göğsünde, karnında dolaştırıyorum ve oradan, omurgasının her yanındaki kaslardan aşağıya, şortunun beline indiriyorum. Beni açık duran dolaplardan birine yashıyor ve kapakları zangırdatıyor.

“Tanrım,” diyor Ezra uyanıp dönerek. “Bizi boş verin ya, biz burada yokmuşuz gibi devam edin.”

Dom sertçe iç çekiyor. “Gel,” diyor bana.

“Nereye?”

“Bilmiyorum. Dışarıya.”

Bana bakıyor, bense onu öptüğüm yerden parlamaya devam eden dudaklarına bakıyorum ve onu yeniden öyle öpmeyi, onunla yalnız kalmayı her şeyden çok istiyorum. Dışarıda yağmurun mekiği nasıl dövdüğünü duymama rağmen beni kapağa yönlendirmesine izin vermemin tek sebebi bu. Diğer sebebi de kendimi yukarı çekerken geriye dönüp baktığımda Ezra’nın koltuğun kenarından nasıl baktığını ve gözlerini nasıl devirdiğini fark etmem.

Dışarısı bir tür cehennem gibi; yıldızsız karanlıktan âdeta boşanırcasına yağmur yağıyor ama hava tuhaf bir şekilde sıcak. Tam Dom’a bir şey söylemeye hazırlanıyorum ama beni yukarı çekip sırtımı 37’nin kaygan gövdesine bastırarak dudaklarını boynuma gömdüğünde vazgeçiyorum. Tam olarak ne istediğini biliyorum, ben de aynısını istiyorum, onu etimle, kemiğimle, ruhumla his-

settiğimi bilmesi için can atıyorum. Ama içimde küçük bir anı doğuyor ve “Yapamayız,” diyorum.

“Yapabiliriz,” diye karşılık veriyor ve başparmaklarıyla ceketimi açarken göğsümden ve omuzlarımdan akan suyu emerek beni öyle tatlı öpüyor ki...

“Yapamayız Dom,” diyorum ona yeniden, başımı iki yana sallayarak. “Yapamayız.”

“O konuda endişe etme,” diyor nefes nefese.

Bir anda kendimizi sert, ıslak, ılık ve canlı kumun üzerinde buluyoruz, üzerimde o olduğundan bana yağmur gelmiyor ama saçlarının tenime değdiği yerlerde minik ırmaklar oluşuyor ve ellerimi sırtına kaydırduğımda ona kurşun gibi çarpan damlaları hissedebiliyorum. Beni aldığım nefeslerle inip kalkan göğsümden öptüğünde elimi şortunun arkasına götürüp onu kendime çekerek kulağımın yanında çıkardığı sesi duyuyorum ve bu, daha önce kimse herhangi bir şeye ihtiyaç duymamışçasına ihtiyaç duyduğum bir şey gibi geliyor bana; o an bu işin neden olamayacağını akla getirmek imkânsızlaşıyor.

Ama bir şekilde onun göğsünü itme gücü bularak kendimi onun altından çekiyorum ve sırtımı 37'ye yaslayarak oturup karanlıkta ona bakıyorum. Çenesinin iki yanından sular sızıyor, vücudunun bazı yerlerinde öbek öbek kumlar kalmış ve nefes nefese bir hâlde bana öyle bir bakıyor ki yağmur yüzünden bağırarak “Benim de ne kadar istediğimi biliyorsun,” deme ihtiyacı duyuyorum.

“Peki o zaman sorun ne?” O da bağırıyor.

Öylesine şaşırıyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yüzünden sorunu bildiğine dair bir işaret bekliyorum ama beklediğim işaret gelmiyor. Hâliyle sonunda

“Dom, sorunun ne olduğunu biliyorsun,” diyorum.

Karanlıkta başını çevirirken bacaklarımı kalçasının iki yanından çekip geri bana doğru ittirdikten sonra duruşunu değiştirerek oturuyor. Başını arkaya atıp gözlerini kapatarak suyun yüzüne vurmasını sağlıyor.

“Tanrım, Seren, işler böyle giderse dokuz ay sonra hayatta bile olamayacağız, ne diye dert ediyorsun ki?”

Boğazım düğümleniyor, ürpererek yutkunmayı başardıktan sonra bağıriyorum: “Sen neler diyorsun böyle?!”

Bana bakıp “Bak, üzgünüm ama hayatta kalamayacağız,” diyor omuzlarını silkerek. “Sadece... Haydi ama gerçekle yüzleşelim. İşler şu an hiç de iyiye gitmiyor.” Gülüyor. “Ve bu kelimeler, durumumuzu ifade etmek için az bile.”

Gök delinmişçesine yağmur yağıyor ve hiçbir zaman önceden bilemeyeceğimiz ya da öngöremeyeceğimiz ve hiçbir kurtuluş yolumuzun olmadığı hayatın gerçeğiyle birlikte bizi sıırıslıkla ediyor. En kötüsüyse Dom’un artık inancının ve umudunun olmaması çünkü benim umudum fazlasıyla onunkine bağlı ve o umudunu yitirse benim de yitirmem an meselesi. Bu zifirî karanlığa rağmen bunu yüzümde görmüş olmalı ki yanıma yaklaşıyor, yüzümü ellerinin arasına alıp bir şeyler söylemeye yelteniyor ama başımı iki yana sallayarak omuzlarını ittiriyorum ve “Haydi içeri dönelim, dışarıyı korkunç,” diyorum. Beni durdurmaya çalışsa da bir hışımla kalkıp mekiğin kapağını açarak içeri girerken bir kez daha ne kadar ıslak ve kuma bulanmış olduğumu fark ediyorum.

Ceketimi çıkarırken Ezra beni seyrediyor, ellerimi arasındaki kumlar nedeniyle birbirine dolaşmış saçlarıma götürdüğümde “Çok zarif Hemple. Gerçekten çok zarif,”

diyor. Ama onu duymuyorum bile çünkü Dom aşağıya, yanıma inip kapağı kapatıyor; birbirimizi süzüyoruz ve aynı anda hoparlörlerden gelen garip sesle donup kalarak kulak kesiliyoruz.

“Bu ne?” diyor Dom tam ben de aynı soruyu soracağken.

“Mekiğin haberleşme sistemi,” diyor Ezra bu yeterince açık değilmişçesine. “Sistemi açtım.”

Hâlâ Ventura’nın frekanslarına ayarlı sistemin gürültüsünü duyduğumuz anlamına geliyor bu. Bipliyor; üç bip, bir boşluk, üç bip daha ve yine bir boşluk. Kapsama alanı dışında.

“Kapat şunu Ezra, çok sinir bozucu,” diyor Dom burnunu sıkarak koltuğuna giderken.

“Eridani sinyalinin frekansı ne? Oradakilerin neler yaptığına bir bakalım.”

“Komik olma, o frekansı burada asla ayarlayamazsın.”

Sonra Ezra aniden öne eğiliyor ve ekrana bakakalıyor. “Bu da ne?..”

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Başka bir sinyal daha alıyorum.”

Saç diplerimde bir ürperti hissediyorum. Dom burnundan soluk vererek gülüyor ve “Tabii Lomax, tabii,” diyor.

“Hayır, ciddiym,” diyor Ezra ve kocaman açılmış gözleriyle bize döndüğünde bakışlarından gerçekten ciddi olduğu anlaşılıyor.

“Sinyal mi?” diyor Dom, Ezra’nın omzu üzerinden ekrana eğilirken. “Neden? Nereden?”

Ezra başını iki yana sallıyor. “Ben... emin değilim. Hem nasıl?.. Sen...”

“O zaman ona ayarla,” diyor Dom ve o, parmaklarını ekranın üstünde oynatıp sistemle uğraşırken hepimiz nefeslerimizi tutup bekliyoruz.

Önce bir tıslama, arada kızartma yağına su sıçramışçasına bir patlama, alttan alta bir vınlama.

“Ne oluyor?” diyor Mariana, yeni uyanmış, kabinin ışığında gözlerini kısmış bize bakıyor. Onun yanına gidip koltuğun kol koyma kısmına oturuyorum.

“Bir sinyal,” demeyi başarıyorum çattığı kaşlarına bakarken.

“Nasıl yani? İyi de...” diyebiliyor sadece ama bu, tam olarak düşüncelerimizi açıklamaya yetiyor. Orada öylece oturup dinliyoruz.

Dom’un düşünürken her zaman yaptığı gibi başparmağını dudağında gezdirmesini seyrediyorum. “Bir tür manyetik... parazit falan olabilir ya da... bilemiyorum...” Başını iki yana sallıyor. “Hiçbir şeye benzetemiyorum.”

Ezra gözlerini kısıp haberleşme ekranına bakıyor. “Burada çok açık şekilde bir sinyal olduğu görülüyor.”

Dom omuzlarını silkiyor. “Evet ama bi’ dinlesene.”

Birkaç dakika dinliyoruz; sadece tıslama, alttan gelen iki tonlu vınlama, tek tük de cızırtı. Tam Ezra’nın kapatmaya yeltendiği sırada Mariana “Belki de veridir,” diyor.

Ona bakıp dediğini algılamamız birkaç saniyemizi alıyor sonra Ezra hızla haberleşme ekranına dönüp alıcıyı veri moduna çeviriyor. Hepimiz onun koltuğunun arkasına dizilip omuzlarının üzerine eğilerek ekrandaki soluk renkli yükleme işlemine bakıyoruz ve *ta taa*, işte veriler! Ekranı doldurup doldurup sürekli aşağıya çeken binlerce, binlerce satır veri.

“Vay be!” diyor Ezra.

Kimse tek kelime etmiyor. Hepimiz orada öylece oturup ardı ardına akan ve pikselleri titreştiren verileri izliyoruz.

“Ne?..” diyorum bir dakika kadar sonra. “Ne diyor?”

Ama kimse cevaplamıyor.

“Ne anlama geliyor bunlar?” diyerek yeniden şansımı deniyorum. “Ne tür bir veri bu?”

“Açıkçası,” diyor Ezra birkaç tuşa basarak, “okuyabileceğimizi ya da şifresini çözebileceğimizi zannetmiyorum.” Beş parmağını birden ekranda kaydırarak görüntüyü donduruyor ve hepimiz gözlerimizi dikip bakıyoruz, garip bir pencereymiş gibi içine dalyoruz.

Harflerin, simgelerin ya da artık her neyseler, birçoğu daha önce gördüklerime hiç ama hiç benzemiyor.

“Eridani'den mi?” diye soruyor Dom.

“Sanmıyorum,” diyor Ezra. “Eridani'nin elektromanyetik titreşimleri kullanan uzun erimli bir sinyali var, bu ise...” Elini havaya kaldırıyor ama hareketini tamamlamıyor.

“Çözebilir misin?” diye soruyor Dom. “Yani bir kaynak ya da...”

Ezra kıpırdamayınca Dom ekranı eliyle geri açıyor ve parmak ucuyla menüye basarak siyah bir kutu çıkana kadar farklı seçenekleri deniyor. Bu kutu bir tür tarama sistemini çalıştırıyor. Dom bir eli ekranda, bir eli tavanda duracak şekilde tamamen ayağa kalktığı için taramanın nasıl sonuçlandığını göremiyoruz. Sadece biplediğini duyuyoruz ve Dom'un yüz ifadesinin donup kalışını seyrediyoruz.

“Yerel bir sinyal,” diyor. “İki yüz kilometre içinde.”

Saç diplerim yeniden ürperiyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, sanki etim kemiğimden sıyrılıyor.

Mariana başını iki yana sallıyor. “Bu... bu imkânsız. Bir hata olmalı, değil mi?” Dönüp hepimize birden bakıyor.

Ezra ekrana dönüp yeniden karıştırmaya başlıyor.

Mariana konuşmaya devam ediyor: “Yani, Huxley-3’te insanlar ya da uzaylılar falan... olamaz, öyle değil mi? Yani nasıl olabilir ki? Olsaydı daha önceden haberimiz olurdu. Keşif uçakları... keşif uçakları vardı...” Ezra’ya dönüyor. “Sen! Sen keşif uçaklarındaydın.”

Ezra ona bir bakış atıyor. “Evet, Moreno, ne demezsin! Burada koca bir uzaylı medeniyeti vardı ama bahsetmeyi unutmuşum. Tüh!”

“Gördüğünüz her şeye atlamayın.” Dom başını iki yana sallıyor; hâlâ bir eli tavanda. “Bu... bu bir hata olmalı. Sadece...”

“... çok büyük?” diyerek cümlesini tamamlamaya çalışıyor Mariana.

“... dehşet verici?” diyerek ben de şansımı deniyorum.

“Aklım almıyor,” diyor Mariana. “Bunların hiçbirini aklım almıyor. Yani, burada tam olarak neyden bahsediyoruz? Uzaylılardan mı? Bilgisayarlı uzaylılardan mı? Demek istediğim, burası ıssız bir gezegen! Öyle olduğunu biliyoruz. Burada hiç kimse, hiçbir şey yaşamıyor. Amipten büyük bir şey yok en azından. Yani tuhaf bitkiler, ışıldayan mercanlar, denizde yaşayan yıldızlar hariç tabii. Ve şimdi biz aslında...” Bir dakikalığına kelimeleri tükeniyor ve başını sallıyor. “Burada yalnız olmanın beni her şeyden daha çok korkuttuğunu sanıyordum ama şimdi...”

Dom başını yana çeviriyor. “Göründüğü gibi olmaya-bilir.”

“Peki o zaman ne?!” diye soruyorum.

“Tek bildiğim, bu gezegende sıra dışı birtakım şeyler gördüğümüz... yani kim bilebilir ki?”

Hiçbir anlam veremedi sessizce verileri seyrediyoruz.

Bir süre sonra Ezra konuşmaya başlıyor: “Tamam, en mantıklı açıklamayı bulalım o hâlde. Bana kalırsa, Ventura’nın buraya bazı sebeplerle bıraktığı bir şey olabilir; şifreli veri akışı sağlayan bir sinyal verici mesela. Ya da Bilim departmanı için araştırma aracı gibi basit bir şey olabilir. Belki de annemin karanlık emelleri için bir iletişim cihazı falandır... bilemiyorum. Bildiğim şey şu ki uzaylılar olması çok küçük bir ihtimal.” Kahkaha atıyor. “Bu gezegende dijital olarak iletişim kurabilecek kadar zeki yaşam formları olamaz. Olsaydı göz ardı edilemeyecek kadar çok hayal gerçek olurdu. Bu başka bir şey...” Sessizce titreşerek akıp giden pikselleri işaret ediyor. “Kesin olan tek bir şey var: Oraya gidip ne olup bittiğini öğrenmeliyiz.”

Dönüp tek tek hepimize bakıyor ama hiçbirimiz konuşmuyoruz.

“Yerini bulabiliriz, bota atlayıp kaynağa ulaşabiliriz,” diye ekliyor.

İç çekiyorum. “İyi de neden böyle bir şey yapalım ki? Neden verici ya da iletişim cihazı ya da belki de bir hiç için böyle bir tehlikeye atılalım?”

Ezra gözlerini kocaman açıyor. “Çünkü daha iyi başka bir planımız yok Hemple,” dedikten sonra ekrana dönüyor. “Yani, bu bir şey olmalı...”

Kahkaha atan Dom'a dönüyorum. "Aman neyse ne! Şu aşamada zaten sıçmış durumdayız, çok da fark etmez," diyor.

Kolunu omzuma dayamış hemen yanımda, ayakta duruyor, başımı çevirip baktığımda gözlerindeki o soğuk, alışılmadık bakışları görüyorum. Ona baktığımı fark ediyor. "Ne var?"

"Sadece böyle konuşmana alışık değilim."

"Eh, muhtemelen alışmak zorunda kalacaksın."

"Ben gidip uyumak istiyorum," diyorum ona ve kendimi birden öyle yorgun hissediyorum ki âdeta yorgunluğun tadını alabiliyor, kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum. Koltuğuma gidiyorum, Dom peşimden gelmesine rağmen ona sırtımı dönerek kıvrılıyorum. Bir dakika sonra elini bacağıma koyuyor.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyor ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Neden kızgın olayım?"

"Bilmiyorum ama malum, hâlâ ne hissettiğini çözemediğim zamanlar oluyor."

"Katılmamak ne mümkün!" diyor Ezra bizi dinlediğini belli etmek için.

Dom yüzümü görmek üzere eğilince gözlerimi kapatıp uyuma numarası yaparken güçlkle yutkunuyorum ama duyduğum şeyin öfke mi korku mu olduğundan emin olamıyorum.

Mariana da yandaki koltuğa kıvrılıyor ama onun da benim gibi uyumadığını biliyorum. Çok fazla kıpırdanıyor, kısa kısa nefesler alıyor. Bu da demek oluyor ki ikimiz de orada gözlerimiz kapalı uyuyormuş gibi yaparken

aslında pilot ve yardımcı pilot koltuklarında oturup sinyal hakkında geveleyip duran Dom ve Ezra'yı dinliyoruz. Bir süre sonra Mariana hıçkırığa benzer bir ses çıkarıyor ve uykuya daldığını hatta çoktan rüya görmeye başladığını ve yaşadığımız kâbustan sıyrılıp kendininkilerden birine girdiğini fark ediyorum.

On Bir

Sabah yağmur yağmıyor.

Biliyorum çünkü sesi ya da daha doğrusu sessizliği fark ediyorum. Doğrulup oturduğumda neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Dom'a bakıyorum; yüzü yardımcı pilot koltuğuna dönük, kolları yanlardan sarkıyor, parmak uçları yere değiyor. Durup düşünüyorum; *bir şey eksik*. Ve sonra farkına varıyorum.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapağı açıp kendimi dışarı çekerek kapağı arkamdan yavaşça kapatıyorum. Kumsalı, ayaklarımın altında buharlaşan o ııslak kumu bir süreliğine kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bulutların arasından ara ara çıkan yakıcı güneş, hamura dönmüş dünyayı pişiriyor ve havayı öyle bir ısı ve nemle dolduruyor ki tadını dilimde hissediyorum. Deniz çarşaf gibi, neredeyse hiç hareket etmiyor. Diğer yanda ise sahil boyunca ağaclar viran olmuş; devrilen ve sürüklenen ağacların gövdeleri ve dalları kumun üzerinde tıpkı savaş meydanındaki cansız asker bedenleri gibi yatıyor.

Bacaklarımla bir bütün olmuş gibi hissettiren küflü pantolonumu çıkarıp kuma sererek iç çamaşırla deni-

ze doğru yürüyorum. Sıcak sığ suların içine oturup baş ağrımı, açlığını ve kendimi ne kadar hasta hissettiğimi düşünüyorum. Arkamdaki suyun dalgalandığını fark ettiğimde ne kadar süredir orada öylece oturduğumu hiç bilmiyorum, dönüp baktığımda dalgalanmayı yaratanın Dom olduğunu görüyorum. Dom dizlerine kadar suya girmiş, suyu avuçlarına alıp yüzüne çarpıyor, kollarını ovuşturuyor ve su göğsüne, karnına akarken inliyor.

“Of, o kadar açım ki her an kusabilirim,” diyor gözlemini kırmış gülerек bana bakarken, bir yandan da başını iki yana sallıyor.

“Yine de güzel bir sabah,” diye karşılık veriyorum başımı kaldırıp gökyüzündeki maviliklere bakarak.

“Hı hı,” diyor ama benimle aynı fikirde olmadığını hissedebiliyorum. Ufka bakınca nedenini anlıyorum; bir anda beliriveren bulutlar dalga dalga kabarıyor.

Suya çömelince şortu ıslanıyor, dizlerini sırtımın iki yanında bükerek elini omurgamın üzerinden belime kaydırıyor.

“Sinyal hâlâ devam ediyor.” Başını iki yana sallıyor. “İnanılır gibi değil.”

Omzumun üzerinden ona bakıp başımı onaylarcasına sallıyorum sonra dönüp denizi seyrediyorum ve kalçamda duran parmaklarını hafiften bastırarak beni kendine çekmeye çalıştığını fark etsem de kımıldamıyorum. Bana baktığını hissediyorum, bir ipucu bulabilmek için yandan yüzümü inceliyor ama sanırım hiçbir şey bulamıyor, biraz üzülüyorum.

İkimiz de iç çekiyoruz ve ardından “Hazır hava güzelken şu bot işini halletsek iyi olur,” diyor.

“Öyle mi?” diyorum. “Bunu yapmak istiyor musun?”

Omuzlarını silkerek “Sanırım başka seçeneğimiz yok,” diyor ve ayağa kalkarken beni de kaldırıyor. Öne eğilerek beni öpüyor, dudaklarımın her iki köşesine birer öpücük konduruyor. Hâlâ ona çekildiğimi hissediyorum, onu kendime çekip avuçlarımı belinde gezdiriyorum. Bana yaptığı şey sinir bozucu ama ona kızgın olduğumda bile onu istiyorum.

“Hâlâ inancım var, biliyor musun?” diyor, ağzı kulağımın hemen dibinde. Tam o sırada güneş bir bulutun arkasına saklanıyor.

“İnancın mı?”

“Hâlâ Huxley-3’e inanıyorum, senin inandığın gibi, senin daima inandığın gibi. Hâlâ burada güzel bir hayat kurmanın bir yolunu bulacağımıza inanıyorum.”

“Dün gece inanmıyordun ama.”

“Ben... Ona bir gaflet anı diyelim.” Elimini tutup parmaklarımı sıkıyor. “İşleri henüz yoluna koymayı başarmadık. Ama pes etmeyeceğim. Elimizde seçeneklerimiz olduğu müddetçe pes etmeyeceğim. Ezra’nın planı pek hoşuma gitmiyor ama pes edemeyiz. Etmeyeceğim. Hiçbir zaman etmeyeceğim.”

“Peki öyleyse,” diyorum iç çekerek ve ekliyorum: “Ama bilgin olsun, ben hiçbir zaman Huxley-3’e inanmadım. Ben sana inandım. Bize.” Sonra da onu arkamda sürükleyerek kıyıya yürüyorum.

Bu konuda ne kadar kafa yorduğu düşünülürse Ezra hayata geçirilebilecek planlar yapma konusunda şaşırtıcı bir şekilde iyi iş çıkarıyor.

“Yapmamız gereken şey, navigasyon cihazını bu güneş piline bağlamak,” diyor sahildeki döküntülerin arasında otururken. “Nasıl yapacağını biliyorsun, değil mi Moreno? Sen teknisyensin.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

Ezra kahkaha atıyor. “Sana güveniyorum,” diyor ve “Çözebildiğim kadarıyla sinyalin kaynağını takip edebilmemizin tek yolu bu,” diye ekliyor.

Bot kendi kendine şişebilen cinsten o yüzden düz bir yere koyup düğmesine basıyoruz ve her bir organı tek tek canlanan bir yaratık gibi şişmesini seyrediyoruz. Ama yine rüzgâr çıkıyor ve bir anda kuvvetlice esince bot havalanıp ardı arkası kesilmeyen taklalar atarak iki yüz metre ileride ürkütücü bir çatırtıyla baş aşağı duruyor.

“Dua edelim de motoru parçalara ayrılmış olmasın,” diyor Mari, botun peşinden giden Dom ile Ezra’yı seyrederken biraz ağırdan alarak onları takip ediyoruz.

Yanımıza az eşya alıyoruz, öyle yapmak zorundayız. Neredeyse hiçbir şeyin yedeği yok. Sadece elimizde kalan yiyecek, gün içinde kaynatıp şişelere koymayı başarabildiğimiz kadar su, damıtıcı, yedek güneş pilleri, battaniyeler, yağmurdan korunmak amacıyla gümüş renkli tente, Mari’nin 37’nin kumanda panelinden yürüttüğü güneş piliyle alıcı/vericiye bağlamayı başardığı navigasyon cihazı. Bunlar bırak dört hayatı, tek bir hayat için bile çok az. Ama işte buradayız, kıyıda duruyoruz, dalgalar bize doğru geliyor ve onları nasıl geçeceğimize dair hiçbir fikrimiz yok; resmen yeni baştan Ventura’dan kaçmaya çalışmak gibi geliyor bu bana.

Dom aklımdan geçeni okumuşçasına “Bu anı daha

önce yaşamışsınız gibi hissediyor musunuz?” diye soruyor.

Dönüp adaya bakıyorum; pembemsi kumlara, mor renkli orman duvarına, parlayan kara dağa... Ne ara ev gibi gelmeye başlamıştı ki burası böyle?

Dom'un kolu arkadan gövdeyi sarıyor. “Çok uğraştık *estrellita*,” diyor kulağımın dibinde nefes alarak.

Bir şeyler beni ırmakta koşarken yaşadığım anı düşünmeye itiyor. O yolu. “Hâlâ adanın bize bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.”

“Belki çalışıyordu,” diye dalga geçiyor. “Belki de bize buradan gitmemizi söylüyordu.”

Buradan neredeyse sağ çıkamayacağımızı düşünüyorum. Bot, beklediğimden daha yumuşak ve daha esnek o yüzden yola çıktığımız gibi dalgaların etkisiyle neredeyse ikiye katlanıyor. Kıyıdan ayrılalı daha bir dakikadan fazla olmamışken Ezra önden dışarıya sarkıyor, en ufak bir ses çıkarmadan denizin dibini boyluyor. Onu kabaran köpüklerin içinden çıkarmak için dönerken korkunç anlar yaşıyoruz.

Hâliyle bunlar olurken adadan bir türlü uzaklaşamıyoruz.

Rüzgâr, gün boyunca okyanusun üstündeki öfkeli bir canavar gibi bizi kovalıyor. Tenteye vuruyor, onu elimizden çekiştiriyor, almaya zorluyor ve şiddetle sarsıyor.

Tabii bir de dalgalar var. Yükseliyor ve kırılıyor. Yükseliyor ve kırılıyor. Amansız ve vahşi bir ritim ama buna bir şekilde alışıyoruz. Boşluklar genişlediğinde, tırmanışlar dikleştiğinde, inişler sertleştiğinde, havada geçen süre uzadığında bile dayanmayı beceriyoruz. Her dalga

önce bir tepe sonra bir dağa dönüşüyor. Tepesinden aşağıya düştüğümüz sudan bir dağ. Sonrasında bulantı geliyor ama hiçbir korkuyla baş etmek kadar zor değil. Akşam olduğunda güneş enerjili motor susuyor ve o andan itibaren ileri mi gidiyoruz yoksa kontrolsüzce yeniden adaya doğru mu sürükleniyoruz, bilmek mümkün değil.

Ama söken şafakla birlikte fırtına gücünü yitiriyor. Tenteyi kaldırdığımda engin bir mavilikle karşılaşyorum, ada artık görünmüyor. Yükselen güneş yolumuzu hafiften aydınlatıyor.

Ezra navigasyon cihazını kontrol ediyor. “Sinyalin kaynağından iki yüz seksen kilometre uzaktayız.”

“Bu ilk başta olduğumuz mesafeden de uzak değil mi?” diye soruyor Mari –ki o anda hepimizin düşündüğü tek şey bu.

“Evet, öyle,” diyor Dom ve oturup damıtıcıyla uğraşmaya başlıyor. “Biraz su için,” diyor bana şişeyi uzatarak.

“Ne yiyeceğiz?” diye soruyor Ezra. Mari botun zeminine boylu boyunca uzanarak kıvranıyor. “Of, çok fena.”

Biz sırayla dümenin başına geçerken gün boyu tek damla yağmur yağmıyor. Fırtınaları aşmış geçtiğimize inanacağım neredeyse ama bu, sesli olarak dile getirebileceğim bir şey değil.

Akşam çöküp de motor yine durduğunda demir atmak gibi şeyleri düşünmeyi akıl ediyoruz; çapanın epey aşağılarda denizin dibine dokunuşunu duymak garip bir his. Herkes hemen hemen anında uykuya dalıyor ve botun hamak gibi olan zemininde sallanıyoruz ama gecenin kör vaktinde bir şey beni uyandırıyor. Botun süngerimsi kenarından sarkıp yukarıdaki galaksiyi neredeyse olduğu

gibi yansıtan karanlık sulara bakıyorum ve bir şey görüyorum; uzun, upuzun bir çizgi şeklinde uzanan menekşe rengi, güzel bir denizyıldızı sürüsü.

“Merhaba,” diye fısıldıyorum onlara. “Buradasınız demek.” Yanımdaki kıpırtıyı duyuyorum ve Ezra’nın da uyanık olduğunu fark ediyorum, o da benimle birlikte denizyıldızlarını seyrediyor.

Birkaç dakika böyle devam ediyoruz; gayet huzur verici ama sonra “Bak,” diyor Ezra birden, sesinde bir şeyler var. “Şuraya.”

Denizde işaret ettiği yöne bakıyorum, ileriye, yeni bir şeyin, tuhaf bir şeyin, her tarafı pembe ışıqla aydınlanan, uzun ve alçak bir şeklin ufukta gözüktüğü yere.

“O bir... bir bot mu?” Doğrulurken sesi pek kendinden emin çıkmıyor. “Öyle olsa gerek,” diye ekliyor. “Suarez!”

Dom hemen uyanıyor, Mariana ile ikisi birden kalkıp “Ne? Ne oldu?” diye soruyorlar. Ben ise bu şeyi görmenin şokuyla damarlarımda akışı hızlanan kanımı sakinleştirmeyi henüz başarabilmiş değilim.

Ezra pembe şekli işaret ederken yüzü onun ışıyla kısmen aydınlanıyor ama işin tuhaf yanı ikisi birden geri dönüp ona “Ne olmuş?” diye soruyorlar.

O yüzden Ezra “Of, bir kürek alın sivri zekâlar çünkü oraya gitmemiz gerekiyor,” diyor. Kendi küreği elinde duruyor.

Ama Mari “Nereye gitmemiz gerekiyor?” diye soruyor.

Dom küreğini alıp gözlerini kısarak ufka bakıyor ardından da bize dönüp “Ne gördünüz?” diye soruyor.

“Onu,” diyorum elimle göstererek. “Orada işte.”

Onun bal rengi gözlerinin ufku tarayıp yeniden bana

dönüşünü izliyorum. “Neden bahsediyorsun?”

Gülüyorum. “Orada işte Dom. Şu uzun, pembe...”

Derken tüm gökyüzü turuncu, kırmızı hatta mavi ve yeşil tonlarında aydınlanıyor. Gökyüzü korosu öyle güzel ki tıpkı müzik gibi. Ezra’yla ikimiz seyrederken o koroya eşlik eder gibi sesler çıkarıyoruz. Gökyüzünün perdeleri, şelaleler. Denizin üzerinde ışıyan havai fişek gösterileri. Sona erdiğinde Ezra’yla dolu dolu bir neşeyle gülmeye devam ediyoruz.

“Tanrım!” İlk konuşan Ezra oluyor. “Çok acayıpti. Bil-diğin çok acayıpti.”

Gel gör ki Dom’la Mari neler olduğuna dair hiçbir fikri olmayan iki insan gibi botun diğer ucunda oturuyorlar.

“Neden bahsediyorsunuz böyle?” diye soruyor Dom. “Acayıp olan ne?”

“Gökyüzü,” diyor Ezra. “O ışıklar.”

“Denizyıldızlarını mı diyorsun?” diyor Mari suya bakarak.

“Denizyıldızlarını salla gitsin.” Ezra bir kahkaha patlatıyor. “O ışıklar inanılmazdı, ah Tanrım!”

Dom ve Mari bir kere daha bakışıp bana dönüyorlar.

“Muhteşemdi!” diye bağırıyorum. “Nasıl göremediniz? Neyse, boş verin, kürek çekmemiz, oraya gitmemiz lazım.” Ama ufka baktığımda o şeyin artık gittiğini görüyorum. “Dur bi’ dakika, o pembe şey nerede? Nereye gitti?”

“Hangi cehenneme gitti böyle?” diye soruyor Ezra başını sağa sola çevirirken.

“Biraz uyumamız lazım millet,” diyor Dom. “Uyku, hayatımızı sürdürebilmemiz için cidden önemli ki biz de şu an bunu yapıyoruz.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Ama sen... Bir şey vardı... Sen o şeyi...” O anda farkına varıyorum. “Sen hiçbir şey görmedin mi?”

Kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyor. Ezra’ya dönüyorum. “Ama sen gördün.”

Ezra botun kenarına oturmuş, elinde kürek, hâlâ ufku tarıyor. Öyle ki bana şöyle bir dönüp “Ah, evet, gördüm. Hepsini gördüm. Orada kesinlikle bir şey var,” diyor kısaca.

Aradığım şeyi, alet takımı içindeki şu küçük dürbünü bulana dek çantaları karıştırıyorum. Hiçbir zaman doğru dürüst bakmayı beceremediğimden dürbünle bakmaktan nefret ediyorum ama yine de ufku üç yüz altmış derece kontrol ediyorum, Ezra da o sırada navigasyon ekranını yeniliyor.

“Bir şey var mı?” diye sorduğunu duyuyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. “Sende?”

“Yok.” Dürbünü elimden alıyor.

İşte tam o esnada ne kadar yorgun, ne kadar güçsüz olduğumu, dudaklarımın ve parmak uçlarımda açlık ve aşırı yorgunluktan uyuşup titrediğini fark ediyorum. Dom’la Mari başlarını botun kenarına yaslamışlar, çoktan uykuya dalmışa benziyorlar. Ben de başımı Dom’un kucağına koyuyorum ve elini saçlarımda hissediyorum.

“Her yerde ışık vardı,” diye fısıldıyorum Ezra’nın ufku tarayışını seyrederken.

Dom’un “Dinlen artık,” dediğini duyuyorum ve işin aslı bu söylediği, yeniden kalkıp oturmama yetecek kadar canımı sıkıyor. Tam bunu ona söyleyecekken onun nasıl uyuduğunu, ne kadar yorgun olduğunu, ne kadar zayıf gö-

ründüğünü, gözlerinin altından çenesine dek uzanan koyu çukurları görüyorum. Ezra'ya bakıyorum; küreğini kucağında dengede tutmaya çalışarak hâlâ dürbünden bakıyor. Üzerinde tişörtü olmadığından mercan yarasının, sebep olduğum morlukların ve kabukların koyu gölgesine rağmen içindeki ürkütücü pembe ve mavi dallarla göğsünün kenarını nasıl aydınlattığını görebiliyorum. Öyle parlıyor ki içinde kendi ışık kaynağı varmış gibi görünüyor.

Parmaklarımı kalçamda dolaştırıyorum, sıcaklığını hissediyorum ve üstümü çıkarırken, sık sık duyduğum ama çoğunlukla yok saydığım keskin acıyla inliyorum. Derimin altında mavimsi bir ışık yanıyor. Daha da mı büyümüş? Kesinlikle mideme doğru uzanan yeni, soluk renkli bir dal var. Bastırıyorum, parmaklarımın altında sertliği hissediyorum. İçinde dayanabileceğimden fazlası var o yüzden sadece gözlerimi sıkıca yumup cenin gibi kıvrılarak titriyorum.

Güneş enerjili motor şafakta kendi kendine çalışmaya başlıyor, Mari dümenin başında öyle bir esniyor ki gözlelerinden yaş geliyor. Yüzey rüzgârı her şeyin üzerini hafifçe yalayıp geçiyor, dalgalar küçük; sadece sonsuz deniz, sonsuz gökyüzü ve biz varız. Mariana uyandığımı görünce "Bana navigasyon cihazını uzatsana," diyor.

Biraz uzağımda kıvrılmış yatan Ezra'nın üzerine eğilerek cihazı ellerinin arasından çekip alıyorum. Sinyal kaynağı hâlâ kuzey kuzeydoğumuzda, daha yakın ama çok da değil. Görmesi için cihazı Mari'ye uzatıyorum.

Şaşırtıcı şekilde sakın kalmayı başararak tek kaşını kaldırıyor.

“Yüz seksen kilometre yolumuz var,” diyor. “Tanrım, midem bulanıyor!”

O sabah sıramız geldiğinde dümen başına geçip, arta kalan zamanda da botun içinde yatarak suyun altımızda canlı bir şeymiş gibi hareket edişini hissetmek dışında yapacak çok bir şeyimiz yok. Güneş tam tepedeyken artık fark etmediğim yüksek vınlama sesi hırıldayarak kesiliyor. Dirseğimin üzerinde doğrulup damıtıcıya bakıyorum, uzanıp elime alıyorum. Parçalarını çıkarmaya başladığımda Dom fark edip çenesini omzuma koyuyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor hâlsiz bir şekilde.

“Durdu galiba,” diye fısıldıyorum botun diğer ucunda dümen başında duran Ezra’ya ve onun ayaklarının dibinde oturmuş ekranı inceleyen Mari’ye şöyle bir bakarak.

En sonunda damıtıcıyı parçalarına ayırdığımızda diğerleri de olayın farkına varıyor. Bunun ölüm demek olduğu sonucuna vardığımızda güneş bir kez daha batıyor ve hepimizin üzerine bir durgunluk çöküyor.

“Ne kadar suyumuz kaldı?” diye soruyor Mari.

Ona yarısı dolu iki şişeyi gösteriyorum. Yazgımız, fiziksel bir ağırlığı varmışçasına orada, botun ortasında duruyor. Sonunun iyiye varmayacağı baştan belli olan aptal plan ve bunun kaçınılmazlığı. Sonunda Ezra “Haydi bakalım, planımın ne kadar aptalca olduğunu, böyle olacağını bildiğinizi ilk kim söylemek ister?” diyor ama kimse bir şey söylemiyor.

Bir gece daha oluyor. Motor, tekleyip susmadan önce bizi karanlıkta yarım saat daha götürüyor sonrasında yeniden demir atmak zorunda kalıyoruz. Suyu yudum yudum, deniz cevizini lokma lokma paylaşıyoruz. Deniz

tuhaf bir şekilde durgun, şimdiye dek hiç görmediğimiz kadar düz. Hava daha soğuk olsa da gökyüzü açık ve yıldızlarla dolu.

Navigasyon ekranının Dom'un yüzüne yansıyan ışığına bakıyorum. "Yaklaşmış olmalıyız. Artık her neye yaklaşıyorsak. Otuz yedi kilometre. Ümit edelim de... bilemiyorum... *bir şey çıksın.*"

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum, başımı onun göğsüne yaslayıp ayları seyre diyorum.

"Ee... üstünde küçük bir ev olan güzel bir sahil. Dolapları yiyecek dolu, küçük, samimi bir mutfak. Evin yanında da balık dolu bir göl. Böyle bir şey işte."

Başımı kaldırıp onu öpüyorum ama bunu yaparken çatlamış dudaklarını acıtıyorum. Kalçamı sıkınca mercan yaram sızlıyor.

"Acıyor mu hâlâ?" diye soruyor.

"Parlıyor da." Yutkunuyorum, sonunda itiraf ettiğime seviniyorum.

"Göster bana," diyor, sesinden durumu zaten bildiğini anlıyorum. Belki de bunu düşünmek istemiyordu. Ezra'ninkini gördü sonuçta.

Görebilsin diye tişörtümün ucunu sıyrıyorum. Yaklaşıp incelerken nefesini yaramın üzerinde hissediyorum sonra yeniden yere uzanıyor ve sadece "Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Cidden mi?" diyorum.

Cevap vermiyor.

"Sanırım onu çakıyla kesip çıkaracağım," diyorum böylece bir süredir gizliden gizliye taşıdığım niyeti nihayet dile getirmiş oluyorum.

Dirseği üzerinde doğrularak yüzüme bakıyor. “Hayır, kesmeyeceksin *estrellita*,” diyor. “Bunu yapmana izin veremem.”

“Buna sen karar veremezsin,” diyorum karanlıkta çatığı kaşlarına bakarken. Uzanarak kaşlarının arasında ki kırışıklığı düzeltiyorum. “Bu benim kararım.”

Ertesi sabah yavaşça, her zamankinden daha yavaşça uyanıyorum. Açlık vuruyor diye tahmin ediyorum. Açlığın tuhaf yanı, midenizde başlayıp sizi tamamen ele geçirene dek vücudunuza yayılıyor olması; kemiklerinizi ağrıtıyor, beyninizde zonkluyor, aklınızla alay ediyor, gözlerinizi açmanızı zorlaştırıyor ve bir de bakıyorsunuz ki ertesi gün artık ondan başka bir şey düşünemiyorsunuz. Ayrıca kısmen de olsa her şeyin paramparça olduğunu biliyorum ve sanırım, baktığımda göreceklerim düzeltmeyeceğim şeyler olduğunda gözlerimi açma işini erteleyip duruyorum.

Belki de bu sebeple soluma, Dom’un uyuduğu yere bakmam bir dakikamı alıyor; yerde sadece battaniyesini görüyorum, yokluğunun haritası gibi öyle dümdüz serili duruyor.

Çünkü yere diz çökerek botun kenarından eğilmiş; şafak kendisini henüz sadece gökyüzünün ucundan göstermesine rağmen öyle dikkatli, kendini öyle kaptırmış bir hâlde bakıyor ki yanına gittiğimi fark etmiyor bile.

Çünkü orada işte. Gece vakti sessiz sedasız oraya gelip uzanmış da bekliyor sanki. Kıyı şeridi.

On İki

Oraya yaklaşırken tek yaptığımız, gözümüzü dikip öylece bakmak oluyor; film seyreder gibi, bir anda yok olup gidebilirmiş gibi bakıyoruz. Tıpkı adada olduğu gibi ağaçlardan bir duvarla korunuyor ama koyu renk ağaçların boyları iki kat daha yüksek, dalları aşağıya sarkmış ve gölgelerinde karanlık mağaralar oluşmuş. Uzakta, onların çok ötesinde, rengi gitgide solan gökyüzüne uzanan, karla kaplı, inanılmaz yükseklikte, güzelim dağlar var; gerçek hayatta göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Biraz daha kendimize gelince Ezra “Ana kara,” diyor, bununla bir parça böbürlenmesine ses etmiyoruz. Gülünç olmasına karşın “Size varacağımızı söylemiştim,” demesine bile izin veriyoruz.

Dalgalar burada aşırı büyük; dönüyor, kıvrılıyor, köpürüyor ve içlerine girdiğimizde bizi âdeta tokatlıyor, itip kakıyor, darmadağın ediyor, her yanımızı köpüklere boğuyor, bottaki eşyalarımızın çoğunu sıırılsıklam ediyor ve en sonunda bizi sıcak sığ sularda tamamıyla alabora ediyor. İhtiyacımız olanları kurtarmaya, botu kumlara

çekmeye çalışırken boğulmanın eşiğinden dönüyoruz.

İliklerimize kadar ıslanmış bir hâlde kumlara uzanmış öksürürken Ezra içine su girmiş bilgisayarı ve güneş pillerini kurtarmaya çalışıyor ama durum hiç de iç açıcı değil.

“Tanrım,” diye bağıyor. “Of ya, of ya, of, of, of!”

“Kurumaya bırak,” diyor Mari gökyüzüne bakarak. “En son kontrol ettiğinde kaç gösteriyordu?”

“Yine dokuz,” diyor. “Doğruca karanın iç kısmı.”

Dom ağaçlara doğru yaptığı yürüyüşten dönüyor. “Orada bir ırmak var.”

İrmak ormanın içinden çıkıp masalsı ağaçlar eşliğinde geniş, kusursuz bir kıvrımla usulca denize dökülüyor. Her bir ağacın en az on metre çapında gövdesi var ve tepeleri de neredeyse bulutlara değiyormuş gibi görünüyor.

“Sence bu ağaçların uzunluğu ne?” diye soruyorum su kaynatmak için ateş yakmaya çalışan Mari’nin yanına otururken.

“Ah, bilemiyorum,” diyor sonra kalkıyor, tökezleyerek birkaç metre ilerleyip su kenarındaki çamurluk alana kusuyor.

“Tanrım, Mari, iyi misin?” diye sesleniyorum ona.

Ezra hemen orada duruyor, Mari’nin öğürmesini seyrediyor, biraz yaklaşıp elini onun sırtına koyuyor, Mari’nin silkerek o elden kurtulmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Yürümek her zamankinden zor gelse de ırmağın yuvarısına doğru yola koyuluyoruz. Dünya bulanıklaşıyor. Bütün bu zamanı her şeyin neden bu kadar çok acıttığını, neden bu kadar zor geldiğini merak ederek geçiriyorum ve sonra açlıktan kıvrılanmanın böyle hissettirdiğini fark

ediyorum. Görüşüm, sesleri algılayışım arada bir gidiyor, gitgide kötüleşiyormuşum gibi hissediyorum. Dünyayla olan bağım bölük pörçük bir hâle geliyor ve kopuyor.

Bir noktada durup daha önce hiç görmediğim mavi yapraklı, dikenli bir çalıda öbek öbek yetişen şu sert, küçük portakal toplarından koparıyorum. Bunu yaparken Dom beni izliyor.

“Sence onları yiyebilir miyiz?” diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

Birini dişleyip açarak dilime dokundurmamı seyrediyor. Öyle acı ki anında tükürüyorum.

“Sanırım yiyemeyiz,” diyorum yiyecek umudunun kayboluşu midemdeki ağrıyı artırırken.

Güneş alçalıyor, hepimiz öyle yorgunuz ki artık duruyoruz.

“Bence bunları yiyebiliriz,” diyorum Mariana’ya, bir ağacın gövdesine tırmanan bir sarmaşıktan kopardığım yaprağı avucuma koyup düzeltirken. “Ama muhtemelen önce pişirmemiz gerekir.”

Burada yağmur yağmasa da orman zemini yakacak bir şey bulamayacak kadar nemli. Mari bazı yosunları ve likenleri yakmaya çalışırken ben de bana söylediği zaman ellerimi iki yana koyup üfleyerek cılız da olsa büyütebileceği bir alevi küçük, kuru ağaç kabuklarıyla besliyorum ama neredeyse başladığı gibi titreyerek sönüyor. Sonunda tek kelime etmeden bakışarak bu işten vazgeçiyoruz ve Dom’un, ırmağın sakin suyuna girip ellerini içinde dolaştırarak yosunları çekip koparmasını seyrediyoruz.

“Hey, şunlara bakın!” diyor Mariana sırtüstü yattığı yerden.

Bizimle yukarıdaki yapraklar arasında, nasıl desem, bir grup küçük böcek beliriveriyor; denizyıldızlarına benziyorlar ama bunlar uçuyor. Arkamızdaki ormanın derinliklerinden ırmağa doğru yavaş, istikrarlı ve sessiz bir biçimde havada birbirlerini takip ediyorlar.

“Ateş böcekleri,” diyorum kelimeyi çıkarmaya çalışarak. Tam olarak doğru olmadığını biliyorum ama uyuyor da.

Başımızın üzerinden ırmağın diğer kenarına ilerleyişlerini seyrediyorum.

“Hey millet, gelip şuna bi’ bakın!” diyor Ezra arkamızdaki bayırın tepesinden.

Mari’yle birlikte yanına gittiğimizde eliyle işaret ederek ağaçların arasından bakıyor.

“Mağara ya da ona benzer bir şey var orada sanırım.”

Parmağının doğrultusunu takip ediyorum ve yüz metre uzakta, bir toprak yükseltisinde içi kırmızımsı renkte parlayan bir açıklık görüyorum.

“Nerede?” diyor hemen yanımda duran Mariana. “Göremiyorum.”

“Sana gözlük lazım,” diye somurtuyor Ezra. “Ben gidip bir fener getireceğim.”

Bir süre, konuştuğumuz şeyi Mariana’ya göstermek için uğraşıyorum. Ezra elinde güneş enerjili lambayla geldiğinde ona dönüyorum, kaşlarını çatarak aynı noktaya bakıyor.

“Nereye gitti bu?”

Tekrar döndüğümde ben de göremiyorum. Az önce yükseltinin olduğu yerde şimdi sadece dümdüz toprak ve karanlığa karışan orman var.

“Yer mi deęiřtirdiniz?”

Bir an susup kalıyorum o yüzden Ezra birkaç metre yürüyüp geri geldikten sonra yeniden “Yer mi deęiřtirdiniz?” diye soruyor.

“Bizi bıraktığın yerdeyiz Lomax,” diye iç geçiriyor Mari gitmek üzere arkasını dönerken. “Zaten ilk başta da bir şey yoktu orada. Tanrım, keçileri kaçırıyorsunuz.”

İkimiz baş başa kaldığımızda fenerle etrafı aydınlatmayı bırakıp aleti doğruca yüzüme tutarak gözümü kör ediyor, öyle ki kolumla gözlerimi kapatıyorum.

“Sen gördün, değil mi?”

Başımı evet anlamında sallıyorum, feneri yeniden karanlığa çevirerek “Çok garip,” diye mırıldanıyor.

Tentenin bir ucunu cansız görünen yamuk yumuk bir ağaca bağlayıp diğer ucunu da bir kayanın altına sıkıştırıyoruz böylece rüzgârda bayrak gibi dalgalanan gevşek bir korunak oluyor başımızda. Solar lambalar çok iyi şarj olmadığından uzaktaki yıldızlar ne kadar ışık veriyorsa onlar da o kadar ışık veriyor.

“Ateşe ne oldu?” diyor Ezra gözlerini Mariana’ya diktirerek.

“Neden bana bakıyorsun?”

“Ateşçi sensin, öyle olduğunu biliyorsun. Yakacağını sanmıştım.”

“Zemin çok ıslak.”

Ezra bir taş alıp fırlatıyor. “Hadi ya! Hemple’in haşlanmış yaprak ziyafetinden tatlar denemek için can atıyordum.”

Mariana yan tarafına dönüp homurdanıyor, hepimizi o

kadar şaşırtıyor ki Dom'la bakışıyoruz. "Bu akşam sana harcayacak enerjim yok, gerçekten yok."

Sonra bir anda doğrulup yalpalaya yalpalaya yakındaki taşlara giderek kusuyor ve ardından gelip "Özür dilerim," diyerek yeniden sırtüstü yatıyor.

Yanına gidiyorum. "Özür dilemene gerek yok."

Elimizde kalan tek battaniyenin altında yan yana yatıyoruz. Tentenin kenarından, yüksek ağaçların ve geçen bulut kümelerinin arasından görebildiğimiz yıldızlara bakıyoruz. Dudakları arasından ahenksiz bir ışıltı andıran bir tıslama sesi çıkmasından Mariana'nın uyuduğunu anlıyorum.

Dom bana dönüyor, ben de başımı çevirip karanlıkta yüzüne bakıyorum. Bir kolunu başının altına yerleştirerek bana bakabilmek için uygun açıyı ayarlıyor. Her şeyin sesi açılmış ya da zaman daha da yavaş işlemeye başlamış gibi daha önce hiç fark etmediğim şeyleri fark ediyorum. Mesela tam şu anda, Dom'un bu pozisyonda yattığında ağzının dişlerini tamamen örtmediğinin bu yüzden dudaklarının daima hafifçe aralık kaldığının farkına varıyorum. Bu nasıl oluyorsa onu daha küçük gösteriyor.

"Daha ne kadar süre hayatta kalmak için savaşılabiriz?" diye soruyorum kendimi çok güçsüz hissederek.

"Sonsuza kadar," diyor alnını alnıma değdirerek.

Yeniden bir görünüp bir kaybolan yıldızları seyrediyoruz.

On Üç

Soğuk ve rüzgârlı bir gündoğumu oluyor. Her şey aşırı ağır. Doğru düzgün görmekte zorlanıyorum. Ağrı karnıma bir bıçak gibi saplanıyor ama yine de kalkıp ayakkabılarımı giyiyorum.

Ezra da uyanmış, kirli saçlarını toparlamaya uğraşıyor, yüzünün iki yanından uzamış saçları belli ki artık onu rahatsız ediyor. “Navigasyon cihazı kafayı yedi.” Cihazı kenara fırlatıyor. “Eh, bir alet suya en fazla ne kadar dayanabilir ki!”

“Artık bir önemi var mı?” derken esniyor Dom battaniyeyi üzerinden atıp doğrularak. “Bizi ana karaya getirdi. Ayrıca söylemesi benim için acı verici olsa da burada olmanın, adada olmaktan daha iyi bir fikir olduğu konusunda haklı olabilirsin. Şimdi sadece yiyecek bulmaya odaklanalım.”

Ezra gözlerini kısarak bakıyor ama ona cevap vermeden kaldığı yerden devam ediyor.

“Demek istediğim, artık o şey her ne ise her hâlükârda ona çok yakın olmalıyız yani eğer sinyal... önemli bir şeyse... yakında öğreniriz, tamam mı?”

Bu sözler, ağaçların arasından sızan azıcık güneş ışığında etrafıma bakmama neden oluyor.

Daha sonra duyduğum ilk şey, beş metre ilerideki bir ağacın yanında durmuş, hızlı hızlı soluyarak kusmak üzere toprağa eğilen, ter içinde kalmış Mariana'yla benim aramdaki alana dal parçaları ve ağaç kabuklarından oluşan odun yığınının düşme sesi oluyor.

"Mariana!" diyorum arkamda ayağa kalkıp kıpırdanan Ezra'nın yanından koşarak ona doğru giderken. "İyi misin?"

"Sanırım," diyor koluyla ağzını silerken. "Şu ateşi yakıyor muyuz artık?" Hiçbirimiz hareket etmeyince "Bir şey pişireceksek buna her şeyden daha fazla ihtiyacımız var," diyor. Bunu öyle bir söylüyor ki Ezra olduğu yerde sıçrayıp bir kahkaha atıyor ve ardından Mariana'yı selamlıyor. Mari önce gözlerini deviriyor ama arkasını döndükten hemen sonra birazcık gülümsüyor.

Bir süre Dom'un peşine takılıp ırmak boyunca gidiyorum, karnıma her ağırı girdiğinde durmamaya ya da dursam da sonrasında devam etmeye çalışarak yanabilecek bir şeyler topluyorum. Bir ağaç gövdesine sarılmış, taze ve ipeksi yaprakları olan uzun bir tırmanıcı bitkiyi koparmak üzere durduğumda duyuyorum Ezra ile Mariana'yı. Sesleri biraz yüksek çıkıyor, tartışıyorlar belli ki. Seslerini takip ederek ormana doğru biraz yürüyorum ta ki bir fırtınayla sürüklenmiş alçak, gri dalların arasından onları seçene dek. Sonra bir şey beni durduruyor, onların beni göremeyecekleri ama benim onları izleyebileceğim bir noktada geri adım atmama sebep oluyor.

"Senden tek istediğim bir göz atman," diyor. "Alet ede-

vatla ilgilenen kişi sensin.”

Mariana bir dalı ucundan tutup kırılana kadar üstüne basıyor. “Bakacağım dedim ya!” Başını iki yana sallıyor. “Ama şu an başka önceliklerimiz var. Senin şu sinyal olayına takman çok anlamsız. Ve aşırı derecede rahatsız edici. Aynen yaptığın diğer şeyler gibi.”

Ezra gülüyor. “Ah, demek benden rahatsız oluyorsun. Söylemek istediğin bu mu?”

“Şu an seni duymuyorum.”

“Bunu yapabilmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum.”

“*Que tonto eres.*”

“Küfürlü konuşmana bayılıyorum.”

Mariana başını iki yana sallıyor, sinirli görünüyor ama kırık dal parçasını ona uzatışında sinirli görüntüsüyle çelişen bir şeyler var.

“Her neyse Moreno, sadece yine kusmaya başlama yeter. Beni endişelendiriyorsun.”

“Senden benim için endişelenmeni isteyen olmadı,” diyor Mariana. “Hiçbir zaman.”

Ezra kolundan tutup onu aralarında duran ağaca yaslayana dek çekiyor.

“O iş öyle olmuyor,” diyor sanırım ve Mariana’nın yüzüne uzanıp alnına düşen saçlarını düzeltiyor. O an Mariana olduğundan çok daha küçük görünüyor, neredeyse bir çocuk gibi. Gözlerimi onlardan alamıyorum; Mariana’nın normalde asla izin vermeyeceği bir şeye, kendisine dokunulmasına izin verdiğini görmek beni büyülüyor. Bunca zamandır bu anı bekliyormuş gibi başını ağacın gövdesine yaslıyor, Ezra elini onun kulağına götürürken Maria-

* *Isp. Amma aptalsın, anlamında. (ç.n.)*

na başını çevirerek dudaklarını onun avucuna bastırıyor. Ezra ona daha da yaklaşarak sessizce bir şeyler söylüyor ama duyamıyorum. Sadece Ezra'nın konuşurken başını iki yana salladığını ardından Mariana'nın da cevap verirken aynısını yaptığını görebiliyorum.

Ve sonra Ezra onu öpüyor. İlk fark ettiğim şey ise onun birini ilk kez öpen biri gibi görünmediği. Elini onun boynuna, saçlarının altına götürüyor, dudakları buluşuyor, bir süre bir arada duruyor ve dudakları ayrıldığında birazcık geri çekilip uzunca bir an birbirlerine bakıyorlar.

Kendimi izlemeye o kadar kaptırıyorum ki Dom'un arkamdan geldiğini duymuyorum. Bileğime dokununca öyle irkiliyorum ki tiz bir çığlık atıp şiddetle sıçrayarak yandaki bir dalın üzerine düşüyorum, o da çatırdayarak beni taşların üzerine fırlatıyor. Dom beni tutup kaldırdığında Mariana ile Ezra, aramızdaki açıklıktan bakıp pantolonumun dizlerindeki tozları silkip ceketimi düzeltişimi görüyorlar.

"İyiim," diyorum. Bütün bu süre boyunca ben "İyiim," deyip dururken hepimiz aslında bambaşka bir şeyi düşünüyoruz. Galiba bir noktada, en az bir tanesi şaşmış bir göz teması olmak üzere dördümüzün arasında olası tüm bakışma kombinasyonlarını yaşıyoruz ama yine de öylece uzayıp giden sessizliği dayanamayıp bozan ben oluyorum.

"Siz... O... Ben... Biz..." diyorum beceriksiz hareketlerle sırayla herkesi göstererek. Sonra da anlamlı şekilde ifade edebileceğim tek şeye odaklanıp "Sizi gözetlememeliydik," diyorum.

Ezra bir kahkaha patlatıyor. "Evet, bu yaptığına ne demeli şimdi Hemple?"

“Sırlarımız olduğunu bilmiyordum sanırım.” Başını başka yöne çeviren Mariana’ya bakıyorum.

“Neden sırlarımız var?” Dom gözlerini dikip Ezra’ya bakıyor.

“Sır falan yok, sadece bahsetmeye değmeyecek bir konu, öyle değil mi Moreno?”

Dönüp Mariana’ya baktığında kız dalları çatırdatarak geri geri gidiyor.

Ezra yine de devam ediyor. “Bu, gezegende kalan son iki kişiyle ilgili yapılan şakadakine benzer bir durum. Sadece gerçeği. Haydi ama, ya siz benim yerimde olsaydınız? Ya da onun? Huxley-3’te geceler epey bir uzun ve yalnız geçiyor.”

Dom gözlerinde çok uzun zaman önce tanıştığım bir ateşle Ezra’ya bakarken zaman ve mekân kavramını yitirmiş biri gibi kıpırdamadan duruyor.

Ezra omuzlarını silkerek, yaşananların normal olduğuna onları ikna etmeye çalışıyor. “O da bir insan, biliyorsunuz. Damarlarında kırmızı kan akıyor. Bana bu kadar uzun süre direnebileceğini mi sanıyordunuz?” Başını kaldırıp Dom’a bakıyor. “Bana gelince, biliyorsun işte, belki kendisi ilk tercihim olmazdı ama... fırtınada bir liman.”

Dom kıstığı gözleriyle başını iki yana sallıyor. “İğrençsin Lomax, ona bir daha *bakayım* deme sakın!”

“Çok komiksin dostum,” diyor. “Buna sen karar veremezsin. Ne yapıp ne yapmayacağı kendisini ilgilendirir.”

“Bu konuda Domingo’ya katılıyorum,” diyor Mariana ve hepimiz onun dönüp gidişini seyrediyoruz.

Ezra arkasından bakarken “Of yapma ama, sadece durumu açıklıyorum,” diyor. “Böyle bir durumda başka ne

bekliyordunuz ki? Biz sadece... elimizdekiyle yetiniyoruz. Ne var bunda?"

Bu konuşmanın devam ettiği takdirde iyi bitmeyeceğini görebiliyorum o yüzden Ezra'yı orada bırakarak Dom'u kolundan çekip götürüyorum. Derme çatma kampımıza geri dönüyoruz, biraz ilerideki ağaçların arasından yükselen dumanı gördüğümde Dom'u etrafı toplaması için bırakıyorum.

Mariana, ırmak kenarını dik açıyla kesen kumlu bir çukura sığınmış, ateşi üfleyerek harlıyor.

"Bu durumdan bahsetmem gerekiyordu galiba," diyor başını çevirmeden geldiğimi hissederek.

"O zaman şimdi bahset," diyorum bu dediğime kendim de şaşırarak.

"Hepsi bu kadardı işte," diyor. "Anlatacak bir şey yok. Onun da tüm cazibesıyla anlattığı gibi." Kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım nihayetinde yalnız kalacağımız için bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorduk. İnsana ummadığı şeyler yaptıran zor koşullardan geçiyoruz sonuçta."

Kısa bir an bakışıyoruz.

"Yani siz... bu..." Ne soracağımı ya da soracağım şeyi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

"Sadece birkaç kere oldu," diyor aklımdan geçeni tahmin ederek. Bir an için bu bilgiyle kafam allak bullak oluyor.

"İkinizin bir geçmişi olduğunu biliyorum o yüzden sana anlatmalıydım gerçekten."

"Ne?" Bir süre gözlerimi kırpıştırarak başımı iki yana sallıyorum, gülmeye çalışıyorum. "Ne? Hayır. Ben... biraz garipsedim ama bununla bir ilgisi yok." Bundan gayet

eminim; beni rahatsız eden, bu durumu kafamda bir yere oturtamamak.

Onun yanına diz çöküp sırayla istediklerini vererek ateşi yakmasını seyrediyorum.

“Ne zaman başladı?” diye sorarken buluyorum kendimi.

“Emin değilim. Buraya geldikten bir süre sonraydı sanırım.”

Sessizce dalları kırıyorum.

“Galiba sadece bana anlatmamana şaşırdım, o kadar,” diyorum bir süre sonra.

“Anlatacak bir şey olmadığından,” diye iç çekiyor. “Yalnızca... fiziksel bir şey. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile.”

O öpüşmeyi düşünürken rüzgâr saçlarımı şekilden şekle sokuyor.

“Emin misin?” diye soruyorum.

Gülüyor. “Evet, eminim. Senin için durum farklı Seren. Sen buraya hayatının aşkıyla geldin. Burada olma sebebin bu. Hepimizin burada olma sebebi bu: Sizin aşk hikâyeniz. Ezra’yla ben ise sadece hikâyedeki yan karakterleriz. Sanırım insanın kendi hikâyesini istediği bir zaman geliyor, kendi seçtiği hikâye olmasa bile.” Acıyormuş gibi kafasını kaşıyor ve tam ben bir şey söyleyecekken Ezra çıkageliyor.

Ona, o daha bana bakmadan hızlıca bir bakış attıktan sonra başımı çevirip başka yöne bakıyorum.

“Al.” Yanımıza bir kucak kuru odun atıyor.

“Sonunda bir işe yarıyorsun yani,” diyor Mariana.

Ateş harlıyor. Mariana’ya ağaçtan topladığım, yene-

bileceğini düşündüğüm yaprakları uzatıyorum. “Tava Dom’un çantasında. O nerede bu arada?”

“Büyük ihtimalle oturmuş surat asıyordur,” diyor Ezra pis pis sırtarak. İkimiz de dönüp ona baktığımızda “Ne?” diye çıkışıyor.

Neden yanımıza gelmediğini merak ediyorum, ırmak kenarından dikkatle giderek Dom’u arıyorum.

“Dom?” diye sesleniyorum. Cevap gelmiyor.

Kolumu yakalayana kadar Ezra’nın peşimden geldiğini fark etmiyorum o yüzden derin derin soluk alıp vererek neredeyse üzerine atılıyorum.

“Korkuttun beni.”

“Özür dilerim,” diyor terden ıslanmış saçlarını geri atarken. “Mari beni arkandan gönderdi.”

“Dom kayboldu galiba.” Ağaçlara doğru bakıyorum.

Omuz silkmeye aynı manaya gelen bir surat ifadesi yapıyor. “Besleyecek bir boğaz azaldı.”

Bir saniye kadar bakışıyoruz. “Şu an tam olarak ne düşünüyorsun?”

Şaşırmışa benziyor, anlamaya çalışıyormuşçasına kaşlarını çatıyor. “Tam şu an mı? Şimdi de daha önce de elinden kaçırdığın kişi için pişman olup olmadığını merak ediyordum.”

Başımı eğip omuzlarımı arkamdaki ağaca yaslayarak gözlerimi kapatıyorum. “Ciddi misin sen ya?”

Sırtıyor. “Malı deneme şansın vardı Hemple, hatırlarsan.”

“Of Tanrım, yeterince midem bulandı,” diyorum tümseğe çıkıp ormanın sıklaştığı yere bakarak. “Senin için mutluyum aslında.”

“Heyecan yapma. Sana söylemiştim, seks de yemek içmek gibi biyolojik bir ihtiyaç ve tek yiyeceğin yulaf lapası olduğu bir dünyada yulaf lapası yemekten başka çaren yoktur, öyle değil mi?”

Başımı sallıyorum. “O da böyle söyledi.”

“Bu sanki... Dur bi’ dakika, ne?” O da yanıma çıkıyor, o kadar yaklaşıyor ki üzerindeki ıslak çimen kokusuna benzeyen ırmak suyu kokusunu alabiliyorum. “Ne dedi?” diye soruyor.

“O anlama gelen sözler işte.”

Tüylerinin diken diken olduğunu fark ediyorum, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

“Ne oldu, rahatsız mı oldun?” diye soruyorum ona.

“Elbette olmadım.” Gülümsüyor. “Neden rahatsız oluyum ki?” Sonra gözlerini kısarak omzumun üzerinden ırmağın bir noktasına odaklanıp dikkatlice bakıyor.

“Ne var?” diye soruyorum ürpererek aynı yere bakarken.

“Hareket eden bir şey gördüm,” diyor hâlâ kısık gözlerle bakarak. “Suarez?”

Cevap gelmiyor.

İşte tam o anda silah sesi duyuyoruz.

On Dört

“DOM!” diye çığlık atıyorum.

Koşuyorum ama uçuyor da olabilirim. Önüme çıkan hiçbir şey bana engel olamıyor, hiçbir şey beni durdurmuyor; saçıma, kıyafetlerime takılıp yüzümü tırmalayan dallar, ayaklarıma takılıp beni düşürmeye çalışan taşlar, hiçbir şey.

Sesleri duyabiliyorum. Bağırışları.

“DOM!” Çılgına dönmüşçesine ağaçlara bakınırken Ezra bana yetişiyor ama korkudan gözlerim karardığı için hiçbir şey göremiyorum.

Onu ilk gördüğümde dalların arasındaki belli belirsiz fantastik bir şekilden, gitgide gerçeğe dönüşen bir hayalenden ibaret.

Dom'un yattığı yere ulaşana kadar yoluma çıkan her şeyi ezip geçiyorum. Dom yerde iki büklüm kıvranarak kanlar içinde kalmış elleriyle bacağına tutuyor; hayatımda gördüğüm en kırmızı şey bu, dünyadaki diğer tüm renkler solmuş da bir tek o kalmış gibi.

“Ne oldu? Ne oldu, söyle bana! İyi misin?” Yere, yanına

çöküp bacağını tutmaya çalışıyorum ama olduğu yerde dönüyor ve tutmama izin vermiyor.

“Kaç Seren!” diyor acıyla. “Kaç!”

Çünkü tam o sırada bir kol boğazıma yapışıyor; soğuk, sert, sürünge gibi, tanıdığım herhangi bir insanınkinden daha güçlü bir kol. Çılgılığı basıyorum. Gevşetmek için ellerimi kolun üzerine koyuyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Arkamdakinin kaval kemiğini tekmelerken bunun en az Dom kadar uzun biri ya da bir şey olduğunu fark ediyorum ve ümitsizce yenik düşünüyorum. Tam o sırada Ezra’nın sesini duyuyorum.

“Tanrım, bu da ne?..” Onu göremesem de onu da ele geçirdiklerini, onun da mücadele ettiğini duyabiliyorum.

Dişlerimi kenetleyip acıyla avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Bacaklarım aşağıdan tekmelenirken tam ensemin ortasına sertçe bir darbe alıyorum.

Yere düşerken kısacık bir an bize saldıranları görebiliyorum. Kolları arkasında bağlanmış hâlde korkuyla bana bakan Ezra’nın mücadele ettiği yaratığı, kendinden bir kafa boyu daha uzun, yansıtıcı kocaman gözleri olan yaratığı görüyorum.

“Neredesiniz?” Bu Mari, çılgınlıkla ata ata yaklaşıyor, uyarmak için artık çok geç.

Sonra her şey kararıyor.

Dom’un acı çılgılığıyla kendime geliyorum. Gözlerim açıldıktan sonra yanmaya başlayana dek onları kırpmaya bile yeltenmiyorum ve öyle gürültülü soluyorum ki nefesim içimde bir yerlerde bulunan bir teli kontrolsüzce titreştiriyor. Böylesi bir panik anında ancak nasıl kaçılaca-

ğını ya da dövüşüleceğini bilen yanımla kalakalıyorum; beni yere çivileyen bu şey çok güçlü olduğundan kaçmak gibi bir seçeneğim yok, sadece dövüşebilirim.

Önce en yakın bacağı yakalıyorum ama hepsi bu sonra beni yeniden taşların üstüne bastırıyor ve bileklerimi bir şeyle o kadar sıkı bağlıyor ki derimin parçalanıp bazı kemiklerimin kırılmadığına şaşırıyorum.

“Ona yardım edin,” diye bağıyorum boğazım yırtılırcasına. “Ona yardım etmeniz gerek. O yaralı.”

“Ben iyiyim Seren, sakın ol,” diye keskin ve tiz bir sesle haykırıyor Dom ama ona inanmıyorum, ben bu durumdayken benimle konuşamayacağının bile farkında değil.

O şeyin teni tenime her değdiğinde irkilerek çekildiğimi hissediyorum. Soğuk ve kertenkeleye benziyor, bense büsbütün deliye dönmüş durumdayım. Hepsinin çaresizce sessiz kalmamı istemesini umursamıyorum; durumu kendim için, hepimiz için gitgide kötüleştirdiğim gerçeğini ancak kalçama bastırarak beni yere yapıştırdıklarında fark ediyorum.

İlk o zaman başımı kaldırıp bize saldıranlara doğru dürüst bakıyorum.

Tuhaf biçimde uzun, acayip biçimde inceler, birbirleriyle değişik bir dilde konuşuyorlar.

Uzaylılar.

Değiller tabii.

O büyük, garip böcek gözlerinin aslında göz değil gözlerin üstünü kapatan, yansıtıcı güneş gözlükleri olduğu anlaşıyor.

İnsan bunlar.

Yine de onlara bakmak bile tüylerimi diken diken et-

meye yetiyor, öyle ki dışarıdan görülebildiğine hiç şüphem yok, hissedebiliyorum. Belki de ilk insanlardır ya da sadece insan görünümüdürler, sonuçta şimdiye dek Venturalılar dışında hiç kimseyi görmedik; ürkütücü, aşırı ama aşırı ürkütücü geliyorlar bana.

Gel gör ki tek yapabildiğimiz, kazınmış saçları ve birbirinin aynı olan mavi üniformalarıyla başımızda öylece dikilenlere bakmak oluyor; boyunlarına bağlı silahlarını bize doğrultmuş, bir yandan kulaklarına dokunup bir yandan kendi tuhaf dillerinde konuşuyorlar. Bizimle mi yoksa kendi aralarında mı konuştuklarını bilmiyoruz ama anlaşılan o ki görünmez bir mobil iletişim ağı ya da artık ne olduğunu bilemediğim bir şey üzerinden başka biriyle konuşuyorlar.

Mariana ile beni çekip kaldırıyorlar ve ağaçların arasından sürüklüyorlar. Dönüp yerde kıvrılmış yatan Dom'a bakarken tökezliyorum.

"HAYIR!" diye çığlık atıyorum var gücümle direnirken. "HAYIR!"

Ağaçların arasından yokuş aşağı itilip kakılarak iki alçak, gri binanın olduğu açıklığa götürülürken işe yaramasa da tepinip çığlıklar atarak mücadeleye devam ediyorum. Bizi bir tür depo konteynerinin arka kapısına yönlendiriyorlar, kapı vınlayarak kalkıyor. Kollarımdan tutan adam beni içeri ittirirken neredeyse bir an için tanıdık gelen dilinde bir şeyler söylüyor ve gözlüğünü çıkarıp karanlık gözlerini benimkilere dikeyor.

Sonra kapı taşlara çarpana dek yine vınlayarak iniyor; artık içerideyiz, Mariana'yla ikimiz. Şerit şerit ışıkların altında, metal ızgaraların üstündeyiz. Hayatımın

neredeyse tamamı boyunca tanıyıp bildiğim tek şey bu olmasına rağmen toprağın, taşların, kumun bu kadar çabuk yeni standardım hâline gelmesi ne tuhaf! Ellerimle zonklayan kafama iki yandan bastırıyorum.

“O iyi,” diyor Mariana, benden çok kendisine söylüyor sanki bunu. Sonra da gürültülü bir şekilde nefes alıyor. “O iyi.”

“Onu vurdular Mari,” diyorum gözlerimdeki yaşları hissederek. “Onu gerçekten vurdular.”

Ezra getiriliyor; tek başına. Kapıdan içeri itiyorlar onu da ve o, kapının kapanışını seyrederken ayağa kalkıyorum. “Dom nerede?”

Kelepçeli ellerini aramızdaki boşlukta havaya kaldırıyor. “Sakin ol Hemple, sanırım onu buraya taşıyorlar. Yürüyemedi.”

“Yürüyemedi mi?”

Garip kaçsa da dirseğimden tutuyor ve “O iyi, cidden,” diyor. “Sana iyi olduğunu söylüyorum.”

Neredeyse benimkilere değen toz toprak içindeki parçalanmış ayakkabılarına bakıyorum. Konuşmasını sürdürüyor: “Aman Tanrım, buna inanabiliyor musunuz? Bu işte!” Heyecanla kocaman açılmış gözlerine bakıyorum. “İlk Temas! Keşfedilmemiş topraklardayız. Şu an tarihi bir olay gerçekleşiyor. Ventura’nın daha iki yüz yılı aşkın bir mesaisi var ve kaçaklar olarak biz onları yendik.” Bir kutuda kilitli olan biri için gülünç derecede hâlden memnun görünüyor.

Mariana kaşlarını kaldırıyor. “Keşke annen de seni şu an duyabilseydi.”

Daha kendisi gelmeden sesi geliyor Dom’un. Onun hiç

böyle sesler çıkardığını duymamıştım, başka biriymiş gibi. Kapıyı açıp da onu içeri soktuktan sonra ortamıza, yere bırakıp geri gidiyorlar. Onun yüzündeki solgunluk ve acıyla öylesine şaşkına dönüyorum ki bir an donup kalıyorum. Ama hemen sonra toparlanıp kapıyı kapatmak üzere olan adamların peşlerinden gidip yanlarına dikiyorum.

“Hey, hayır!” diye bağıryorum onlara ellerimi göstermeye çalışarak, gerçi pek gösterebildiğim söylenemez çünkü arkamdalar. “Bizi çözün. Siz yardım etmeyecekse-
niz bizi çözün de biz yardım edebilelim ona.”

İçlerinden birisi söylediklerimi anlayınca rahatlıyorum, anlıyor ve bir diğeriyle konuşuyor. Sonra silahı boynunda asılı dururken cebinden bir bıçak çıkarıyor, arkamı döndüğümde ellerimi çözüp beni serbest bırakıyor. Hemen Dom’un yanında diz çökerek bacağına atılıp bileğinin üzerindeki kurşun yarasını buluyorum; yaranın şimdiden katılaşması içimi rahatlatıyor, kan pıhtılaşmaya başlamış.

Ezra’ya bir şey söylediklerinde ayağa kalkıp onlara dönerek sert bir bakış atıyorum. Ezra görüyor ama yine de kapıya gidiyor ve onu kapatan düğmeye basarak bizi loş bir ışıktaki bırakıyor.

“Onlar Dünya’dan,” diyorum bir anda son derece kendimden emin bir şekilde.

“Ne? İmkânsız!” diyor Ezra. “Hiç san... Nasıl olabilirler? Dünyalı olmaları mümkün değil. Buraya ilk Ventura geldi. Bu yönde başka herhangi bir görev yok, yıllar yılı da olmadı. Onlar uzaylı, dostum. Bu işte! İlk Temas bu.” Başını iki yana sallıyor.

Ama üstümden tişörtümü çıkarıp Dom'un yarasına bastırmaya hazırlanırken başımı sallayarak "Onlar Dünyalı," diye tekrar ediyorum.

Mari, Dom'un elini tutup yüzüne bakıyor ama gözlerini kısa bir an bana çevirip "Nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Bana eskiden babasının şiirlerini okurdu," diyorum kendimi işaret ederek ama söylediklerimin anlaşılmadığını fark ediyorum. "Büyükbabam yani," diye açıklıyorum. "Onun babası Rus'tu."

Hepsi sessizce bana bakıyor, yarı baygın hâldeki Dom bile.

"Bunların da Rus olduklarını düşünüyorum," dedikten sonra Dom'a dönüyorum. "Bu canını acıtacak." Tişörtümü yarasına sıkıca bastırdığımda bağırıyor.

"Üniformalarını görmedin mi?" diye soruyorum olayı hâlâ kavrayamayan Ezra'ya.

Gözlerini yeniden bana diyor. "Yani?"

"Göğüslerindeki ve kalçalarındaki logoyu görmedin mi? Onlar da başka bir görevde."

"Olamazlar." Yeniden başını iki yana sallayarak reddediyor.

Tişörtümü yırtıp parçalara ayırarak Dom'un kanamaya devam eden bacağına sarıyorum. Korku, şok ve adrenalini nedeniyle deli gibi titriyor Dom. Sırtımı tırtıklı demir duvara vererek onun tüm ağırlığını üstüme alıp elimi saçlarının arasından geçiriyorum.

"Ne oldu Suarez?" diye soruyor Ezra.

Dom biraz kıpırdanıyor sonra dudaklarını yalayıp "Ağaçların arasında bir şey fark edip bakmaya gittim.

Sonra da vuruldum,” diyor.

Elini kucağıma koyup başparmağımla okşuyorum.

“Eh, senin sinyali bulduk sanırım Lomax,” diyor Mariana. “Pek de işimize yaradığı söylenemez.” Gelip yanıma oturuyor.

Aradan saatler geçiyor. Birkaç kere keçileri kaçırıp duvarları tekmeliyorum, bizi bırakmaları ve Dom’a ağrısını kesecek bir şey vermeleri için bağıriyorum hatta duvardaki mavi renkli loş ışıklardan birini tuzla buz ediyorum. Diğerleri beni zorla oturtuyorlar.

“Size botla ilgili fikrimi söylemiştim!” diye bağıriyorum Ezra’ya. “Aptalca bir plan olduğunu biliyordum. İstedığınız bu muydu? Kaçtığımız için bizi vuracaklarını hepimiz biliyoruz.”

“Yapmazlar, değil mi?” diye soruyor Mariana.

“Şayet bunlar başka bir grupsa muhtemelen yaparlar,” diyorum. “Onlar da büyük ihtimalle Müttefik Yıldız Filosu yönetmeliğine bağlılardır, tıpkı Ventura gibi.”

“Vurmazlar,” diyor Ezra. “Çünkü Dünyalı değiller.”

“Burada olanları daha ne kadar inkâr edeceksin?” diye haykırıyorum.

Tam o esnada kapı mekanizmasının sesini duyuyoruz. İlk gelen iki adam eğri büğrü beyaz plastikten kapüşonlu tulumlar giyip ona uyumlu yüz maskeleri takmışlar, bu defa yanlarında üçüncü bir kişi daha var; aynı kıyafetleri giymiş ufak tefek bir kadın. Silahlarıyla bize ayağa kalıp duvarın önünde durmamızı işaret ediyorlar.

Dom da kalkmaya yelteniyor ama onu durduruyorum.

“Seni vurdular, unuttun mu?” diye bağıriyorum. “Seni bacağından vurdular.”

Kadın, Dom'un yanına gelip diz çökerek nazikçe bacağına tutup sargıyı açmaya başlıyor. "Temizlenmesi gerek, ilaç lazım," diyorum, kadın başını kaldırıp bana bakıyor.

Yüzündeki maskenin penceresinden sadece gözlerini görebilsem de bakışlarındaki bir şey beni tamamen durduruyor, her türlü konuşmayı durduruyor, kadın da donup kalıyor hatta sonsuza kadar devam edecekmiş gibi gelen bir süre boyunca benimle olan göz temasını kesmiyor.

"Ventura'dan geldiğinizi söylediler," diyor İngilizce, maskenin filtresinden süzülüp gelen sesinde madenî bir tını var. "Ama kendi gözlerimle görene dek inanmadım." Dom'un kucagında duran şapkasındaki yıpranmış Ventura logosuna dokunuyor ardından da bacağına dikkatli bir şekilde yere koyuyor. "Birkaç ay önce mekik sesi duyduğumuzu sandık ve bir an için düşündüm... ama mümkün olabileceğine cidden inanmıyordum."

Yavaşça ayağa kalkıp diğer ikisine bakıyor ve sonra tekrar bana dönerek kaşlarını çatıyor.

"Bizim kim olduğumuzu bildiğinize göre siz de bize kim olduğunuzu söyleyebilir misiniz acaba?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Neredeyse yarım dakika kadar gözlerini dikip bana baktıktan sonra "Biz Concordia'yız. Ruskosmos Öncü Görevi. Dokuz yıldır bu gezegendeyiz ve biz..." derken sesi gitgide azalıyor. Koca bir konuşma metni hazırlamış ama vazgeçmiş ya da devam edemeyecekmiş gibi duruyor. Bana uzanıyor ve bu hareket geri çekilmeme sebep oluyor ama yeniden denediğinde ellerini omuzlarıma koymasına izin veriyorum.

“Buraya nasıl geldiniz?” diyor kocaman, koyu renk gözleriyle ve hafiften yaşarmış gibi görünseler de anlaşılan o ki kırpmaya hiç de gerek duymuyor.

“Biz...” Yutkunuyorum. “Biraz uzun bir hikâye.”

Gülümsüyor mu ne?

“Nasıl oluyor da İngilizce konuşabiliyorsun?” diye soruyor Ezra onun arkasından ama kadın yalnızca başını hafifçe çevirip “Bu da biraz uzun bir hikâye,” diyor ve nihayet gözünü kırptıktan sonra gözleri bana sabitlenmiş biçimde bakmaya devam ediyor. Gözlerinden yaşlar dökülüp maskesine akıyor. Duyamayacağım kadar alçak bir sesle bir şeyler mırıldanıyor.

“Ne?” diyorum başımı iki yana sallayarak. Durum iyice garipleşmeye başlıyor ve içimden, birinin gelip bu kadını benden uzaklaştırmasını diliyorum. “Ne dediğini duyamıyorum.”

Sonra bir anda anlıyorum çünkü “Sen Seren’sin,” diyor.

“Bunu nereden...” derken neler olup bittiğini, hakkımızda neler bildiklerini, Ventura’nın onlarla iletişime geçip geçmediğini merak ediyorum. “Adımı nereden biliyorsun?”

Ama kadının bana bakışında, omuzlarımı tutuşunda bir şeyler var, titrediğini hissedebiliyorum. Gözlerinden yaşlar boşanıyor.

“Çünkü benim, Grace,” diyor. “Annen.”

On Beş

“Ne dedi o?” diyor Ezra hafiften gülerek yaklaşırken. “O az önce ne dedi?”

Ama ona cevap vermiyorum, veremiyorum.

“Olamaz...” Başımı iki yana sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum ta ki iyice yavaşlayana dek. “Olamazsın. O öldü. Annem öldü.”

Sadece biraz daha yaş dökerek gözlerini kırpmıştır. “Seni gördüğüm andan itibaren biliyordum. Anlamıştım.”

O anda hiç beklemedikleri bir şekilde yere düşerek herkesi korkutuyorum. Sanki sistemim kendini kapatıyor.

“Şok geçirdin,” diyor kadın, artık her kimse sonra da Rusça konuşarak omzunun üzerinden iki adama emir olduğu gayet açık bir şeyler söylüyor. “Yapmamalıydım...” Başını iki yana sallıyor. “En son ne zaman yemek yediniz?”

Ama konuşamıyorum, sadece ondan uzaklaşıyorum, sırtım duvara değene dek geri geri gidip duvarın köşesine yığılmış olan Dom’un yanında duruyorum. Dom uzanıp beni göğsüne çekiyor ve yüzümü o karanlığa gömüyorum.

Sonra Ezra'nın konuştuğunu duyuyorum. "Bi' dakika, olayı açıklığa kavuşturabilir miyim? Sen az önce onun annesi olduğunu söyledin, değil mi?" Duyulabilen bir cevap gelmiyor ama Ezra devam ediyor. "İyi de neden... Nasıl olur da... Ne yapmaya çalıştığını ya da buranın neresi olduğunu bilmiyorum..."

Kadının güldüğünü duyuyorum. "Sen Kat ve Marshall'ın oğlusun, değil mi?"

Ezra'nın daha önce nutkunun böyle tutulduğunu hiç görmemiştim.

"Bu yarayı tedavi etmemiz gerek, hepinizi temizlendikten sonra Sağlık Birimimizde kontrolden geçirelim. Yemek yemeniz lazım. Sonra... konuşuruz, tamam mı?"

Hemen ardından o ilk adamlardan biri geri geliyor, onunla yine Rusça konuşmaya başlıyor sonra adam Dom'un yanına gelip onu kolundan sertçe tutarak doğrultuyor.

"Yürüyemez!" diye bağıryorum.

Kadın dediğimi tercüme ediyor sonra da özür dileyen bakışlarla onu nazikçe ayağa kaldırmama yardım ediyor. "Vasily ve Alexei'yi çok dert etme. Burada çok fazla yalnız kaldılar." Gülüyor. "Daha önce hiç ziyaretçimiz olmamıştı. Onları korkuttunuz."

Dışarıya gecenin karanlığı çökmüş, tek ışık çimenliklerdeki şu küçük mavi lambalar. Dom'u ağaçların altındaki alçak, gri binaların ikincisine götürüyorlar. Ben de onu takip ediyorum ama diğer adam kolumu tutuyor, ona dönünce başını iki yana sallarken maskesinden bir sağa bir sola dalgalanan kendi yansımasını görüyorum.

"Vasily ile gidin," diyor kadın. "Temizlenin. O sizi daha sonra getirir." Sonra da Rusça bir şeyler söylüyor, aynı

mesajı Vasily'ye iletiyor muhtemelen.

Dom'un beni görmek için arkasına dönmesini izliyorum, bacağına kullanamıyor bile, hâliyle taşlı zeminde dönmesi inanılmaz derecede yavaş oluyor.

"Biz onunla ilgileneceğiz," diyor kadın ne düşündüğümü tam olarak biliyormuşçasına.

Vasily bizi diğer binaya, eliyle açması gereken bir yan girişe götürüyor, kapı taşların arasında gıcırdayarak açılıyor. Buranın küçük, loş, çok da iğrenç kokan bir banyo olduğunu görüyoruz, adam üçümüzü birden içeri sokuşturup duşu işaret ederek Rusça bir şeyler bağıyor. Yerde bir kalıp sabunla üç tane kirli havlu ve içinde kıyafet olduğunu düşündüğüm bir çuval var. Kapıyı kapatmıyor ama arkasını dönerek geceyi seyrediyor.

Sonra Mariana'ya dönüyorum, yanımda yarı aydınlıkta gözlerini odanın köşesine dikmiş titriyor.

"Aman Tanrım, bu gerçek bir tuvalet mi?"

Ezra çoktan duşa yönelmiş tişörtünü çıkarıyor ve feci şekilde tahriş olmuş parlayan etiyle omurgasına doğru yayıldığı görülen morlukları ortaya çıkıyor.

"Soğuk," diyor elini akan suyun altına tutarken yakı-narak sonra da abuk subuk sesler çıkara çıkara tamamen altına giriyor.

Şu son birkaç aydır duş almayı o kadar özledim ki suyun soğuk olmasını, gecenin bir yarısı ormandaki tuhaf binanın tekinde tutsak olarak tutulduğumu umursamıyorum. Artık mide bulandıran ceketimi çıkarıyor, şortumu indirerek ayağımla iteliyor ve Ezra'nın orada olmasını, Mariana'nın bana bakıp kalçama, karnımın altına, zar zor görebildiğim sırtıma doğru mavimsi çizgilerle yayılan

şişkin mercan yarasını görmesiyle yavaşça açılan ağzını zerre kadar takmadan tamamen çıplak kalana dek soyunuyorum.

Ezra sudan çıkar çıkmaz ben giriyorum düşün altına ve su bana kırbaçlar gibi öyle sert vuruyor ki bu korkunç soğuşun etrafında dans ediyormuşçasına hareketler yapıyorum, suya karşı verdiğim savaşa rağmen başımı da altına sokarak suyun her yerime gelmesini sağlıyorum. Yıkanıp gidecek çok ama çok şey var.

Ben çıkınca Ezra bana havlu uzatıyor. Alan çok dar olduğu için o giyinirken ben duvar kenarında durup bekliyorum. Üzerine tişörtünü geçirip de onların üniformalarından birini giydiğinde ona bir daha dikkatle bakıyorum.

Omuzlarını silkiyor. “Eh, elimizdekilerden daha iyidir.”

Hepimiz giyindiğimizde Vasily bizi binanın içindeki bir odaya götürüyor; alçak tavanlı, griye boyalı odanın ortasında bir masa, ileride de duvara gömmeli dört ranza var ve odanın her yanı toz toprak içinde. Masada, dumanı üstünde tüten dört kâse duruyor, Ezra sağa sola çarparak masaya gidip kâselerden birini alıyor, sadece çok kısa bir an gözlerini kısarak içindekilere bir bakış attıktan hemen sonra tabureye bile oturmadan çorbayı kaşıklamaya başlıyor.

“Neymiş?” diye soruyor Mariana kendisinininkini alıp yüzünü buruşturarak.

“Kimin umurunda?” diyor Ezra dolu ağzıyla.

Beni Dom’a götürecek mi diye sormak üzere Vasily’ye dönüyorum ama orada yok, kapıyı çekip gitmiş.

Kendi kâsemi alıyorum; daha önce gördüğüm bir şey değil bu. İlk bakışta yulaf lapası gibi duruyor ama yakından baktığımda Dünya'daki sebzelere benziyor ya da bir ihtimal tohumu; sıcak, hafif tuzlu yüzlerce küçük kahverengi top var içinde.

Dom, Vasily ile Alexei'nin arasında içeri geliyor, bacağı dizinden ayak parmaklarına kadar sarılmış.

"İyi misin?" Taburelerden birine doğru yürürken yüzü garip biçimde solgun görünüyor, yavaşça oturmasına yardım ederken acıyla irkildiğini görüyorum.

"Burada sadece geçici bir revirleri var. Yerleşkede gerçek bir doktor, tıbbi tesis ve malzemeler olduğunu söylediler."

"Yerleşke mi?" diye soruyorum.

"Evet, burayı şehir dışında kalan bir tür..." Yine acıyla geriliyor. "... tesis gibi düşün. Tepenin biraz aşağısında ana bir yerleşke var belli ki."

Alexei, Mariana'nın kolunu çekiştirince Mariana karşı koyuyor.

"Sorun yok *prima*, cidden," diyor Dom. "Sadece bulaşıcı hastalık taşıyıp taşımadığımıza bakmak için iki saniyelik bir kan tahlili yapıyorlar. Acıtmıyor bile."

Öyle olunca Mariana kalkıyor, kollarını göğsünde kavuşturup omuzlarını kamburlaştırarak bana, hayatında hiç bu kadar korkmamışçasına bakıyor.

"Beraber kalamaz mıyız?" diye soruyorum Alexei'ye ama başını iki yana sallayarak Mari'yi kapıya doğru çekiştirip kapıyı arkasından çarpıyor.

Ben kucağımda kavuşturduğum ellerime bakarken Dom'un eli sessizce omzuma uzanıyor. Kadının bana söy-

ledikleri, benim bu konuda ne düşündüğüm hakkında sorular soracağını biliyorum o yüzden ona dönüp ağzımı açıyorum ve ikimiz de neler çıkacağını duymak üzere bekliyoruz. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Sonra “Bir şeyler yemelisin,” diyerek dördüncü kâseyi ona uzatıyorum.

Mari uzun süre dönmüyor, kapı yeniden açıldığında Vasily içeri girip Ezra’yı işaret ediyor ve onun gidişini izliyorum.

İkimiz de bunu düşündüğümüzden “Mari nerede?” diye soruyorum Dom’a.

Başını hafifçe salladıktan sonra beni baştan aşağı süzüyor. “Hey, yeni kıyafetini sevdim.”

Taburemi hemen onun yanına çekip yüzümü onun sıcak ve karanlık boynuna gömüyorum, elini enseme hissediyorum, saçlarımı sırtıma doğru düzelterek okşuyorum. Yoğun bir biçimde ter, tuz, deniz, çamur, ırmak ve KENDİSİ kokuyor ama o kokuyu sonsuza dek içime çekebilirim. Ne kadar çekersem çekeyim yine de doymam. “Çok güzel kokuyorsun,” diyorum omzuna doğru.

“Ondan şüpheliyim,” diyor gülerek. “Ama sen...” diye devam ediyor bir tutam ıslak saçımı kulağımın arkasına atarak. Aklında başka bir şey olduğunu görebiliyorum. “Sence... sence o kadın gerçekten senin annen mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Nasıl olabilir ki?”

“Sadece...”

“Sadece ne?”

“Tuhaf ama gerçekten sana çok benziyor.” Neredeyse gülerek beni inceliyor.

“İyi de nasıl o olabilir?” Yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

“Yani, şey... bilemiyorum”.

“Sana bizimle ilgili ne yapmayı planladıklarını söylediler mi?” diye soruyorum.

İç çekiyor. “Sürecin nasıl devam edeceğiyle ilgili Kumandanlık’tan gelecek kararı beklediklerini söyledi.”

O sırada Ezra gelip “Sıra sende,” diyor, ilk defa birimi almaya onlardan kimse gelmiyor. Ezra’nın yanından geçerek tek başıma oraya gidiyorum.

Binaların arasındaki rüzgârlı geçitten geçip yan bina-
nın giriş kapısının açma düğmesine basıyorum. Onların
üçü ileride bir sandalyenin etrafında ayakta duruyorlar
ve yaklaştığımı görünce hepsi dönüp bana bakıyor. Kadın
bana uzanıyor.

“Haydi Seren, şu işi çabucak halledelim de bu aptal
kıyafetten kurtulayım.”

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Yine de otu-
ruyorum, kolumu tutup lastik bir şeyle bağlıyor ve bun-
ların hepsi maskenin ardındaki gözlerle hiç göz teması
kurmadan gerçekleşiyor.

“Sadece bir saniye sürecek,” diyor bana iğneyi batırır-
ken.

“Nasıl oluyor da burada olabiliyorsun?” diye soruyo-
rum daha fazla içimde tutamadan.

Gülümsüyor gibi görünüyor. “Ben de sana aynı soru-
yu sorabilirim,” diyerek iğneyi çekip hemen yakındaki bir
makineye yerleştiriyor. Makine sadece birkaç saniye son-
ra bipleyince kıyafetinin başlığını çıkarıyor, adamlara da
aynısını yapmasını söylüyor.

“İkimizin de anlatacak uzun uzun hikâyeleri var,” di-
yor elini saçlarının arasından geçirerek ve bir anda o olu-

yor işte. Onu görebiliyorum. Babamın fotoğraflarındaki, hayatım boyunca baktığım ve ondan, annemden kalan tek şey olan o fotoğraflardaki kadını görebiliyorum. Onu olduğundan genç gösteren aşırı büyük, aşırı koyu gözleri var; şimdi bile hâlâ genç kız gibi görünüyor. Ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyor. Parmaklarını yanağımda ve çenemde dolaştırıyor ama o kadar hafifçe yapıyor ki bunu, hissetmiyorum bile.

“Doğduğun günü hatırlıyorum,” diyor ama sonra bir şey, onun bakışlarının kaymasına sebep oluyor ve arkasına dönüyor. Sonra yeniden bana bakıp “Özür dilerim, şunu halletmem lazım,” diyor ve kulağına dokunarak odanın köşesine yürüyüp Rusça konuşmaya başlıyor.

Bu, onun el terminali, iletişim ağı ya da artık burada her ne diyorlarsa. Tehlikeli maddelere karşı koruyucu maskelerini çıkardıklarından kulaklarına takılı olan o küçük, mavi şeyleri görebiliyorum.

“Mariana nerede?” diye soruyorum kıyafetlerini çıkaran Vasily ve Alexei’ye ama bana boş boş bakıyorlar. “Mariana?” diyorum yeniden.

Grace konuşmasını kesip “Geri dönmedi mi?” diye soruyor ve başımı iki yana sallamamı seyrediyor. “Gidip onu bulsan iyi olur, küçük bir şok geçirdi.” Gitmek üzere harekete geçtiğimde “Özür dilerim Seren, sizin yanınıza geleceğini söylemişti,” diye ekliyor.

Dışarı çıktığımda her yere ayların mor ışığının vurduğunu görüyorum. Önce diğer binaya dönüyorum ama sadece karşılıklı oturan Dom ve Ezra çıkıyor karşıma, geldiğimi görünce bana dönüyorlar.

“Mari dönmedi mi?”

İkisi de hayır anlamında başını sallıyor.

Ağaçlara doğru yirmi metre kadar ilerlemişken onların da peşimden geldiğini duyuyorum.

“Mari!” diye sesleniyorum ay ışığının aydınlattığı alanlara doğru. “Mari, neredesin?”

“Burada!” diyor Dom binanın arka köşesinden. Arkadaki alana bakıyor.

Ben oraya gidene dek Dom hantal ve beceriksiz hareketlerle yere, yanına çökerek onu kendisine çekiyor çünkü Mariana ağlıyor. Dom “*Háblame,* prima*, beni korkutuyorsun,” diyor ona.

İkisinin önüne çömeldiğimde Mariana yüzünü kapattığı ellerine doğru hiçbirimizin anlamadığı bir şeyler söylüyor ve ardından “Bunun bir daha olmasına izin verecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum,” diyor.

“Neyin olmasına?” diye soruyorum ama Dom’a baktığımda onun durumu anladığını fark ediyorum. Çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyorum.

“Ne? Demek istediğin...” Bir sebeple kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Fazla büyük, fazla değişkenler. Ama illa ki birinin konuşması gerekiyor o yüzden sonunda “Hamile olduğunu kastetmiyorsun, değil mi?” diye soruyorum.

Cevap vermeyince hepimiz anlıyoruz. O esnada rüzgâr ağaçların tepesini sallıyor ve hepimiz oturup o sesi dinliyoruz. Sonra Dom başını kaldırıp Ezra’ya bakıyor, ben de öyle. Belki sadece ışıktandır ama beti benzi tamamen atmış, bir hayalete ya da kendisinin heykeline dönmüş gibi görünüyor ama Mari “Hayır, ondan değil, biz oradan

* *Isp.* Benimle konuş, anlamında. (ç.n.)

ayrılmadan önce beraber olduğum başka birinden,” diye açıklama getiriyor.

Ezra’nın yüzüne bir anda can geliyor ve tuhaf bir kahkaha atarak rahatladığını gösteren sesler çıkarıyor, etrafında dönerek havaya yumruklar savuruyor.

“Of Tanrım,” diyor. “Size bir şey söyleyeyim mi? Hayatımın en korkutucu anıydı.” Yanıma oturuyor sonra da sırtüstü uzanıyor.

“Kim o zaman?” diye soruyor Dom, Ezra’ya gözlerini dikmekten vazgeçtiğinde.

“*A quién le importa?*” diyor Mari sessizce. “Bir önemi var mı?”

“Bilmek istiyorum.”

Mari biraz geri çekilip ona bakıyor. “Bir önemi yok. Önemli olan şu an ne yapacağımız.”

Ama Dom “Seni bazen anlamıyorum,” diyerek başını iki yana sallıyor.

“Beni *anlamıyor* musun?” Ters ters ona bakarken Mari’nin sesindeki öfkeyi duyabiliyorum.

“Hiçbir şeyi doğru dürüst düşünmüyorsun. Bir şey yapmak istiyorsan yapıyorsun sonra da sonuçlarıyla uğraşıp duruyorsun.”

“Bunu bana *sen* mi söylüyorsun? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? *Por favor,* primo*, ne kadar da ikiyezlüsün!”

Onların kavga ettiğini duymak bana baş döndürücü ve korkunç geliyor. Yapılacak tek şey, onları çocuk gibi susturmak oluyor ama Mari elimi ittirip ayağa kalkıyor.

“Kendi hayatına bir bak Domingo, yaptığın her şey

* *Isp.* Lütfen anlamında. (ç.n.)

sadece dürtülerinin peşinden gidip sonra da sonuçlarıyla uğraşmak!”

“Yabancı bir gezegende bir bebekle ne yapacağını kara kara düşünen ben değilim.” Yere bakarak başını iki yana sallıyor. “Ya buraya gelmeseydik? Off Mari, aptallık demek bile hafif kalır yaptığının yanında.”

“Aramızdaki tek fark senin şanslı olman,” diye bağıırıyor. “En az iki kez bana gelip Annelise geciktiği için ödünün koptuğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Mariana’nın dediğini önce tam anlayamasam da sonradan kavıyorum. İçime bıçak gibi saplandığını hissediyorum bu cümlelerin.

Dom’un gözü dönüyor. “On altı yaşındaydım *prima!* Artık sorumluluk konusunda birçok şeyin farkına vardım,” diye bağıırıyor onun dönüp gidişini seyrederken. “Keşke *sen de* varsaydın.”

Ama Mariana sadece orta parmağını gösteriyor, bu da hâlâ yerde sırtüstü yatan Ezra’yı güldürüyor.

“Tanrım,” diyor Dom iki eliyle yüzündeki saçları çekerken. “O tam...” Ama sonra dönüp bana bakıyor ve yüz ifadesi değişiyor. Hafiften gözlerini kırptırıyor, ne söyleyeceğini düşündüğü belli oluyor. Elini omzuma koyuyor.

“*Estrellita*, ben...”

Fakat şu an bunları duymak istemiyorum.

“Mari’nin yanına gitmeliyim,” diyorum gözlerimi bir an bile ondan ayırmadan.

Burnundan soluyarak başını sallıyor, ben de ağaçların arasından Mariana’nın peşine düşüyorum.

“Seren!” Grace diğer binanın kapısından bana seslenip yanıma geliyor. “Kumandanlık sizi yedek misafirhaneye yerleştirmeme onay verdi. Buradan çok uzak değil, ana yerleşke yolunda. Orada biraz dinlenebilirsiniz. Uzun bir gece oldu, değil mi?”

Oraya giden patika boyunca ışıklar var ancak yine de pek kullanılan bir yere benzemiyor. Grace benim yanımda yürüyor, Mariana önde tek başına, Ezra ile Alexei de arkada Dom’a yardım ediyorlar.

“Söylesene,” diyor Grace korkuyormuş gibi yutkunarak. “Pandora... iyi mi?”

Hayır diyebileceğimden ne kadar korktuğunu görebiliyorum. “Biz gelirken iyiydi,” diyorum.

Birdenbire tuttuğu tüm nefesi bırakıyor. “Baba?..”

“O da iyi.”

“Jamie?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Daha şimdi iyi dedim ya,” diyorum ama sonra “Ha sen ilk *kendi* babanı yani büyükbabamı mı kastediyordun?” diye soruyorum. Nedense kafam karışıyor. Tuhaf. “Herkes iyi,” diyorum beynim bulanarak. Ancak sonra böyle dememem gerektiğini fark ediyorum çünkü iyi değiller. Konuşabileceğimden çok emin olmasam da annesi ve büyük büyükannem Bea hakkında bir şeyler söylemek üzere ağzımı açıyorum fakat tam o sırada yolun ağaçların kesildiği bir kısmına geliyoruz, bir tepeye tırmanıyoruz ve dönüp ayların ışığıyla yıkanan ırmağın büyük, geniş kıvrımına bakıyoruz. Kırmızı çamurla kaplı kare bir alanın etrafında gri renkli kutulara benzer dizi dizi binalar görüyorum; arkasında ise sadece bir bölümü yapılmış, iskelet gibi görünen, gri, hantal bir yapı var.

“Geldik işte,” diyor Grace, dönüp ona bakıyorum.

“Burası ne?”

“Concordia Yerleşkesi.”

Dönüp o yere bir daha bakıyorum.

“Biraz dinlenip alıştıktan sonra size etrafı gezdiririm.”

Mariana’nın binaya girişini seyrediyor.

“Domingo bana kaçtığınızı söyledi,” diye devam ediyor.

“Bunun nasıl mümkün olabildiğini aklım almıyor. Çok cesursunuz.”

“Sen de öyle yapmadın mı?”

Başını iki yana sallıyor.

Diğerleri de gelip yerleşkeyi küçümser bakışlarla süzüyorlar.

“Tanrım,” diyor Ezra bir dakika sonra. “Dokuz yıldır burada olduğunuzu söylediğini sanıyordum.”

Grace kıpırdanıyor. “Öncü birim olmak muhtemelen sandığından çok daha karışık bir iş.”

“Öyle olsa gerek,” diye cevap veriyor Ezra.

On Altı

Binanın içi gri ve cıvatalı olması bakımından diğer ikisine benziyor. Kapıyı açtığımızda yerdeki toz toprak havalanıyor. Her birinde altı tane gömmeli ranza bulunan iki yatakhane, yatakhanelerde de tek bir ışık var. Grace banyoya gittiğini söylediği bir kapıyı işaret ediyor.

“Burada kim yaşıyor?” diye soruyorum.

Gözlerini bana çeviriyor. “Kimse. Burası bir çiftlik olarak inşa edilmişti ama tarım alanları... başka bir yere taşındı.”

Bir dolaptan battaniye çıkarıyor; çırpıtığında acayip bir toz bulutu kalkıyor.

“Buraya bir süredir kimse uğramamış galiba.” Battaniyeleri yataklardan birine bırakırken mahcup görünüyor ve sonra bana dönüp “Ben geri geleceğim, tamam mı? Siz, çocuklar...” diyor ama lafını tamamlamıyor, elini havada kısaca salladıktan sonra kapıyı kapatıp çıkıyor.

Ezra perçinli duvara bakıp “Sizce bu kadar metali nereden buldular?” diye soruyor.

Dom banyonun kapısından gülüyor. “Gelin de şuraya

bir bakın!” Çünkü banyonun tavanı yok; sadece tuvalet, duş, dört metal duvar ve gökyüzü.

Yandaki odada Mariana’yı yatağa yatmış şekilde buluyorum, nemli saçları yüzünü saklayarak yastığa yayılmış. Concordia tişörtü ona öyle büyük gelmiş ki düğmelenmemiş yakası omuzlarından sarkıyor; çantasının askısı etini kesmiş, omzundaki kırmızı çizgi şeklindeki yarayı görebiliyorum. Battaniyeyi üzerine örtüyorum, başını çevirip yastığa bastırıyor.

“İyi misin?” diye soruyorum.

“Hayır, aptalım,” diyor.

“Aptal olduğunu düşünmüyorum.”

“Teşekkürler.”

Uyusun diye bırakıyorum onu.

Ezra’yla dolapları kontrol ediyoruz ama kullanılmamış görünen battaniye ve üniformalar dışında hiçbir şey çıkmıyor.

“On yıldır kimse gelmemiş buraya, besbelli,” diyor esneyerek etrafına bakınırken. “Ben yatmaya gidiyorum.” Mari’nin yattığı karanlık odaya yöneliyor.

Dom’un duşu kapatmasını, duştan çıkarken düşmesini, kurulanırken havluyla cebelleşmesini, yaralı bacağıyla giyinmesini dinliyorum ve bütün bu süre boyunca ona iyi olup olmadığını sorasım geliyor ama her nedense sormuyorum.

Nihayet kapıyı açtığında hafiften gülüyor.

“Bu, beklediğimden daha zor oldu,” diyor topallayarak bana doğru gelirken. Çok garip ama bir an onu tanıyamıyorum. Onu daha önce hiç Ventura kıyafetleri dışında görmemiştim o yüzden bir anda koyu mavi renkli polo

yaka tişört ve ona uygun pantolonla yabancı biri gibi görünüyor. Yaklaştıkça üzerinden gelen aşırı tatlı sabun kokusunu alıyorum, boynundan ve saç uçlarından sızmaya devam eden su damlalarını görebiliyorum.

“Hâlâ epey ıslaksın,” diyorum.

“Evet, biliyorum,” diyerek gülüyor. “Havlu yoktu.” Tişörtünün ucuyla yüzünü siliyor. O sırada yan gözle onu, bir zamanlar bana ait olduğunu sandığım ama şimdi bir anda öyle olmadığını anladığım göğsündeki kusursuz kahverengi teninin güzelliğini seyrediyorum. Birine aynı anda hem bu kadar kızgın olup hem de onu delicesine nasıl isteyebilirsin? Şu an bana o kadar yakın duruyor ki bir öpücük beklediğini biliyorum ama yapamıyorum, bana bakışını, kalçamdaki elini hissettiğimde bile yapamıyorum.

“Gitmem gerek,” diyorum ama arkamı döndüğümde elimi tutup beni durduruyor.

“Nereye gidiyorsun?” diyor. “*Estrellita*, lütfen kalıp konuş benimle. Haklısın, sana söylemem gerekirdi.”

“Ama söylemedin, senin yerine Mari’den duydum.”

“Evet,” diye iç çekiyor. “Söyleyeceğini düşünmemiştim.”

“Ha aslında hiç söylemeyecektin yani?”

Omuzlarını silkerek yere bakıyor ve saçlarını arkaya atıp bakışlarını yeniden bana çevirerek o çok sevdiğimi bildiği yarım gülümsemesiyle “Belki de...” diye cevap veriyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. “Böyle bir konuda bana nasıl yalan söyleyebilirsin?”

“Yalan söylemedim, sadece hiç sormadığın için anlat-

ma gereği duymadım. Anlatmanın da bir anlamı yoktu zaten,” diyor üzgün gözlerle. “Ne anlamı olacaktı ki? Hiç. Bu sadece... mekanik bir şey. Sadece mekanik. Hem hayır mı diyecektim? Ben bir erkeğim Seren.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Bu da ne demek şimdi?”

Yüzünü elleriyle kapatıyor. “Öyle demek istemedim. Özür dilerim. Sana söylemediğim için çok üzgünüm. Sadece ikimizle bir ilgisi olduğunu düşünmedim. Geride kaldı, kelimenin tam anlamıyla milyonlarca mil geride kaldı, neden bu konuda konuşarak zaman harcayalım ki?” Elimi eline alıyor.

“Çünkü ben konuşmak istiyorum,” diyorum.

“Pekâlâ.” Gözlerini irice açıyor, korkmuş görünüyor ama başını sallıyor. “O zaman konuşalım.”

“Kaç defa oldu?”

Boğazından bir ses çıkarıp tavana bakıyor. “Ah Tanrım, bilemiyorum!”

“O kadar mı çok?”

“Hayır, o anlamda demedim.”

“Kaç defa o zaman?”

“Ben sadece... saymam gerektiğini hiç düşünmemiştim o yüzden bilmiyorum.” Yüzünü ovuşturarak bana bakıyor.

“Nerede?”

“Daha çok onun odasında. Annesiyle babası İstihbarat’ta ilk vardiyada çalışıyorlardı. Kız kardeşi Eğitim B’deydi. Biz ikimiz de üçüncü vardiyadaydık dolayısıyla... sık sık baş başa kalacağımız bir yerimiz vardı.”

“En son ne zaman oldu?”

Kaskatı kesildiğini, gözlerinin başka yöne kaydığını

görüyorum. Biliyorum. Böyle yaptığında söyleyeceği yalanı düşündüğünü biliyorum.

“Yalan söylemeye kalkma sakın,” diyorum dişlerimin arasından. “Şu an gerçeği senden duymaya ihtiyacım var o yüzden cevap vermeden önce iyi düşün.”

“Tamam. Ama önce... oturabilir miyim?” diye soruyor bacağını işaret ederek en yakındaki yatağa gidip oturmadan önce. Bacaklarını iki yana açıp öne eğilerek gözlerini ellerine dikiyor. Cesaretini toplamaya çalıştığını anlamam uzun süremi alıyor. “Sanırım düğünden bir gün önceydi,” diyor.

Bu bilgi zihnime nüfuz ederken öylece kalakalıyorum. “Benim düğünümünden önce mi?”

Bacaklarının arasından yere bakarken neredeyse kahkahaya benzer bir ses çıkarıyor. “O gün çok üzgün, çok umutsuzdum. Sensiz de yaşayabilirmişim, sensiz de mutlu olabilirmişim gibi hissetmek istedim fena hâlde. Ama...” Başını iki yana sallıyor. “O yüzden oldu. Elimde değildi. Yanlış olduğunu bilsem de senden uzak kalamadım.”

Elimi tutmak için eğiliyor ama o kadar hızlı çekiyorum ki eli öylece havada asılı kalıyor. Bakışıyoruz.

“Yani o gece bana geldiğinde onunla birlikte miydin?” Sesim titriyor.

Cevap vermiyor, yalnızca gözlerini bir kere kırıp bana bakmayı sürdürüyor.

“Onunla sevişmiştin yani, öyle mi? Yanıma gelmeden... saatler önce falan?”

Hâlâ cevap gelmiyor.

“Onunla seviştin sonra benim yanıma gelip beni sev-

diğini, bensiz yaşayamayacağını söyledin, öyle mi?” Yüzümü buruşturduğumu hissediyorum. “Tanrım Dom, bu çok rezil bir şey. Sadece bana karşı değil ona karşı da. Bu... mide bulandırıcı.”

“Şu an sana neden anlatmadığımı anlıyor musun?”

“Böylece kim olduğunu kabullenmek zorunda kalmayacağın için mi? Böylece ne kadar zalim olabileceğini öğrenmeyeceğim için mi? Bu şekilde yalan söyleyerek birilerinin seni sevmesini, senin de onları sevdiğini düşüncelerini sağlayabileceğin için mi?”

Başını iki yana sallıyor. “Annelise asla böyle düşünmedi. Durumun ne olduğunu biliyordu.”

“Sen bunu nereden bilebilirsin? Bilemezsin! Seni önemsemese, sana güvenebileceğini düşünmese neden seninle sevişsin ki?”

“Ventura’daki durumu biliyorsun. Ya da... tamam... belki de bilmiyorsun.” Aklına bir fikir gelmiş gibi elimi tutup yanına oturana dek beni yatağa çekiyor. “Nasıl olduğunu gerçekten bildiğini düşünmüyorum. Tanıştığımızda sen ve Ezra daha birkaç hafta önce falan mı eşleştirilmiştiniz?”

“Bir buçuk gün önce.” Gözlerim yerde, yutkunuyorum.

“Aynen.” Bana biraz daha yaklaşıyor. “Biriyle eşleştirilmekle... birine âşık olmak... farklı şeyler. Tamamen farklı. Yaptığımın yanlış olmadığını söylemiyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Ama eşleştirilmek iki tarafın da razı geldiği bir anlaşma gibi ve insan, bilemiyorum, içinde bulunduğu bu... durumda mutlu olmanın ve birbirini mutlu etmenin yollarını arıyor.”

Yüzüne bakıyorum. Böyle üzgün olduğu zamanlarda

şışen alt dudağı, bende her zaman ona dokunma isteğı, başımı eğip ona dokunma isteğı uyandırır ama bu defa öyle olmuyor.

“Annelise ve ben eşleştirileli üç yıl olmuştu Seren,” diyor. “Üç yıl! Gerçek hislerimiz ne olursa olsun o noktadan sonra kesinlikle arkadaş olmuştuk. Ventura’da her bir günün ne kadar yalnız geçtiğini sen de biliyorsun. Hatta her bir dakikanın.” İç geçiriyor. “Ben sadece bir şekilde hayatımı sürdürmeye çalışıyordum. Sadece mutlu olmaya bakıyordum. Seni tanıdığım andan itibaren her şey değişti. Ve çok daha karmaşıklaştı. O andan itibaren Annelise ile benim aramda olanlar bitti. İşin aslı bu, onu epey bir işkillendirdi. Tabii daha sonra söylentileri duymaya başladı.”

“Söylentileri mi?”

Yine kahkahaya benzer bir ses çıkarıyor. “Sır saklama konusunda ikimiz de beceriksizdik, öyle olduğumuzu biliyorsun. Sonunda bir sürü insan öğrendi ya da en azından şüphelendi. Kim olduğunu bilmediğim biri gidip onu kışkırtmış. Ardından beni aramaya başladı, üzgündü. Onunla yüzleşemedim, o da gidip abimi bu işe karıştırdı. Abim elbette her şeyi olduğu gibi anladı. Böyle bir işe bulaştığım için ne kadar aptal olduğumu söyleyerek başımın etini yedi. Sonuçta Güvenlik Şefi’nin torunu olan seninle kaptanın oğlu eşleştirildiniz. Bu son derece aptalcaydı, benim için bile.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, tüm beklediğı buymuş gibi bana uzanıyor.

“Sen ona döndüğünde ben...” Sesi gitgide azalırken başını iki yana sallıyor. “... sürekli bu konuyu düşün-

yordum. SÜREKLİ. Kafayı sıyırmıştım artık. Sonra da düğünden bir gün önce seni taşıyıcı beklerken gördüm ve seni görmek... beni paramparça etti. Yani, resmen ayakta duramadım, bacaklarım tutmadı. İnsanlar yanımdan *bu çocuğun nesi var böyle?* dercesine bakarak geçiyorlardı. Yeniden yürüyebildiğimde seni takip ettim, ta Doğurganlık bölümüne kadar. Sonra kendimi yine yerde buldum; düşünemiyordum, göremiyordum bile. Bunu nasıl yapacaktım? Hayatımı seni evli olarak görerek nasıl geçirecektim? Seni onun çocuğuna hamileyken görerek? Hayatını onunla yaşadığını görerek? Sonra da beni en çok üzenin ne olduğunu fark ettim. Yalnızdın. Oraya tek başına gitmiştin ve bu işi yalnız yapmak zorunda kalmak çok zor bir şeye benziyordu. Çok korkutucu bir şeye. Seni aramak, yanında olacağımı söylemek ve sadece elini tutmak istedim. Orada yapayalnız olmanı istemiyordum.”

Gözlerime dolan yaşların sıcaklığını hissediyorum, daha görmeden biliyorum bunu. Parmaklarımı boğazıma bastırarak bir hıçkırığı engellemeye çalışıyorum ama yine de durduramıyorum. Elini yanağıma koymuş “Orada mıydın? Dışarıda mıydın?” diye sorarken dudakları benimkilere çok yakın duruyor.

Başıyla onaylarken başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. Onu öyle ani öpüyorum ki dişlerimiz çarpışıyor ve bir anlığına ne kadar şaşırdığını hissediyorum ardından o da bana doğru eğilerek beni yoğun ve tatlı öpücüklere boğuyor. Benim ellerim onun yüzünde, onun elleri benim bacağımda ve kalçamda. Yatağa düşürene dek onu omuzlarından ittirip bacaklarımı kalçasının iki yanına atarak üstüne çıkıyorum ve o beni seyrederken tişörtümü çıka-

riyorum; bunu yaparken kolumu üstteki yatağa çarpıyorum ve bu bana Ventura'yı hatırlatıyor. Sonra da onun tişörtünü sıyırıp o, kalanını çıkarmak üzere arkama uzanırken ellerimi onun teninde dolaştırıyorum, karnındaki gerginliği hissediyorum. Tişörtü yere atıp bana dönerek boynumu öpüyor ama onu dümdüz yatırana dek göğsünden itiyorum. Sonra öylece kalıyoruz ve bir süre sadece onu seyrediyorum. Bir elim yanağında, başparmağım ayırık duran o güzel dudaklarına dokunuyor; diğer elim, boğazından göğsüne doğru yayılan o hoş benlerin oluşturduğu, kalbine giden yolu işaret eden çizgide dolaşıyor. Yüz ifademde değişik bir şeyler olduğunu, bal rengi gözlerini kısarak "Ne oldu?" diye fısıldayana dek fark etmiyorum.

"Seni tanıdığımı sanıyordum," diyorum ona başımı iki yana sallayarak.

"Tanıyorsun," diyor kaşlarını çatarak. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Başımı sallamaya devam ediyorum.

Yanına yatıp arkamı dönüyorum. Neye uğradığını şaşırarak orada öylece yattığını hissediyorum ama sonra yüzünü enseme gömüyor. "Başka hiçbir şeye inanmasan bile buna inan," diyor. "Seni tanıdığım gün, Annelise ile geçirdiğim her anın boş olduğunu anladım. Sadece seninle konuşmak, etrafında olmak bile bana hiç hissetmediğim kadar yaşadığımı hissettiriyordu. Aşkî hiç tanımasam da aniden öğrenmiştim. Artık biliyordum. İlk gerçek ilişkimin gelecekte olacağını biliyordum. Haklıydım da. Tanrım, haklıydım. Çünkü seninle ilk beraber oluşumuz benim gerçek ilkimdi. Aslında nasıl olması gerektiğini, nasıl hissettirmesi gerektiğini, gerçekte ne ifade etmesi

gerektiğini fark ettiğim andı. Çok rahatlıkla şimdiye dek başıma gelen en güzel şeylerden biri olduğunu söyleyebilirim ve sonsuza dek, son nefesimi verene dek de öyle kalacak.” Bunları söylerken elleri kalçamın üzerinde duruyor, onları sıkıca kavrayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarını ensemden, saçlarımda, kulağımın etrafında dolaştırıyor. “Hiçbir şey bana böyle hissettirmede.” Ve sesinde duyuyorum, her şeyi duyuyorum. Bu da ona dönmemi sağlıyor, onu kendime çekip burnundan derin bir nefes alırken beni öpmesine izin veriyorum. Sadece bir anlığına kızgınlığım geçiyor, nasıl geçmesin ki? Derken önceki ana, o uzun nefes kesici ana geri dönüyorum; onunla bakışırken gözyaşlarının gözlerimi yaktığını hissediyorum çünkü içimde tutabileceğimden çok daha fazla sevgi var.

Fakat aniden daha öncekilerde olduğu gibi hissetmediğimi fark ediyorum.

Bu sebeple şu an onun teninin kokusuna, bana dokunuşunun uyandırdığı hislere, bunun bende ona, iki insanın yaklaşabileceğinden çok daha fazla yaklaşma isteği uyandırmasına rağmen, bütün bunlara rağmen başımı iki yana sallayarak ondan uzaklaşmayı başarıyorum ve soluksuz kalsam da ona “Bu yaşananların en kötü tarafı, Dom, yaşadığımız o güzel şeyin aslında düşündüğüm şey olmaması. Başka bir şeymiş demek ki. Tamam, bunda bir sorun yok. Ancak canımı acıtan, senin bunu biliyor olman, benim ise bilmiyor olmam. Aynı şeyleri hissetmiyorduk,” diyorum.

Başını kabul etmiyormuşçasına iki yana sallıyor. “Yanıyorsun. Aynı şeyleri hissediyorduk. Aynı şeyleri. Seren, sen benim hayatımda sevdiğim tek kızsın.” Belki de

ona inanmam gerekiyor ama inanmıyorum, yapamıyorum; bana bu şekilde üzgün, tatlı bakışına, floresan lambanın kısık, yeşilimsi ışığında bile mükemmel görünen altın rengi tenine rağmen yapamıyorum.

“Sadece bu da değil.” Boğazıma sert bir şey takılıp kalıyor. “Doğru olduğunu sandığım her şey. İlişkimizin temelini sandığım şey olmadığı gerçeği. Nasıl olur da yaşadığın en önemli şeyleri benden sır olarak saklarken seni tanıdığımı söyleyebilirsin? Bunu beni üzme dediğin için yapman fark eder mi cidden? Benden sır saklıyorsun Dom, hem de büyük sırlar. Ben ise senden hiçbir şey saklamıyorum. Sana her şeyi anlatıyorum. En ufak şeyleri bile. Belki bilmek istediğinden çok daha fazlasını ama ne kadar çirkin olursa olsun her şeyi ortaya döküyorum çünkü beni her şekilde seveceğine inanıyorum, çünkü benim tek bildiğim yol dürüstlük.”

“Bu huyunu seviyorum.”

“O zaman neden sen de benim için aynısını yapmıyorsun?”

Yüzünü omzuma bastırıp sıcaklığını tüm tenime yayarak iç geçiriyor.

“*Estrellita*, sana söylemedim çünkü seninle tanıştığımız andan itibaren her şeyi farklı görmemi sağladın, kendimi bile. Şimdiye dek verdiğim tek iyi karardın sen. Kalan her şeyi unutup olduğumu düşündüğün adam olmayı istemek çok mu yanlış? Kaybedilen işleri, morarmış gözleri, ağır şiddet suçlarını, gözaltına alınmaları, sevmediğim ama ömür boyu sahip olabileceğim en yakın kişi olduğunu düşündüğüm kızla yaşadığım beraberliği unutup, ha?”

“Neye en yakın kişi?”

“Sevmeye. Birini sevmeye, onun da beni sevmesine.”
Başını yavaşça iki yana sallıyor. “Senin çıkıp geleceğini
ve her şeyi değıştireceğini bilmiyordum.”

Bu çok güzel. Böyle söylemesi çok güzel. Ama neden
yüreğime taş gibi oturuyor öylece? Bir şey söylemem gere-
kıyor ama söyleyemiyorum. Onun yerine, cevabı ta dibin-
de yazılı ve aşağısı da görmek için fazla karanlık olan bir
kuyuymuşum gibi bana bakıyor.

On Yedi

Uykumdan bir anda sıçrayarak uyanınca kollarında uyuduğum Dom'u da uyandırıyorum ama sadece bana sardığı kollarını gevşetip sırtüstü dönüyor. Çoğunlukla böyle sırtüstü, elleri karnının altında, ağzı hafifçe aralık, başı bir şey dinliyormuşçasına biraz yana dönük biçimde uyuyor. Kaşlarını çatma olayı ise yeni.

Bacaklarının etrafından yatağın ucuna sürünerek üstteki yatağa çıkıp tavanı seyrediyorum, daha önce pek çok defa gördüğüm ama bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim ağır ağır dönen havalandırmaya bakıyorum. Hatta adı bile Dünya'daki üreticinininkiyle aynı: *Santex Sistemleri*. Uyuma fikrinden vazgeçip dışarı çıkıyorum.

Bulutlu gökyüzünde mor ve gri renklerde bir şafak söküyor, hareket eden herhangi bir kimse ya da herhangi bir şey görmeden yerleşkeden aşağıya bakıyorum. Sonra sırtımı dönüp ormana, ağaçların arasındaki hiçbir şey yetişmiyormuş gibi görünen ölü topraklara doğru gidiyorum. İstedğim tek şey koşmak. Ben de öyle yapıyorum. Bırakıyorum, ayaklarım birbirini takip ediyor. Ta ki so-

nunda ter basıp da saçlarım boynuma yapışana, hava boğazımı ve ciğerlerimi yakana dek. Ayağıma büyük gelen yepyeni Concordia spor ayakkabılarımla gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum... Yer çok yumuşak, ayaklarımın altı âdeta boş gibi, sanki aşağıda hiçbirimizin bilemeyeceği koca bir dünya var.

Bunu yapmayalı çok olmuş, doğru dürüst gece uykusu çekmeyeli çok olmuş, normal insanlar gibi yemek yemeyeli çok olmuş o yüzden daha farkına bile varamadan başım dönüyor, yavaşlayarak duruyorum, eğilip ayaklarımın altındaki kuru, kahverengi toprağa tükürüyorum. Sonra oturup dönen başımı tutarak arkamdaki ağaç gövdesinin eğri büğrü kabuğuna yaslanıyorum. Başımı kaldırdığımda onları görüyorum. Irmakta gördüğümüz ateş böcekleri, gün doğarken soluk ışıklarıyla kıpırdamadan öylece uyuyorlar. Hemen üzerimdeki dalların alt kısmında toplanmış duruyorlar işte, kendi kişisel denizyıldızlarının altındayım. Etraf çok sessiz, öyle sessiz ki Huxley-3'ü sevmeye başlıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atıyorum.

Sonra sessizlik birden kesiliyor. Aniden bir ses duyuluyor; başta çok alçak ama hızla yükselerek etrafımı sarıyor. Sanki... müzik gibi. Olamaz tabii. Ama öyle. Etrafıma bakınıp ağaçlara dikkat kesiliyorum.

“Merhaba?” diye sesleniyorum ayağa kalkarak. “Merhaba?”

Ben ayağa kalkınca ses alçalıyor sanki. Yeniden ağaca döndüğümde ise yükseliyor. Başımı yaslıyorum, hâlâ yüksek. Sanki ses ağaçtan geliyor. Kulağımı dayıyorum. Anlamsız ama orada başımı ellerimin arasına alıp öylece

duruyorum ve hâlâ duyabiliyorum, ne olduğunu bilmem gerek o yüzden tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirip parmaklarımla tutup çekiyorum. Çekiyorum, çekiyorum, çekiyorum ta ki tel gibi bir sesle elime yeterince büyük bir kabuk parçası gelene dek. Kabuğu soyulan ağacın altı açık renkli ve hafiften ıslak. Elimi üzerine koyuyorum.

“Merhaba?” diye sesleniyorum. “Kimse var mı?

Sesi hâlâ duyabiliyorum.

Omuzlarımı sıkarak parmaklarımı başka bir kabuğun altına sokup elimden geldiğince çekerken derime, tırnaklarımın dibine küçük kıymıklar batıyor. Durmuyorum, duramam, devam ediyorum; ellerim kanamaya, harcadığım çaba karşısında ağlamaya başladıktan sonra bile. Burada bir şeyler var. Bilmem gerekiyor. Öğrenmeliyim.

“Merhaba?” diyorum yine kendi sesimdeki korkuyu duyarak sonra aniden kollar beni sıkıca sararak geri çekiyor.

“Seren?” Gelen Grace, kaşlarını çatmış bana bakarken ağaç kabuğunu koparmaya devam etmeyeyim diye kollarımı tutup beni durdurmaya çalışıyor. “Ne yapıyorsun?”

“Müzik,” diyorum. “Müzik duydum buradan.” Ama söyler söylemez artık duymuyorum. Kesiliyor, hiç olmamış gibi. “Ben...” Gözleri fal taşı gibi açılmış Grace’e bakıyorum, yutkunuyor. “Artık duyamıyorum ama gerçetti, oradan geliyordu.”

Gözlerini benden ağaca kaydırıyor. “Müzik mi?” diyor. “Ağaçtan müzik sesi geldiğini mi duydun?”

Başımı sallıyorum.

Avuçlarını kollarımda gezdirip onları öne çekiyor böylece aramızda duran kollarıma, titreyen ellerime, kan

içinde kalmış korkunç tırnaklarıma beraber bakıyoruz.

“Seren, ben...”

Sadece ses tonundan, başını iki yana sallayışından aşağı yukarı ne söyleyeceğini kestirebildiğim için geri çekilip yürüyorum ama peşimden geliyor.

“Bana hepsinin kafamda olduğunu söyleyeceğini biliyorum,” diye bağıryorum omzumun üzerinden. “O yüzden bu kısmı geçelim çünkü daha önce duydum hepsini.”

“Sadece çok fazla şey yaşadığını söyleyecektim...”

Sözünü kesiyorum. “Bu da aynı sözlerin başka bir versiyonu!”

“Haklısın,” diyor sonunda bana katılarak, bu da durup dönerek ona bakmamı sağlıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırıyor. “Kesinlikle haklısın. Madem duyduğunu söylüyorsun o hâlde ben de sana inanıyorum. Ama o ağaçların içine girmenin daha kolay yolları var. Onlardan birini yaklaşık sekiz dakika içinde talaşa çevirecek makinelerimiz mevcut. Ellerin kurtulmuş olur böylece.”

O anda yüzümde bir gülümseme oluşuyor, onunkinde de. Ona ancak şimdi doğru dürüst bakıyorum ve spor kıyafetlerinin içinde terli ve kızarmış olduğunu fark ediyorum.

“Sen burada ne arıyordun?” diye soruyorum.

“Koşuyordum,” diyor dudağının üstündeki teri koluyla silerken. “Burası en sevdiğim yollardan biri. Ben... Bazen düşünmenin en iyi yolu bu oluyor. Zihnimi boşaltmanın. Peki ağaçlara saldırmak dışında sen ne yapıyorsun?”

Ancak keskin ve hiddetli bir acı girip de kızgın bir bıçak gibi içime saplanınca ona cevap verecek vakit bulamıyorum; gözlerim kararır gibi oluyor, beyazlaşır gibi de-

meliyim belki de çünkü gözlerimin önü tamamen beyazla doluyor sanki ve hâlâ Grace'in benimle konuştuğunu ya da konuşmaya çalıştığını görmeme rağmen başımın içindeki şu uğultu dışında hiçbir ses duymuyorum.

Elim yan tarafıma, kalçama gidince şişkin, sert ve morarmış mercan yarasını görünceye dek kıyafetimi kaldırıyor.

"Bu ne böyle?" diye sorarken acı, yeniden duymama yetecek kadar azalıyor. "Nasıl oldu bu?"

Dışarı birkaç nefes üfledikten sonra düzeldiğimi, acı dalgasının şimdilik çekildiğini fark ediyorum.

"Adadayken mercan kesti bizi," diyorum ona.

"Bizi mi?"

"Ezra ile beni. Aslında onun yarası benimkinden daha kötü durumda."

Kaşlarını çatarak yeniden üstümü kaldırıyor. "Mercean mı?" diyor. "Mercean resifi gibi mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Fosforesan mıydı?" Ona bakmaya devam edince "Parlıyor muydu yani?" diye açıklıyor.

Başımı yeniden sallayınca kıyafetimi geri indiriyor.

"Sizi Jason'a götürmemiz gerek." Kolumu tutuyor.

"Jason kim?"

"Doktor. Bunu göstermemiz lazım. Bu şey..." Başını kaşıyor. "Buraya geldiğimizden beri bu gezegendeki fosforesan yaşam formlarını araştırıyoruz ve nasıl desem, hâlâ çok fazla bilgimiz yok. Bildiğimiz tek şey, bazılarının çok... olağan dışı olduğu. Kuantum seviyesinde olağan dışı özellikleri var. Gel, ağırlığını bana ver, sana yardım edeyim."

“Dur bi' dakika!” Ondan uzaklaşıyorum. “*Olağan dışı özellikler* derken? Tanrım, bu şey beni öldürüyor mu?” Se-
simdeki paniği duyuyorum.

Yeniden kolumu tutarak beni sakinleştiriyor. “Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece moleküler yapıları... benzersiz. Sonuçta öyleler ama değil mi?” Gülümsüyor ama hani insanların bir konuda sizden cesur olmanızı istedikleri zaman gülümsedikleri gibi. “Seren, gerçekten endişelenecek bir şey olmadığına eminim ama seni doğruca Jason’a götürmek istiyorum, yarani kontrol etmesi için, tamam mı? Zaten seninle tanışmak için can atıyordu.”

“Benimle tanışmak için can mı atıyordu?”

“Tabii ki. Herkes öyle. Ama özellikle Jason çünkü seninle daha önce tanıştı.”

Kaşlarımı çatıyorum.

“Sen daha bebekken Ventura’da,” diye açıklıyor. “Benimle birlikte buraya geldi.”

On Sekiz

Birkaç adım daha attıktan sonra “Onunla mı kaçtın? Âşık olduğun için mi?” diye soruyorum.

Gülüyor. “Hayır, öyle bir şey değil,” diyor, üzgün bir hâli var. “Bizi buraya bir dizi olay getirdi. Başlayıp çığ gibi büyüyen ve bir noktada işleri tersine çevirmek için... artık çok geç kalınan aptalca bir dizi olay.”

Ağaçların altındaki karanlıkta yürürken ona bakmaya devam ediyorum.

“Bu konudan çok uzun zamandır hiç bahsetmemiştim Seren. Yapabilir miyim, onu bile bilemiyorum.” Önüne bakarak başını iki yana sallarken her an ağlayabilirmiş gibi duruyor ama sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başlıyor: “Odamızdaydım. Sen yatağın yanındaki bebek karyolasında uyuyordun. Çok uslu bir bebektin. Çok güzel uyurdun, çok da gülümserdin ve birinin kucağında olmaktan mutlu olurdun. Ufacıktın, doktorlar seni tarttığında endişelenmişlerdi ama seni gülümserken gördüklerinde onlar da senin... mükemmel bir bebek olduğunu fark etmişlerdi.” Bahsettiği o bebeği hâlâ görebiliyormuş-

çasına yüzünde gülümsemeyle bana bakıyor.

“Babam... Jamie... bana hiç bu şekilde anlatmamıştı,” diyorum. “Bebekliğimden çok bahsetmezdi.”

Gülümsemesi soluyor. “Büyükannen seninle bir hayli ilgilenmiştir diye tahmin ediyorum, öyle değil mi?”

Yutkunuyorum. “Ee sanırım ama...”

“Ama ne?”

“Ben beş yaşındayken öldü,” diye çıkıveriyor ağzımdan. “PEST’ten dolayı.”

Öyle aniden duruyor ki ben fark edene dek birkaç adım atmış oluyorum ve arkamı döndüğümde onu gözyaşlarını silerken buluyorum. Başını sallayıp “Tamam, tamam,” diyor kendi kendine derin ve titrek nefesler almaya çalışırken.

O anda aklıma geliyor. “Ama büyük büyükannem Bea ile çok zaman geçirdim, o da geçen yıl öldü. O... yani sen de biliyorsundur, acayip süper biriydi.”

Derin derin nefes alıp vermeye devam ediyor ama şimdi biraz gülümsüyor da, uzanıp elini sıkıyorum. Başını eğip önce elime sonra bana bakıyor ardından yeniden yürümeye başlıyor.

“Onu, sizi, hepinizi kaybetmem neden hâlâ bu kadar acı veriyor bilmiyorum; on altı yıl oldu. Ben...” Alnını kaşıyor, yüzünde beni korkutan bir ifade oluşuyor. “... kaybettiğim herkes için çok acı çektim. Sen... ne demek istediğimi anlıyorsundur sanırım.”

Anlıyorum ve ben de acımı ileride mi çekeceğim acaba diye merak ediyorum. “Senin için daha kötü olsa gerek,” diyorum.

Önce cevap vermiyor sonra başını sallayıp dudaklarını

birbirine bastırarak hafifçe öksürüyor. “Odamdayken el terminalime bir çağrı aldım. Kat Von Buren’di, bir dakika, evlenince soyadı ne olmuştu onun? Marshall’ın soyadı ne şimdi? Lomax... Kat Lomax. Kaptan yardımcısıydı. Üstelik daha yirmisindeydi. Hamile kaldığını öğrenince yıkıldı resmen. Hem de tek yumurta ikizlerine. Herkes bunun doğal bir hamilelik olduğunu biliyordu. Ama o çok garipti. Çok utanmıştı. Bebekler doğar doğmaz bakması için onları kardeşine bırakarak işe geri döndü. Çoğu kişi böyle yapmazdı ama Kat’in durumunda bu, muhtemelen yapılması gereken şeydi. Bu konuda büyük hüsrana yaşıyordu. Biz arkadaşlık ya da... ben öyle olduğunu sanıyordum.” Kaşlarını çatıyor.

“Kaptan Lee müsait olmadığından bir durum için Haberleşme departmanına o çağrılmıştı. Sanırım işin aslı Lee sarhoştur. O gece büyükbabasının doğum günü partisi vardı. Her neyse, Haberleşme genelde sakın bir yerdi. Senden önce orada çalışıyordum. Vardiyada hiçbir zaman birden fazla kişi, çoğu zaman da yapacak bir iş olmazdı. Çok uzun süredir herkesten ve her şeyden kopuk durumdaydık. Sonra birden o gece biri bizimle iletişime geçti.”

Arkasından ne geleceğini bilmeme rağmen tüylerim diken diken oluyor. “Kim?”

“Concordia. Tabii Rusça iletişim kurdular. Kat bu yüzden beni çağırdı, biraz Rusça biliyordum. Babamdan ve büyükbabamdan öğrenmiştim.”

Gözünün ucuyla başımı salladığımı görüyor.

“Sen bunu biliyorsun zaten. Kat detaylara pek girmese de bana ihtiyacı olduğunu anlamama yetecek kadar anlatmıştı olayı. Ben de gittim; akıllara durgunluk veren

bir olaydı bu, ne de olsa Venturalı olmayan, haklarında hiçbir şey duymadığımız, bilmediğimiz ilk insanlardı. Onlarla sesli olarak görüştüm, berbat Rusçam beni hüs-rana uğratsa da yine de anlaşıştık, ortada can sıkıcı bir durum olduğunu anlamıştım.”

“Ne gibi?”

“Şöyle ki Concordia sıkıntılı bir dönemden geçiyordu. Et yiyen bir bakteri yüzünden mürettebatını kaybediyordu. İşin en kötü yanı, ellerinde doğru ilaçlar olsa tamamen tedavi edilebilecek bir hastalıktı bu fakat onların ilacı yoktu. Bu ilacı yapmak için gereken hayati maddelerden biri eksikti. Ama o maddeden bizde vardı. Var olmasının yanı sıra daha fazlasını yapacak gücümüz de mevcuttu.”

“Peki, bunu onlara nasıl ulaştırdınız?”

“Bütün bunları Kat’e çeviriyordum ve o sürekli olarak başını iki yana sallayarak ‘Bu işten uzak durmamız gerek,’ diyordu, bense yapamayacağımızı anlatıyordum. Demek istediğim, yüzlerce insana öylece sırt çevirip onları kurtarabilecekken ölüme terk edemezdik. Ya böyle bir şey bizim başımıza gelseydi? Ama onların bize gelmesine izin veremeyeceğimiz konusunda ısrar ediyordu, bu enfeksiyonun yakınlarımıza gelmesi riskini göze alamazdık ki bunu anlayabiliyordum ama bunu tedavi edebiliyorsak ne fark ederdi ki? Fakat ya yanılıyorlarsa? O yüzden Jason’ı çağırdık çünkü Jason hem doktordu hem de Eğitim’den iyi bir dosttu. Telsizden duyduğum her şeyi ve bize gönderdikleri verideki test sonuçlarını çevirdim. Sonunda başını ellerinin arasına alarak, söz konusu madde hakkında doğru söylediklerinden hayli emin olduğunu ve bunu onlara sağlamamız gerektiğini belirtti. Kat bu du-

ruma hâlâ son derece karşıydı ve bir noktada ‘Bizi geçip gittiklerinin farkında mısınız? Bizden otuz yedi yıl sonra yola çıktılar ama çok daha hızlı yol aldıklarından bizi geçiyorlar,’ dedi. O anda Ventura’nın onun için ne kadar çok şey ifade ettiğini fark ettim. Onların bizi geçmesine izin vermektense yüzlerce insanı ölüme terk edebilirdi. Yaptıklarımı yapmama neden olan da kısmen bu duyarsızlıktı. Nitekim birileri gidecekse onların ben, Jason ve o sırada Haberleşme vardiyasında olan Gus adlı çocuk olacağını ve olacaksa şimdi olacağını, kimsenin bu konu hakkında bir şey öğrenmeyeceğini söyledi. Tabii ona gidemeyeceğimi söyledim hemen, nasıl gidebilirdim ki? İki küçük çocuğum vardı. Gemi dışında yüksek riskli bir işe girişemezdim. Yapamazdım. Ama bir yanımdı...”

Bir anda durup bana bakıyor. “Bunu itiraf etmek benim için çok zor ama sana karşı dürüst olmak istiyorum. Bir yanımda başıma böyle bir şey geldiği için öylesine heyecanlanmıştı ki... Düşünsene, böyle bir olay benim başıma geliyordu.”

Onu anladığımı gösterircesine başımı sallıyorum.

“Durum böyle olunca bir an durup düşündük sonra da işe koyulduk. Jason gerekli olan her şeyi aldı; ilaçlar, tehlikeli maddelere karşı koruyucu kıyafetler. Kat bizi boş olan kenetlenme alanına götürdü. Gecenin bir yarısıydı ama orada daima birileri olurdu o yüzden insanlardan nasıl kurtulduğuna dair hiçbir fikrim yok ama bu işin sessiz sedasız halledilmesi konusunda son derece titizdi. En önemli konu, Ventura’da panik yaşanmamasıydı. İşler planladığımız gibi gidip de geri döndüğümüzde durum farklı olabilirdi ama...” Omuzlarını silkiyor. “Kat’ın tanı-

dığı olan pilot Javi bizi mekikte bekliyordu, ondan sonra ilk binen bendim...” Kendiyle mücadele ediyor, duraksıyor. “O anı sonradan öyle çok düşündüm ki...”

İkimiz de onun bıraktığı sessizlikte bekliyoruz.

“Kendi isteğimle, seninle Pandy’nin beni beklediğini bilerek mekiğe bindiğim o an...” Başını iki yana sallıyor. “Ne düşünüyordum bilmiyorum Seren. Her şeyin tam planladığımızı gibi gideceğini sanıyordum ama hiç... hiç de öyle olmadı.”

Pandy mi? Aklımdan geçen soru bu olsa da “Neler olduğunu anlatsana,” demekle yetiniyorum.

Ağaçların ötesinden bir yerden pespembe bir güneş doğuyor.

“Oraya varmamız aşağı yukarı on saatimizi almıştı. Onların gemisini ilk görüşümüzü sana anlatamam, çok garipti. Ventura’da yaşıyorsun ve senden başka birinin, başka bir şeyin var olduğu düşüncesi aklının ucunda bile yokken pat diye ortaya çıkıyor. Concordia, Ventura’dan çok farklı görünüyordu, çok uzun ve inceydi, bizi geçmesine hak veriyordun yani görünce. Kenetlenmek çok korkutucuydu; giyinmek, açıldığında kapının diğer tarafında bizi neyin beklediğini bilmemek.”

“Ne bekliyordu peki?”

“Daha önce hiç görmediğimiz şekilde yüzleri olan insanlar, bu bile yeterince çılgın bir şeydi. Korkmuşlardı, çok korkmuşlardı. Kimi ağır kimi hafif olmak üzere çoğu hastaydı; her tarafları iltihap ve açık yaralarla kaplıydı. Çok kalmayı planlamıyorduk, böyle bir tehlikeyi göze alamazdık, bunu onlar da biliyordu. Sorun, Gus’ın başına gelenlerdi.”

“Ne oldu ki?”

“Hâlâ içinde bulunduğumuz durumdan mı, stresten mi yoksa önceden olan bir şey yüzünden mi oldu bilemiyorum ama aniden yere düştü, nefes darlığı çekerek göğsünü tutmaya başladı; onu koruyucu kıyafetinden çıkartıp tedavi etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Gus’ı onların tıbbi birimine götürdük, içerisi dolup taşıyordu. Oradaki manzara, nasıl desem... başlı başına korku filmi gibiydi. Zombi kıyameti. Yüzlerinin yarısı gitmiş, doğrucaca çene kemiklerini, kafataslarını görebildiğim insanlar vardı. Gus bu manzaranın ortasında öylece yatıyordu, bense dehşete düşmüştüm, ölüme mahkûm olma hissi beni dehşete düşürmüştü. Gus kalp krizi geçirdi. Onu bir yere götüremezdik, buradan ayrıldığımız takdirde ölerdi. Daha sonra Jason’ın koruyucu kıyafetini çıkardığını ve insanları tedavi ettiğini gördüm. Ne yaptığını sordum. Gus’ın maruz kaldığıyla bir fark görmüyordu arada. Her şeyin iyiye varmasını ummak ve herhangi bir belirti fark ettiğimiz anda kendimizi tedavi etmek zorundaydık. Her şeyin etrafımda paramparça oluşunu, dağılıp gidişini hissederek orada... öylece kalakaldım. Bu işin sonunu iyiye çevirmenin bir yolu yoktu.”

Ağaçların sona erip yerleşkenin başladığı orman sınırına geliyoruz. Etrafta kimse yok. Grace bir an durup boş boş etrafa bakarak öylece dikiliyor.

“Panikledim. Onlara Ventura’yla iletişim kurup kuramayacağımı sordum. Kat, Haberleşme’de bekliyordu. Ona her şeyi anlattım ki bu kesinlikle yapmamam gereken bir şeydi.”

Şu an bütün bunları tekrar yaşıyormuşçasına korkmuş görünüyor.

“Veda bile etmedi. Ölümcül bulaşıcı hastalıklarla ilgili yasa uyarınca Ventura’ya yaklaşan herhangi bir aracın yok edileceğinin ve bağlantısının kesileceğinin emredildiğini söyledi sadece.”

Nefesimi tutuyorum. “Ne? Bu kadar mı yani? Geri dönmenize izin vermedi mi? İyi de bu tedavi edebileceğiniz bir hastalıktı! Çok saçma.”

“Herkesin tedaviye cevap vermediği ortaya çıktı. Genetik piyangoydu. Gus...” Yutkunuyor. “Üç gün sonra Gus öldü.”

“Ama Kat o sırada bunu bilmiyordu.”

“Doğru. Ama bildiği bazı şeyler vardı ve kararını bunlara göre verdiğine inanıyorum.”

“Ne gibi?”

İç geçiriyor. “Bunu Ventura’nın çıkarları için yaptı. Kendilerini, değerli hayatlarını alması muhtemel bir hastalıktan korumak için. Zamanının ötesinde başlayıp modası geçmiş bir teknoloji hâline geldiklerini ve önlerine geçildiğini bilmelerini önlemek için. Böyle bir şey gemi topluluğunun tüm yapısını, felsefesini bir hastalık gibi çökertebilirdi.”

Bu konuda bu kadar sakın konuşabildiğine inanamıyorum. “İyi de o zaman neden ilk başta gitmene izin verdi?”

Kolumu tutuyor ve yerleşke binalarına giden çamurlu yolda yürümeye başlıyoruz. “Belki de orada ölen insanlar olduğunu ve onları tedavi edebileceğimizi bildiğinden. Belki bunu yapmasaydık bu iş Dünya’ya ya da diğer gezginlere gideceğinden ve Ventura’nın başı derde gireceğinden. Ya da... sadece bunu kendi için bir fırsat olarak görmüştür.”

“Fırsat mı?” Kaşlarımı o kadar çok çatıyorum ki başıma ağrı giriyor.

“Ventura’nın Jason ve benim gibi kişiler olmadan da devam edebileceğini düşündüğünden hayli eminim. Aslına bakarsan benim hakkımda böyle düşünen birkaç insan vardı.”

“Neden?”

“Ben asla politik biri olmadım ancak Ventura’nın görevini yap gibi baştan aşağıya yanlış bir ideoloji üzerine dönmesi beni rahatsız ediyordu. Baskıcı olması bir yana son derece verimsizdi de ya da en azından sonunda böyle olacağını düşünüyordum. Babamla çok iyi arkadaş olan Kaptan Lee beni dinlerdi ya da dinliyormuş gibi davranırdı. İnsanlar benim tehlikeli bir etki yarattığımı düşünüyorlardı galiba. Özellikle de Kat. Söylediklerimden nefret ederdi. Talimhanede benim gibi düşünen insanlarla toplantılar düzenlerdim ve bu topluluk gitgide büyüyordu. Bana, bu işin beni ölüme götüreceğini söylediğini hatırlıyorum. Bu, sana hamile olduğum zamana denk geliyor.”

Sessizce yürüyoruz.

“Haklıydı diye düşünüyorum. Muhtemelen sonum ölüm olurdu.”

“Oldu da zaten,” diyorum aniden. “Seni öldürdüler.” Ona dönüyorum. “Ölüydün. Ve bunların hiçbirisi bu işi haklı çıkarmaya yetecek kadar iyi bir neden gibi görünmüyor bana. Hepsi, beni ve ablamı sonunda annesiz bırakan aptalca sebepler. Babamsa seni mutlu edemediği için kendini öldürdüğünü düşünerek hayatının en iyi yıllarını üzgün ve yalnız geçirdi. Neden geri dönmeye çalışmadın?”

“Çalıştım.” Gözleri yaşlarla doluyor. “Ama aracımız tamamen kullanılamaz hâldeydi. Uzaktan engellenmişti. Concordia, daha hızlı hareket kabiliyeti olduğu için sadece insansız keşif araçlarıyla oluşturulmuştu. Jason’ın tek yapabildiği, uzayda süzülerek size ulaşmaya çalışmamı engellemek oldu.” Gözlerinden yaşlar boşanıyor. “Size gelmek için ne olsa yapardım. Denemekten vazgeçmek çok uzun zamanımı aldı.”

Irmağın yanındaki yerleşkenin ortasında bulunan açıklığa geliyoruz. Dağınık masalar burada yan yana dizilmiş, üzerlerinde de rüzgârda yavaşça dalgalanan dev bir yansıtıcı branda var. İkimiz de oraya bakarak en yakındaki binadan gelen belirgin mutfak seslerini dinliyoruz.

Aklıma bir şey geliyor. “Ventura keşif araçlarını uzaktan hareketsiz hâle getiriyor, öyle mi?” Kaşlarımı çatıyorum. “Böyle bir şeyi yapabiliyorlar mı?”

Başını sallayarak onaylıyor. “Zaten bu yüzden buraya gelebilmenize bu kadar şaşırdım.”

Bir an durup bunu düşünüyorum.

Elinin tersiyle yüzündeki yaşları siliyor. “Senin hikâyeni sorsam çok şey mi istemiş olurum?”

Omuzlarımı silkiyorum. “Seninkinin yanında benimki epey basit kalır aslında. Ezra ile evlenmem gerekiyordu ama ben Dom’a âşıktım. Onsuz yaşamaya çalıştım ama yapamadım. Beni bir yere kilitlediler, onu da öldürmeye çalıştılar. Kaçmak zorunda kaldık.”

“Bunu aşk için yaptınız yani.” Bana uzanıp elleriyle başımın arkasından tutarak sarılıyor ve beni cidden sıkı bir şekilde kendine bastırıyor. “Bunu aşk için yaptınız,”

derken göğsünün kalktığını hissedebiliyorum.

Hemen yanımdaki ağaca bağlı hoparlörden üç kere zil sesi duyuluyor.

“Kahvaltı,” diyor Grace. “Jason’ı bulmadan önce bir şeyler yemek ister misin?”

Masalardan birine oturuyoruz, içinde yine aynı kah-verengi tohumların olduğu duman tüten kâseleri getiren mutfak görevlisi çocukla tanıştırıyor beni hemen. “Açık-çası Mariana’nın neden sizinle geldiğini anlıyorum ama Ezra?”

“Gelmezse muhtemelen öleceğimizi bildiği için geldi. Annesi şimdi kaptan, Kat yani.”

Grace tuhaf bir gülümsemeyle yavaşça başını sallıyor. “Öyledir tabii,” derken arkasından iki adam yaklaşıyor. Ona Rusça selam verdiklerinde Grace olduğu yerde irkilerek ufak bir kahkaha atıyor ve oturduğu yerden hafifçe kalkarak onları öpüyor. İkisi de acayip uzunlar; biri Grace’in yaşlarında, saçları kazınmış, düğmeleri açık polo yaka tişörtünden görüldüğü üzere tüm göğsü dövmelerle kaplı; diğeri ise benden biraz daha küçük görünüyor, fırça gibi, koyu renk saçlarıyla kocaman yeşil gözleri olan zayıf çocuk bana heyecanla bakıyor.

“Seren.” Grace derin bir nefes alıyor. “Seni partnerim Pasha ile tanıştırmak istiyorum.”

Adam elimi alıp kendi elleri arasında tutuyor. “Ne mutlu,” diyor sert aksanıyla.

“Bu da Kirill,” diyor genç çocuğun elini tutarken, aynı anda benim de elimi tutuyor.

“Erkek kardeşin.”

On Dokuz

Hakkında hiçbir şey bilmediğim yeni üvey kardeşimin dediği ilk şey “Keşif aracını çaldığınız doğru mu?” oluyor ve elbette İngilizcesi gayet iyi.

“Öyle oldu galibâ. Gerçi hiç bu açıdan düşünmemiştim.”

“Süpermiş.”

Grace, Dom ve diğerleri için birini yolluyor. Pasha bana bir sürü soru soruyor ama yerleşkenin kalanının kahvaltıya gelişini seyrederken dikkatim dağılıyor. Grace’ten daha yaşlı ya da benden daha küçük biri yok. Şu ana dek gördüğüm en küçük kişi Kirill olabilir. Hepsi uzun, hepsinin dövmelere karşı bir ilgisi var, saçları ise ya Kirill’inki gibi düz siyah ya da sarı. Hepsi şu kulaklıklardan takmış. Beklediğimden daha azlar, kadından çok erkek var. Acaba kadınlar başka bir yerde mi diye merak ediyorum. Çoğu masanın yanında durup bana baktıktan sonra oturuyor, Grace ile Rusça bir şeyler konuşup bana doğru başlarını sallıyorlar. Pek gülümsemiyorlar. Yemediğimi görünce Grace kalkıyor.

“Seni Jason’a götüreyim.”

“Kahvaltı etmiyor mu şu an?” diyorum etrafıma bakınarak.

“O kahvaltı etmez hiç. Sağlık Birimi’ndedir şimdi.”

Biz Sağlık Birimi’nin olduğu binaya yürürken rayların üstünde hareket eden bir tür dev arazi aracı tepeden aşağıya gidiyor. Ezra ile Mari, Dom’un arkadaki rampadan inmesine yardımcı oluyorlar. Hepsinin bana baktığını hissediyorum ama dönüp bakmıyorum.

“Neredeydin?” diyor Dom sonunda. “Çok meraklandık.”

“Koşuyordum,” diyorum. “Kafamı boşaltmam gerekiyordu.”

“Benim hatam,” diyor Grace. “Seren’le yolda karşılaştık, konuşacak çok şeyimiz vardı.”

O sırada içerideki her kimse bizi duymuş gibi Grace’in arkasında kalan binanın kapısını açıyor.

Güzel, büyük, yeşil kedi gözleri, uzun siyah saçları, üniformasının sıyrılmış kolları altından gözükken ve mermerden heykele benzeyen kol kaslarıyla bir kız bize bakıyor. Hiçbir şey söylemediği gibi neden burada olduğumuzu da sormuyor, kapının yanında durup içeri geçmemizi izlerken Grace onunla Rusça konuşuyor, kız da başını sallıyor.

“Irina benim yeğenim,” diyor Grace içeri girdiğimizde ama yüzümü görünce “Yani, Pasha’nın yeğeni demeliydim,” diye ekliyor.

Kız Dom’un yanına gidip kolundan tutarak duvara monteli metal oturağa oturmasına yardımcı oluyor sonra da şimdiden kirlenmiş görünen sargısını çıkarmaya koyuluyor, bunu yaparken de artık bir şekilde tanıdığım ve

hiç de hoşuma gitmeyen utangaç bir gülümsemeyle ona bakıyor.

İçerideki kapı aniden açılıyor, kum rengi saçlarıyla otuzlarında görünen bir adam ıslık çalarak çıkıp ellerini dalgın dalgın havluyla kurularken donup kalıyor.

“Aman Tanrım,” diyor olduğu yerde kalakalarak, kelimenin tam anlamıyla yüzünün rengi atarken ancak hayalet görmüş birinde görebileceğim en yerinde ifadeyi sergiliyor. Elini yana açıyor ve eli kısa bir an havada öylece kalıyor sonra Grace iki eliyle onun elini tutuyor. “Aman Tanrım, Grace,” diyor yeniden, tekrar bize bakmadan önce başlarını iki yana sallayarak birbirlerine bakıyorlar.

İkisi de gözlerini olduğumuz tarafa dikince Ezra huzursuzca olduğu yerde kıpırdanıyor çünkü ona bakıyorlar.

“Özür dilerim,” diyor adam sonsuz kadar uzun gelen ama muhtemelen sadece birkaç saniyelik bir sürenin ardından. “Ben... ben Jason Page.” Öne bir adım atarak Ezra’nın elini tutup tokalaşiyor ama hemen bırakmıyor.

“Ezra Lomax.”

“Bunlar da Seren, Domingo ve Mariana,” diyor Grace, Jason’ı bu durumdan kurtararak. Jason şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırmak için yanına gelip elimi tutuyor ve başını sallıyor ama dikkatinin dağıldığı çok belli o yüzden diğerlerini görmezden gelerek çabucak masasına gidip yavaşça oturuyor. “Grace, lütfen içecek bir şeylerin olduğunu söyle.”

Grace kahkaha atıyor.

Adam başını yana eğip ellerini saçlarının arasından geçirerek kendi kendine gülüyor. “Özür dilerim, sadece... Marshall’a çok benziyorsun. Ciddiyim, bu...” Yeniden Ezra’ya bakıyor. “... çok tuhaf.”

Ezra'ya bakarak gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Marshall Lomax'i hatırladığım kadarıyla –ki çok hatırlamıyorum– bu kadar benzerlik bulmasına inanmak güç geliyor. Belki de onu tanıdığım süre boyunca PEST'ten ölmek üzere olduğundandır. Topalladığını hatırlıyorum, babamın onun çok içtiğini söylediğini hatırlıyorum. Galiba tüm bunlar, ölmek üzere olan birilerini –hem de otuzunda, şu an düşünmesi bile korkunç geliyor– tanımanın, on altı yaşlarındayken, önlerinde daha uzun bir ömür varken nasıl göründüklerine dair insana çok fazla ipucu vermediğini gösteriyor.

“Hepimiz okulda beraberdik,” diyor Jason. “Ben, annen, baban. Tanrım. Söylemesi bile kulağa garip geliyor. Marshall hâlâ kafamda yirmi birinde.”

“Babamla ikiniz iyi arkadaş mıydınız?”

“Evet,” diyor garip bir biçimde gülerek ve gülüşü bir an sonra öksürüğe dönüyor. “O... benden hiç bahsetmedi mi?”

“Hatırlamıyorum.” Ezra omuzlarını silkiyor. “Yani öldüğünde on yaşıdaydım. Onu gerçekten çok hatırlamıyorum. Çok uzun süre hastaydı sonra da öldü. Bilemiyorum, annem de ondan çok bahsetmezdi. Onu daha iyi tanımak isterdim.”

Jason film ama gerçekten acıklı bir film seyreden biri gibi görünüyor.

“Konuşman bile ona benziyor,” diyor sandalyesini geri çekerken. “Affedersiniz.” Odadan ayrılıyor, iç kapıdan geçmek yerine doğrudan dışarıya çıkıyor ve kapıyı arkasından o kadar sert çarpıyor ki hafiften irkiliyorum.

Grace önce kapalı kapıya sonra bize bakıyor ve “Bana bir dakika müsaade edin,” diyerek ortadan kayboluyor.

“Bu da neydi şimdi?” diyor Ezra gülerek.

Ona bakıyorum. “Babanla cidden iyi arkadaş olmalılar. Sanırım... biraz fazla geldi. Geçmişten bahsetmeye pek alışık değiller, değil mi?”

Kapı yeniden açılıyor ama gelen Kirill. Irina ile Rusça konuşuyor ama bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. “Ee şey, bu Kirill. O... görünüşe bakılırsa benim üvey kardeşim.”

Hepsinin gözü bana dönüyor.

Kendini toparlayıp ona elini ilk uzatan, doğru tepkileri verip doğru sözleri söyleyen Ezra oluyor. Kirill, Dom’la Mari’nin yanına da gidiyor ve bu esnada tek yapabildiğim gözümü dikip bakmakmış gibi geliyor. Sen benim kardeşimsin, kan bağına sahip olduğum en yakın akrabalarımından birisin ama buna rağmen hiçbir şey hissetmiyorum diye düşünüp duruyorum. Aslında hiçbir şeyden de az hatta daha fena; içimde dallanıp budaklanan sinsi bir hoşnutsuzluk var, kayıtsızlığın ötesinde bir gölge gibi.

Kapı açılıyor, Jason’la Grace geri geliyorlar.

“Özür dilerim,” diyor Jason, Dom’la Mariana’nın yanına gidip onların da elini sıkıyor. “Adım Jason Page, eski Venturalıyım.” Yüksek sesli bir kahkaha atarak onları iyice şaşkına çeviriyor.

“Kurşun yarası, değil mi?” diyor Dom’a. “Alexei ve Vasily’yi şaşırtınca böyle yapıyorlar. Çok uzun süredir bizi olmayan tehditlerden korumak üzere karakoldalardı. Irina bir kere daha baksın sana.” Sonra yüzümüze bakmadan Ezra ile bana dönüyor. “Grace bana yerel yaban hayatın unsurlarıyla anlaşılamadığınızı söyledi. Benimle gelin bakalım.”

Peşinden gidip ışıkları yanan diğer odaya giriyoruz; hantal cisimlerin üzerine asılı Concordia damgalı mavi battaniyelerle burası, bir sağlık biriminden öte depoya ya da ardiyeye benziyor. Arkasındaki şeyin üzerindeki battaniyeyi çekince ortaya insan içinmiş gibi duran bir fırın çıkıyor, içinde de insanı üstüne yatırıp itmelik bir tepsi var.

“Lanet tozlar her yere giriyor,” diyor başını iki yana sallayıp battaniyeyi katlarken. Sonra da o şeyi çalıştırmak için tuşlarına basıyor. Biraz küfrettikten sonra cihaz nihayet vınlayarak çalışmaya başlıyor.

“İlk kim giriyor?”

Ezra’ya bakmak istemiyorum, yutkunmaya çalışıyorum; daha çok, cesaretimi topluyormuşum gibi görünüyor ama Ezra “Ne için bu? Açıklamadan bize bir şey yaptıramazsın,” diyor.

“Çok haklısın,” diyor Jason fazlaca uzun bir süre ona gülümsedikten sonra. “Kısaca açıklamak gerekirse tıpkı Ventura’dakiler gibi bir vücut tarayıcı. Görünüşleri biraz farklı ama prensipte aynılar.”

“Ben önce girerim,” diyor Ezra.

“Sorun değil,” diyorum soğuk tepsiye oturup ayaklarımı yukarı çekerken. İkisi de yakındaki ekranın arkasına geçiyorlar, az sonra bana her ne olacaksa ondan korunmak için oraya geçtiklerini tahmin ediyorum. Tepsi dar, tabuta benzer alana gümbürdeyerek girerken, tarayıcı etrafımda uğuldayıp vızıldarken titrememeye çalışıyorum; ses kafatasımın altında nabız gibi derin bir titreşim yaratarak beni sakinleştiriyor o kadar ki geri çıkardıklarında yarı bilinçsiz bir hâlde gözlerimi kırpıştırıyorum.

“O kadar kötü değil,” diyorum Ezra’ya yanından geçerken.

Jason’ın yanında durup önümüzdeki ekranı, Ezra’ya ait görüntüyü, röntgen haritasını izliyorum. Onu dilimlenmiş et gibi katman katman görüntülüyor sonra da birkaç tane si karmının derinlerine inen, birbirine bağlı bir dizi şimşek gibi görünen mercanın olduğu yere yaklaşıyor.

“Biyolojik madde genel olarak *latissimus dorsi*yi etkiliyor,” diye mırıldanıyor Jason. “Ama az bir miktar karaciğere ya da akciğere nüfuz etme olasılığı var.”

“Tehlikeli mi?” diye soruyorum.

Kısa bir an bana bakıp sonra yeniden ekranı inceliyor ve Ezra’nın boynunun alt kısmında bir yere yakınlaştırmak mırıldanıyor: “Köprücük kemiğinde ufak, ikincil bir biyolojik madde büyümesi var.” O sırada, cihazına konuşarak kaydettiğini fark ediyorum. Arkamdaki alçak tabureye oturuyorum, tabure tuhaf biçimde sıcak. Parmaklarımı kenarına koyduğumda sebebini anlıyorum; ahşaptan yapılmış.

Tarama bittiğinde Jason doğrudan kapıya gidip Rusça bir şeyler söyleyerek arkasında Grace ve ahşap bir koltuk değneğine yaslanan Dom ile beraber geri dönüyor. Mari de kapının kenarından bakıyor.

Jason bize dönüyor. “Maxim’i çağırdım, bilim alanında çalışma yapanlarımızdan biri. Onların da bu konudaki görüşlerine ihtiyacım olacak. Çok fazla mercan var ve görünüşe göre hâlâ içinizde yaşıyor hatta büyümeye devam ediyor. Şimdilik sadece kaslarınıza ve deri altı bölgelerinize tutunmuşa benziyor ama bir aşamada organlarınızı etkileme olasılığı da var.”

“Onları ne kadar çabuk çıkarabilirler?” diye soruyor Dom.

Jason tuhaf bir havayla omuzlarını silkiyor. “Onları içeriden çıkarmak çok karışık olabilir,” diyor. “O yüzden fizikçilere ihtiyacım var. Yıllardır bu konuda çalışıyorlar.”

Yanında asimetrik kesilmiş saçları olan bir adamla Iri-na geliyor. Adam genç biri, en fazla yirmi iki yaşındadır, ifadesiz yüzündeki güneş gözlüğünü yukarı kaldırıyor.

“Maxim Kreznev,” diyor. “Bilim uzmanı.” Herkesle el sıkışıyor.

Jason çabucak Rusçaya geçerek her şeyi açıklarken bir yandan da ekrandaki taramaları gösteriyor, birlikte inceliyorlar.

Dom’un bana baktığını, yanına gitmemi istediği zamanlardaki gibi baktığını hissediyorum. Yanına gidecek gibi oluyorum ama sonra vazgeçiyorum bunun üzerine kaşlarını çatıyor, değneğin üstünde beceriksiz hareketlerle kıpırdanıp, sağa sola çarpıp herkesi çekilmeye zorlayarak kendisi yanıma geliyor. İyice yaklaştığında elini boynuma ve omzuma koyuyor.

“İyi misin?”

Büyük bir yanım onun yanında her zamanki gibi eriyivermek istiyor ama kendimi tutuyorum. Bakmıyormuş gibi yapsalar da Ezra, Mariana ve Grace bize bakıyorlar.

“Pek değil,” diyorum kollarımı karnımda kavuşturarak. “İçimde büyüyen garip bir yaratık varken nasıl iyi olabilirim?” Gülmeye çalışıyorum ama gülüşüm sönüp gidiyor.

Jason ve Maxim konuşmaya devam ederek yanımıza dönüyorlar.

“Onlara... bu sabah... yaşadığın deneyimi anlatsana,” diyor Grace. “Önemli olabilir.”

Herkes bir anda dönüp bana bakıyor.

“Ormanda bir şey duydum, ağaçtan gelen bir ses, sanki tam gövdesinin içinden geliyordu.” Herkesin yüzündeki ifadeye bakıyorum. “Aslında bu, başıma gelen ilk tuhaf şey değil. Hem sadece ben de değilim, öyle değil mi Ezra?”

Ezra şaşırmışa benziyor. “Dur bi’ dakika, ne?! Beni bu işe karıştırma. Ben ağaçlardan müzik falan duymadım.”

“Peki ya ışıklar?” diyorum. “Gökyüzündeki ışıklara ne demeli? Tekne sandığımız şekil? Ormandaki mağara? O şeyleri sadece ikimiz gördük.”

Yüzü asılıyor. “Biz sadece... bilemiyorum... çok yorgunduk, susuzduk...” Ama şüphelenmeye başlamış gibi görünüyor.

“Bununla bir ilgisi olmalı, öyle değil mi?”

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” diyor Maxim, insanların bir şey düşünürken yaptıkları gibi bir parmağını dudaklarına götürüyor. Boğuk sesiyle insana kendini dinleten bir konuşma şekli var. “ALF2* maddesi içinizdeyken işitsel ve görsel halüsinasyonlar mı yaşadınız?”

“İyi de ikimiz de aynı şeyi gördüğümüzde o nasıl oluyor da halüsinasyon olabiliyor?”

“Onları tesise götürmem gerek,” diyor Maxim, Jason’a ama Jason başını iki yana sallıyor.

“Araştırma tesisinde yeterli tıbbi imkânlarınız yok.”

Maxim kakhaha atarak ellerini kaldırıyor. “Orada pek bulunmadınız Doktor Page.”

Jason bu durumdan rahatsız olmuşa benziyor ama

* Ing. ALF (Alien Life Form): Uzaylı Yaşam Formu (ç.n.)

“Bunun vücutlarına nasıl bir etki ettiğinden emin olana dek onları gözlemlememiz gerek,” demekle yetiniyor.

“Bu tür bir olay yerleşkenin dışında olsaydı babamın da böylesini tercih edeceğinden bir hayli eminim. O her zaman...”

“Bence babanı bu işe karıştırmamalıyız,” diyor Grace, Maxim’e yaklaşıarak. “Öyle değil mi? Komodor’un şu an dinlenmesi lazım.”

Maxim iç geçiriyor.

“Teoride,” diyor Jason, “bir halüsinasyon yaratmak isteseydik ne yapmamız gerekirdi? Geçmişte onlara ne sebep olmuştu?”

Ezra ile bakışıyoruz ama herhangi bir şey hatırlamıyoruz.

Maxim kollarını göğsünde kavuşturuyor. “ALF2’nin etkinliği, başka ALF’lere maruz kalma şeklinde bir dizi uyarıcıyla artırılabilir ama düşük yoğunluklu lazerle de etkinleştirilebilir.”

Irina ile Jason bakışıyorlar ve Irina odadan çıkıyor.

“Bizde onlardan var,” diyor Jason. “Yaralanmalarda kanamayı durdurmak için olanlardan.” Odanın diğer ucuna yürüyüp ekipman ve yatakların üzerindeki battaniyeleri bir sihirbaz edasıyla kaldırıyor. “Sizi burada rahat ettirebiliriz, kablolar bağlayıp her şeyi dikkatlice gözlemleyerek halüsinasyonları tetikleyecek bir şeyler deneyebiliriz.”

“Bunları neden yapmamız gerekiyor?” diyor Dom. “Mercan onun içinde büyüyor. Büyümeye de devam edecek. Zaten zaman zaman ağrı yapıyor. Ona zarar vermeden önce o mercanı içinden çıkarmamız gerek. Sorun bu, diğer şeyler değil.” Eli omzumu sıkıca tutuyor.

“Ben kesinlikle Jason’ın haklı olduğunu düşünüyorum,” diyor Grace. “Daha fazla zarar verme riskine karşın bence bunun ne olduğunu ve onlarla olan bağının yapısını tam olarak anlamamız çok önemli.”

Dom yüzünü buruşturuyor. “Bu ne demek şimdi?”

Irina daha çok bir tabancaya benzeyen lazerle geri dönüyor ama buna rağmen Dom’a “Bana yardımcı olmaya çalışıyorlar. İyi olacağım, sorun yok,” diyorum.

Biraz bile ikna olmuşa benzemiyor, Ezra ile beraber iç çamaşırlarımızla metal hastane yataklarına yattığımızda dahi. Irina ile Jason bir yandan Maxim’le Rusça konuşurken bir yandan da asırlar kadar uzun gelen bir süre boyunca şu küçük alıcıları her yanımıza yerleştiriyorlar. Dom’la Mari de bu esnada çatık kaşlarıyla yanımızda duruyorlar. Dom parmaklarımı tutmak üzere uzanıyor ama sadece uçlarına dokunmasına izin veriyorum.

“Tamamdır,” diyor Jason. “Canınızı acıtmayacak.” Kablolarla bize bağlı, kalp, kan basıncı ve beyin aktivitelerini gösteren monitörlerin ufak ekranlarına son bir defa daha bakıp Irina’ya bir şeyler söyleyerek lazeri bana ateşliyor. Doğru söylüyormuş. Gerçekten acımiyor, belli belirsiz bir sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyorum; sadece cihazın uğultusu, ona eklenen küçük bir çatırtı sesi ve adada şimşek çaktığında olduğu gibi hafif bir koku geliyor. Herkes bana bakıyor, bense orada öylece yatarken omzumun üzerinden ekranlardaki biraz yükseliyormuş gibi görünen şeylere bakıyorum fakat büyük ihtimalle korktuğum için bana öyle geliyor.

Ezra’nın yanına gidip aynısını birkaç kere de ona yapıyor ve “İyi misiniz?” diye soruyor. Tam o sırada her şey

kayıyor, eriyor, bir delikte spiral şeklinde dönerek içime giriyor, çıkıyor ve yere, yattığım yerin altına, bu yerin altına, binlerce mil aşağıya gitmeye devam ediyor. Dünya, şu daha önce gördüğüm, noktalarla, sıçrama lekeleriyle dolu resimlerden birine dönüşüyor ama bir nabız gibi atıyor, atıyor, sese dönüşüyor, ışığa dönüşüyor sonra yeniden sese dönüşüyor, benimle konuşuyor. Nabız gibi atarak. Artık parçalara, havanın içinde, dışında, üzerinde yüzen sonsuz sayıda minik parçaya ayrılacağımdan ve etrafımdaki her şeyin bir parçası olacağımdan emin olana dek her bir parçamı çekiştiriyor. Ve sonra oluyor işte, oluyor, yok oluyorum, parçalara ayrılıyorum, her şey sessizleşiyor, her şey duruyor. Kulaklarım sessizlikle doluyor. Hayır, tam olarak sessizlikle değil. Ondan daha dolu, daha yoğun bir şeyle. Su gibi kabarcıklar çıkararak gelip giden bir vınlama. Gözlerim mavilikle, ışık parçalarıyla ve bölük pörçük güneşle doluyor. Burası okyanus, ben de altındayım, yukarıya bakıyorum.

Sonra her şey birbirine giriyor. Isı, ses. Sağlık Birimi'nde, yatağın altında, yerde yatıyorum ve kafasını ellerine dayamış, odanın diğer ucunda kapının yanında oturan Dom, beni görünce tuhaf bir biçimde yere atılarak "Döndü! Buradalar!" diye bağılıyor, bu ses odayı insanlarla dolduruyor.

Yanıma diz çöküp başımı kucağına koyuyor. Ezra'nın olduğu yöne bakıyorum; kriz geçiriyormuş gibi şiddetle sarsılırken Jason ve Irina onu sabit tutmaya çalışıyorlar.

"Neredeydin?" diye soruyor Dom bana.

"Nerede mi?.. Ne?"

Yüzü gergin, şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ortadan

kayboldun,” diyor. “Gitmiştin. *Estrellita*, neredeyse yarım saattir yoksun. Neredeydin?”

Ama cevap veremiyorum, bırak konuşmayı doğru düzgün duyamıyorum bile. Yalnızca korkuyla titriyorum; beni gerçek dünyaya bağlayan tek şey kalçamdaki cehen-nemden sıcak, etimin içinde burulan acı oluyor ve tamamen irademin dışında, ta içimden bir yerden boğuk bir çığlık kopuyor.

Yirmi

“İyi misin?” diye sorup duruyor Dom, ben başımı bacaklarında döndürürken yüzümü avuçlarının arasında tutarak. “Konuş benimle Seren, lütfen konuş benimle.”

Deniyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. En sonunda dirseklerimin üzerinde doğrulmayı başarıp onun ellerini iterek yan dönüyorum böylece biraz havaya kavuşup nefes alabiliyorum ve nihayet gözlerimi odaklayabiliyorum. Sonra tamamen baygın olan Ezra’yı görüyorum, Jason onun göz kapaklarını kaldırıp ışık tutuyor ve üzerine eğilerek defalarca adını söylüyor.

Grace önüme diz çöküp konuşurken ben uzanarak, gözlerini kırptırdıktan sonra açan Ezra’ya bakıyorum. Mariana onun saçlarını yüzünden çekerken, arkasına yaslanıp derin bir nefes alan Jason’a bakıyor.

“Şimdi anladın mı?” diye bağılıyor Dom herkesi ve her şeyi bastırarak. “Bu şeyi onların içinden nasıl çıkaracağını bulman gerek.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” diyor şu ana dek tepemde dikildiğini bile fark etmediğim Maxim.

Ezra öksürüyor, yan dönüp yere tükürerek yeniden sırtüstü devriliyor. “Tanrım, Hemple,” diyor. “Sen de hissettin mi?”

“Dom... ortadan kaybolduğumuzu söylüyor.” Ama bundan fazlasını söyleyebilecek gibi değilim o yüzden Ezra yarı açık gözlerle bana bakıyor.

“Bu... bilemiyorum... bu defa farklıydı...”

“Dom yarım saattir burada olmadığımızı söylüyor.”

“Yok artık, en fazla birkaç saniye sürdü.” Yutkunuyor, âdemelmasının önce yukarı sonra aşağı hareket edişini seyrediyorum. “Ama kesinlikle bambaşka bir yerdeydim, sen değil miydin?”

Jason’ın ona bakışını fark ediyorum. Mest olmuş. Aklıma gelen kelime bu oluyor.

“Hayır,” diyor Dom. “Hayır, bu çılgınlık. Umurumda değil! Bunların hiçbirisi umurumda değil! Benim az önce gördüğümü kimse görmedi mi? Görmediniz mi? Ortadan kayboldular! Onlar... öylece... gittiler. Kim bilir nereye! O şeyleri ne olursa olsun onların içinden çıkarmamız gerek. Ne olduğu, ne yaptığı hiç önemli değil.”

“Domingo’ydun, değil mi?” diyor Maxim ona doğru adım atarak. “Endişelerini anlıyorum ama burada daha büyük bir resim var. Bilimsel araştırma merkezimizde yıllardır Uzaylı Yaşam Formu 2 üzerine çalışıyoruz ve bu şeyin çok boyutlu bir varlık olduğuna inanmak için nedenlerimiz var.”

“Ne olduğuna?” diye soruyor Dom, aslında hepimiz bunu düşünüyoruz.

“Aynı anda birden fazla boyutta var olabiliyor.” Yanımıza çömeliyor. “Bunu kuantum dolanıklığı denen bir

yolla yaptığını düşünüyoruz. Belli bir moleküler seviyede insanı etki altına alarak zaman ve mekânda hareket ettiriyor muhtemelen. Bir yer değiştirme.”

“Bize ne olduğunu anlatın,” diyor Jason, Ezra’ya.

Ezra oturup yüzünü ovuşturuyor. “Yani, bilmiyorum. Bu, öncekiler gibi değildi, daha çok...”

“... bir deliğe düşmek gibi miydi?” diye yardımcı oluyorum.

“Evet ama ayrıca... öncekiler bir şeye bir pencereden bakmak gibiyken bu, bir kapıyı açıp içeri girmek gibiydi.”

“Bir anten gibi davranıyor,” diyor Jason. “Başka boyutta giden bir anten.”

“Tamam, delilik bu,” diyor Dom. “Daha az önce burada kimse yok muydu? Onlara ne olduğunu görmediniz mi? Gittiler.” Bir saniyelğine o anı canlanınca gözlerini kapatıyor. “Buradalardı sonra da yok oldular. Bu, onların vücutları için iyi olmasa gerek. Olamaz.”

“Araştırma tesisimizde başka araştırmalar yapılması gerek,” diyor Maxim başıyla onaylayan Jason’a.

“Başka araştırmalar mı?” Dom ayağa kalkmaya çalışıyor ama başaramıyor. Grace ona koltuk değneğini uzatıyor ama bir kez denedikten sonra onu da fırlatıp atıyor ve onsuz kalkmaya çaballıyor, bu sefer de bacağı sertçe yana yatıyor. “Gidip ne araştırmak istiyorsanız araştırın ama Seren’i laboratuvar fareniz olarak kullanamazsınız. Onu ameliyat edip o şeyi çıkaracaksınız, hepsini, hemen.”

“Gitmem gerek,” diyor Maxim. “Babam bunu duyacak, ona açıklamam lazım.”

Onun gidişini seyrettikten sonra Jason “Maddeyi çıkarma işlemi çok zor olacaktır Domingo,” diyor.

“Yani o şeyi onun içinde sonsuza dek tutmayı mı öneriyorsun?”

“Sonsuza dek değil ama bu işlemi gerçekleştirmek için en iyi yolu bulana dek. Ayrıca bu maddenin Seren’in içindeki uzantılarını olduğu yerde bırakmak aslında en iyi seçenek olabilir.”

“Gitgide büyürken mi? Ya daha da gelişirse?” Yere düşmesine ramak kalıyor. “Sen gerçekten doktor musun acaba?”

Irina, Dom’un yanına gidip koltuk değneğini uzatarak onu şaşırtıyor ama sağlam durduğundan emin olunca geri çekiliyor. O sırada onun ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum, Dom’dan yalnızca yarım karış daha kısa.

“Sen de doktorsun, değil mi?” diye soruyor ona daha kibar bir ses tonuyla, kız da başıyla onaylıyor. “Peki sen ne düşünüyorsun?”

Kız cevap vermeden önce kollarını göğsünde kavuşturup iç geçirerek başını yana eğiyor. “Makineler iletişimi kaybetmeden önce değerler normaldi.” Onda da aynı Kirill’deki ağır aksan var, filmlerdeki kötü karakterler gibi. “Emin olmak için şimdi kontrol edeceğiz ama iyi görünüyorlar.”

“O şeyin onun içinde büyümesinin sorun olmadığını mı düşünüyorsun?”

O sırada sırtüstü yere uzanıp onların benim hakkımda konuşmalarını dinliyorum. Elimi mercanın olduğu yere bastırıyorum; sıcak, kemik kadar sert ve kavrulan bir örümcek gibi. Parmaklarımı yaranın etrafından içeri sokup onu dışarı çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi bunu yaparken, tutup hepsini çekerken

hayal ediyorum; kendi kanıma bulanmış, etime karışmış bir hâlde, kurdele gibi sarkan sinirlerle birlikte.

“Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun Suarez?” dediğini duyuyorum Ezra’nın. “Bunu öylece çıkaramayız. Şu an olmaz. Bunun artık ne olduğunu öğrenmişken olmaz. Ah Tanrım, başka bir boyutla iletişim kurmak... Bu çok önemli.”

Dom başını iki yana sallıyor. “Benim için değil. Seren’in güvenliğinden daha önemli değil.”

“Onu sürekli izleyeceğiz,” diyor Jason. “Çok yakından.”

“Nasıl?” Dom kahkaha atıyor. “Kaybolduğunda nasıl yapacaksınız bu işi?”

Jason kaşlarını kaldırıyor. “Hazır lafı açılmışken, onları kontrol etmemiz lazım, ben gerekenleri getireyim.” Irina da onu takip ederken omzunun üzerinden bir kez arkasına bakıyor.

Grace’le Mari ayağa kalkmama yardım ederken Dom “O şeyin, içinde bir gün bile kalmasının imkânı yok,” diyor.

Ben de kendimi “Benim bedenim hakkında karar veremezsin,” derken buluyorum.

Şok oluyor. “Pekâlâ, ama hastaysan ve bunu kendin için yapabilecek durumda değilsen ben senin için yaparım. Yapmak zorundayım.” Bana yaklaşıyor. “Çünkü seni seviyorum ve seni korumak zorundayım.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Beni korumak zorunda değilsin. Ben kendimi koruyabilirim.”

“Hayır, yapamazsın. Belli ki yapamıyorsun. Bu başına en başta gelmemeliydi. Hiçbir zaman sağlam bir yüzücü değildin. Orada yanında olsaydım –ki olmam gerekiyor-

du- böyle bir konuşmayı yapmayacaktık bile. Bunun olmasına izin vermiyorum, o şeyi bugün, hemen şimdi ameliyatla alacaklar.”

Dönüp yürüyorum. O da peşimden geliyor.

“Gelme peşimden,” diye bağıriyorum ve ona öyle hızlı dönüyorum ki neredeyse dengesini kaybediyor. “Her şey senin şartlarına göre oluyor ve bundan sıkıldım artık. Bana neyin önemli, neyin ciddi olduğunu söyleyemezsin. Geçmiş hakkında, benim kendi lanet geçmişim hakkında, bildiğim, bilmediğim şeyler hakkında hüküm veremezsin. Ve KESİNLİKLE bana ne istediğimi söyleyemezsin. Bu BENİM bedenim ve BENİM kararım, KİMSE bana ya da bir başkasına ne yapacağını söyleyemez.”

“Seren, mantıksızca konuşuyorsun,” diyor.

Buraya kadar. Bardağı taşıyor.

“Git başımdan Dom!” diyorum yüzünde yarattığım değişikliği hissederek.

“*Estrellita*, tek yapmaya çalıştığım...”

“Sana git başımdan dedim!” Öyle yüksek sesle bağıriyorum ki herkes donup kalarak bize bakıyor.

Dom uzun bir süre kaşlarını çatarak bana bakıyor ardından bana doğru başını sallıyor, gitmek üzere döndüğünde koltuk değneğiyle cebelleşip sonra da onu yine yere atıyor ve kapıya doğru topallayarak gidip arkasına bakmadan çıkıyor, ben de sessizce bizi izleyen Mari, Grace ve Ezra’ya dönüyorum.

Yirmi Bir

Orada kalmak gibi bir isteğim olmamasına ve kalp atış hızı ölçüm cihazını bir tür enerji dalgasıyla kızdırmayı başardığımızdan olsa gerek ortaya çıkan şu korkunç ve keskin elektrik yanığı kokusuna rağmen Jason günün kalanı ve gece boyunca gözlem için Sağlık Birimi'nde kalmamız konusunda epey bir ısrarcı. Gözlem dediği de bize serum takılması ve Irina'nın düzenli olarak gelip tansiyonumuzu ölçerek hayatta olup olmadığımızı kontrol etmesi demek oluyor. Bizim için ekrana bir Rus filmi koyuyorlar. Bir ara Kirill elinde yemek kâseleriyle çıkageliyor; yine aynı tahıllı şeyin gelmesi beni düşündürmeye başlıyor. Yanımızdaki tabureye oturup kendisinininkini yerken filmi seyrediyor.

“Kirill,” diyorum. “Nedir bu?”

“Biz labada diyoruz,” diyor dolu ağzıyla.

“Menüde başka bir şey yok mu?” diyor Ezra. Ben de aynısını düşünüyorum.

Kirill'in kafası karışmışa benziyor. “Menü mü?”

“Yiyecek başka şeyleriniz var mı?”

Yeniden filme dönüyor. “Bu yıl yok.”

“Bu yıl mı?” Ezra neredeyse bağılıyor ama Kirill sadece omuzlarını silkiyor ve filmdeki bir şeye gülüyor.

O gittiğinde Irina gelip serumlarımızla uğraşiyor, yeniden tansiyonumuzu ölçüyor ve “Domingo seni görmek istiyor,” diyor.

Ve bu, kalbimin boğazımda atmasına sebep oluyor.

“Ona, onu yarın göreceğimi söyle,” diyorum.

Yavaşça gözlerini kırıyor. “Öyleyse onunla ben yürüyeyim.”

“Pardon?”

Ezra gülüyor.

“Eve kadar yürümesine yardımcı olurum.” Bir kere daha o güzel gözlerini yavaşça kırıyor. “Bu gece burada Dr. Jason Page kalıyor o yüzden benim vardiyam bitti.”

Başımı sallıyorum, omuzlarımı silkiyorum, o da gidiyor ama tam çıkmadan ışıltılı atkuyruğundaki lastik tokayı çıkarıyor ve saçları sırtına dökülüyor.

“Suarez bunu nasıl başarıyor bilmiyorum,” diyor Ezra başını iki yana sallayarak. Yastığımı ona fırlatıyorum. “Hayır, ciddiyim. Oadaki çekiciliğin yarısı bende olsa çok daha fazlasını yapabilirdim.”

“Kapa çeneni Ezra,” diyorum ama ensem korkuyla karıncalanıyor ve bu durum ağızımda kandan çok da farklı olmayan bir tat bırakıyor.

“Ayrıca ona neden bu kadar sinirlisin ki?” diye soruyor ve bunu söylerken yüzü ciddileşiyor.

“Ona sinirli değilim.”

“O zaman öyleymişsin gibi bir izlenim veriyorsun, benden söylemesi,” diyor. “Yoksa genelde bu aşırı korumacı koca olaylarını seversin sen.”

Parmaklarımın önümdeki battaniyede daireler çizmesini seyrediyorum.

“Şahsen bu konuda onun hatalı olduğunu düşünüyorum,” diyor, kaşlarını çatarak ona bakıyorum. “Farkındaysan son derece önemli ve inanılmaz bir olay oluyor.” Sargılı kaburgalarını gösteriyor. “Paniklemeden önce bu konu hakkında biraz daha bilgi edinmemiz gerektiğini sen de biliyorsun.”

“Bana ne gördüğünü anlatsana,” diyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Tanrım, bir şey *gördüm* mü ondan bile emin değilim ama kesinlikle bir şey *hissettim*.”

Gözlerimi ona dikiyorum, ne demek istediğini anlıyorum.

Hemen sonrasında Jason geliyor. “Bu akşam nasılız bakalım? Mariana’yı görebilecek gibi misiniz? Çok ısrar ediyor çünkü.”

Ancak tuhaf bir şekilde Mariana içeri girip de aramızdaki tabureye oturduğunda neredeyse hiç konuşmuyor. Bitkin ve üzgün görünüyor.

“Bu yer çok acayip,” diyor sonunda. “Yani... sizce de öyle değil mi? Belki sadece buradakilerin çoğu İngilizce konuşmadığındandır ama biraz, ne bileyim, tuhaf görünüyorlar. Daha kalabalık olmaları gerekmez miydi ya da bu dokuz yılda biraz daha ilerleme kaydetmeleri? Bu arada, bu hafta onların yıl dönümü olduğunu ve kutlamak için bir tür parti hazırladıklarını biliyor muydunuz? Ayrıca şu Maxim denen adamın, buranın sorumlusu olduğu anlaşılan ama kimsenin görmediği hayalet gibi, ölmekte olan bir babası var. Burası gerçek bir yerden çok Cadılar Bayramı filmlerinden birine benziyor.” İç geçiriyor. “Ney-

se, siz şu an nasılsınız? Bu sabah... Aslında bu konudan bahsetmek bile istemiyorum.” Saçlarını kulaklarının arkasına atıp kaşlarını çatarak kucağında duran ellerine bakıyor. “Dom’a neden bu kadar sinirlisin sen?”

Ezra bir kahkaha patlatıyor. “Gördün mü?”

“Bazen biraz aşırı korumacı olabiliyor, biliyorum ama...”

İkisi de bana bakıyor. “O... benden bir şeyler saklıyor,” diyorum bu konunun beni hâlâ rahatsız ettiğini fark ederek.

“Ne gibi?”

Ama cevap vermiyorum, sadece biraz üşüdüğüm için battaniyeyi iyice üzerime çekiyorum.

Gecenin bir yarısı uyanıp da aniden doğrulunca ekranı kapatan Jason’ı görüyorum.

Uyku sersemi “Ölecek miyim?” diye soruyorum.

Yatağın yanına gelip elime dokunuyor. “Görünüşe bakılırsa bundan kıl payı kurtulmuşsun Seren ama hâlâ buradasın.”

“Bu biraz kaçamak bir cevap oldu,” diyorum, gülüyor.

Gitmek üzere döndüğünde Ezra’ya bakışını görüyorum, yatağın kenarından sarkan kolunu yeniden yatağa koyunca Ezra kımıldanarak yana dönüyor.

Jason sabahleyin başını masasına dayamış uyurken Ezra onun omzuna dokununca sıçrayarak uyanıp ağzını siliyor.

“Gidebilir miyiz artık?” diye soruyor.

Jason uzunca bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor sonra da “Bir kere daha tetkik etmem

gerek,” diyor. Kalkıp ellerini çırpıyor. “Sonuncular iyiydi. Gidip kahvaltınızı edin.”

“Sen de geliyor musun?” diye soruyor Ezra kapıdan.

“Ah, yok, hayır.” Adam gülümsüyor. “Ben kahvaltı etmem, teşekkürler sorduğun için.”

Kahvaltı masasına gittiğimizde daha erken olduğu için Dom’la Mari henüz yoklar. Maxim gelip yanımıza oturuyor. Bu adamın, bronz teni ve güneş gözlüğüyle yapay, plastik bir havası var.

“Daha iyi hissediyor musunuz?” diye soruyor, başımızı sallayarak evet diyoruz. “Umarım bugün size yerleşkemi-zi gezdirmeme izin verirsiniz. Aslında iki gün sonra bizim için özel bir gün olacak, dokuzuncu yıl dönümümüz.” Hepimiz başımızı kaldırıp binaların arasındaki alanın kenarına koydukları portatif merdivenlere çıkmış, ağaçların en alçak dallarına renkli ışıklar takan adamlara bakıyoruz. “Her yıl kuruluş yıl dönümümüzü kutlarız. Sizin de hoşunuza gider. Müzik, içki, dans. Geleneksel olarak, değer verdiğimiz birine bir hediye veririz.”

“İngilizcen nasıl bu kadar iyi?” diye soruyorum.

“Annen ve Jason sayesinde,” diyor bize dönerek. “Aramıza katıldıklarında babam onlardan bana dilinizi öğretmesini istemişti. Daha altı yaşındaydım.”

Bu konuyu yani annemden İngilizce öğrenmesini düşünürken ağzındaki lokmayı çiğnemesini seyrederim.

“İyi de neden?” diyor Ezra. “Amaç ne?”

“Yeni bir dil öğrenmek bilişsel fonksiyonları geliştirir,” diyor hiç tereddüt etmeden. “Geleceğin komodoru için faydalı bir durum.”

“Geleceğin komodoru mu?” Ezra kaşlarını çatıyor.

“Ne... yani... sen?... Sen yaşlı adamın yerine mi geçeceksin, o şey olduğunda?..”

Maxim başını sallayarak onaylıyor. “Bu şekilde olması anlaşılabilir bir durum.”

“Vay canına,” diyor Ezra. “Bu... geleneksel... tarihî... tuhaf... aptalca.”

“Sizde birlik kumandanı nasıl seçilir?”

“Dönemin diğer Kumandanlık üyeleri tarafından atanır.”

“Bu daha mı mantıklı oluyor?”

Ezra gülüyor. “Eh, evet, elbette. İşin gereklerini bilen insanlar, yetenekleri ve deneyimi bakımından bu işi yapabilecek kişiyi seçiyorlar. Sırf genetik kaza sebebiyle görevin öylece birine geçmesinden daha mantıklı.”

“Ama kim bu işi, ömrü boyunca bu işe hazırlanan birinden daha iyi yapabilir ki? Ayrıca Kumandanlık’ın doğru karar aldığını kim söyleyebilir? Belki de bazı şeyleri kadere bırakmak daha iyidir.”

“Bu, şimdiye dek duyduğum en aptalca şey,” diyor Ezra ve Maxim alaycı bir ifadeyle gülümsüyor.

Dom ile Mari geliyor, Dom tüm ağırlığını ona vererek yürüyor. Onlar bize yaklaşırken Maxim “Peki tura hazır mısınız?” diyor.

“Evet, haydi gidelim,” diyerek ayağa kalkıyorum. “Biz gidiyoruz,” diyorum Dom yanıma geldiğinde yüzüne bakmadan.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye soruyor.

“Yerleşke turuna. İsterseniz bekleyebiliriz,” diyor Maxim.

“Sargı bezinin değiştirilmesi lazım,” diyor Mari. “Pek

yürüyemiyor.” Dom’un oturmasına yardım edip kâsesini önüne koyuyor.

“Seninle başka gün gezeriz o zaman,” diyor Maxim, Dom’a. “Ama sen geleceksin, değil mi?” Mari’ye gülüm-süyor.

Mari şaşırmışa benziyor. “Ben...”

“Onun bir şeyler yemesi gerek,” diyor Dom.

“Aslına bakarsan aç değilim.” Yüzünü ekşiterek elini Dom’un omzuna koyuyor. “Sen iyisin, değil mi *primo*?”

Biz giderken Dom masada tek başına, bacağına kanlı sargısıyla ancak bu kadar üzgün görünebilirdi. Adımlarımın yavaşladığını hatta durduğunu hissediyorum. Oturduğu yerde hafifçe dönüp bana bakıyor ama içimdeki bir şeyler yine de dönüp gitmeme sebep oluyor.

Önce en büyük binaya yürüyoruz. Hayvani bir havası var bu binanın; toprak üzerinde yayılışı, yarısı bitmiş hâliyle gitgide iskelete dönüşen çürümüş bir cesede benziyor. Binanın yan tarafından yükselen geniş, paslanmış perçinli kirişlerde bir şeyler tanıdık geliyor. Kirişin üzerindeki silikleşmiş devasa yazıyı okuyorum: *Concordia*.

“Bu sizin geminiz,” diyor Ezra ağzı bir karış açık biçimde. “Geminizi parçalamışsınız.”

“Aynen öyle,” diyor Maxim gururla. “Öncüler, tamamlayıcı parçalardan yapıyor böylece gezegen üzerinde sökülebiliyor. Tüm yerleşim yerlerimiz gemimizden yapıma.”

“Başka bir yere gitmeyeceksiniz o zaman, öyle mi?” diyor Mariana elini yanmış metal kenarın üzerinde gezdirerek. “Hiçbir zaman.”

Maxim ayağını onun yanındaki kütüğe dayayıp kol-

larını göğsünde birleştiriyor. Güneş, gözlüklerine yansıyarak bir camını kırmızı, diğerini mavi yapıyor. “Nereye gideceğiz? Gemi bir kere yere indi mi –ki bu, pasif girişle çok zor bir operasyondur– bir daha bir yere gidemez. Dünya yörüngesinde, kalkış kabiliyeti olmadan inşa edildi. O bir öncü gemi. Yapılma amacı bu.”

Ezra gemiyi gezmek istiyor o yüzden o, gemiyi parçalarına ayıran biriyle iç kısımlara giderken Mari, Maxim ve ben kaba saba bir şekilde büyüyen, en fazla diz boyundaki, yapraklı, küçük bitkilerle kaplı bir tarlaya devam ediyoruz. Bitkilerin oluşturduğu sıraların arasındaki boşlukta Maxim’in peşinden gidiyoruz.

“Bu bizim ana ekinimiz. Labada diyoruz adına; genetiği, temel vitamin ve mineralleri içerecek biçimde değiştirildi. Geçen yıl çok verim aldık.” Eğilip yapraklardan birinin ucuna hayranlık duyuyormuşçasına bir saniye kadar dokunuyor sonra yürümeye devam ediyor.

“Başka ne yetiştiriyorsunuz?”

“Şu an başka bir ekin daha üretim aşamasında, size göstermem lazım çünkü sizin dilinizdeki adını bilmiyorum.”

“Ama iki ürün biraz az değil mi?”

“Bence de öyle. Daha fazlaydı, çok daha fazla. Hepsi gitti, öldü ya da hastalık kaptı.”

Adımlarının biraz yavaşladığını görüyorum. Mari bana bakıyor, ikimizin de aynı şeyi düşündüğü belli.

“Bu, insanların başına gelenin aynısı mı?” diyorum bu konudan bahsetmeye karar vererek.

Durup bize dönerek başını güneşe doğru kaldırıyor. “Grace size C1 bakterisi yüzünden annem de dâhil olmak

üzere çok kişi kaybettiğimizi söylemiştir eminim. Gezegen-deki ilk evremiz... insanlar açısından da maliyetli oldu.”

“Maliyetli mi?”

“Huxley-3’ün insanlar için zor bir yer olduğunu siz de biliyorsunuz. İlk yıl bize, kötü beslenme, enfeksiyon ve hava şartları nedeniyle yüz cana mal oldu.”

“Hava şartları mı?”

“Dört ay önce, şu an durduğunuz yer üç metre kar altındaydı.”

“Ne?” diyoruz Mari’yle aynı anda.

“Birkaç hafta sonra da o kadar sıcak olacak ki serinlemek için derinizi yüzmek isteyeceksiniz.”

“Kulağa pek de hoş gelmiyor doğrusu,” diyorum.

“Değil zaten,” diyerek hak veriyor. “Sıcak çarpması hiç deneyimlediğimiz bir durum değildi. Çok kişi öldü. Aralarında erkek kardeşim de vardı.”

“Çok korkunç,” diyor Mari eğilip başını sallayarak.

“Öncülük etmek demek, belirli bir kayıp vermek demek,” diyor sadece ve dönüp yürümeye devam ediyor, biz de kısa bitkilerin arasından onu takip ediyoruz. “Sizin de tahmin edebileceğiniz üzere çiftleşme programımız bu sorunlar nedeniyle çıkmaza girdi. Yıllar boyu hiç çocuk olmadı.”

“Neden?” Mari’nin kaskatı kesildiğini görüyorum.

“C1 hayatta kalanların çoğunu kısırlaştırdı. Kısır olmayanların gebelik süreci de tıbbi malzemeleri tedarik etmekte yaşadığımız sorunlar nedeniyle tehlikeye girdi.”

“Tehlikeye mi?” diyor Mari, yürürken elimi onun omzuna koyuyorum.

“Doğum süreci yüksek risk taşıyor. Hem mevcut nü-

fusumuzu güçlendirmemiz hem de gen havuzumuzdan daha fazla kayıp vermememiz gerekiyordu. Kayıp vermeye devam edince çiftleşmeyi onuncu yıla yani gelecek yıla dek askıya aldık, gelecek yıl programımızı yeniden düzenleyeceğimizi umuyoruz.”

Mari kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor. Bu konuyla ilgili başka sorular sormaya hazırlanırken ekin sırasının sonuna geliyoruz ve geniş bir vadiye bakıyoruz. On metre ileride başka bir tarla başlıyor ama bu tarlada iki metre yüksekliğinde sonsuz bir çiçek ordusu var; çiçeklerin hepsi parlak sarı taç yapraklarıyla çevrili büyük kahverengi gövdelerini sol yukarıya, güneşe dönmüşler. O kadar çok ve o kadar güzeller ki resmen gözlerimle oynuyorlar. Maxim ilk sıraya yürüyerek birini tutup eğiyor.

“Ayçiçekleri,” diyorum çünkü birden büyük büyükanem Bea’nın beni Üretim’e götürdüğü günü hatırlıyorum.

“Güneş olmamasına rağmen büyümeleri ne ilginç,” demişti o gün. “Tıpkı senin gibi.” Yemin ederim ki yüzüme dokunuşunu hâlâ hatırlıyorum.

“Çok yönlü bir bitki.” Maxim bir değerlendirme yaparcasına mırıldanıyor ve elimi yanağıma koyduğumu hissediyorum. “Tohumları besleyici, yağı yakıt olarak kullanılabiliyor. Bu bizim ikinci başarılı ekin denememiz.”

Ayçiçeklerinin bittiği yerden itibaren yansıtıcı, koyu paneller, tepesinde gri taş yığınlarının ve havayı tırmalayan dizi dizi yel değirmenlerinin yükseldiği vadiye doğru sıralanıyor.

“Gezegendeki güç kaynakları artık çok daha sağlam ve güvenilir durumda. Çalıştığım araştırma istasyonu yukarıda,” diyor sırtı işaret ederek.

“Merkezin neden o kadar dışında?”

“Sadece önlem için.” Arkasını döndüğü için Mariana’yla bakıştığımızı görmüyor.

Diğer yöne, ayçiçeklerinin bittiği yere bakınca başka bir büyük yapı görüyorum; üst tarafı devasa, pürüzsüz bir metal kâse olacak, yarısı inşa edilmiş bu bina o kadar yüksek ki ağaçları bile geçiyor.

“O nedir?” diye soruyorum.

“Uzun erimli iletişim,” diyor.

“Ne için peki?”

Omuzlarını silkiyor. “Buraya onunla donatılmış olarak geldik. Nihai amacımız gelişimimizi kaynakla paylaşmak. Öncelikler listesinde yer almıyor ama babam geçen yıl onay verdi. Bu konuda daha fazla bilgi almak isterseniz Grace’e sorun. Bu, onun projesi.”

Yapıya bir kere daha bakıyorum. Gerek kendisinin gerek ışığı yakalayışının çok hoş bir yanı var.

“Size göstermek istediğim önemli bir şey daha var,” diyor, tarlaların arasındaki boşluktan geçip geminin seyir pencerelerinin gelişigüzel parçalarından yapıldığı belli olan tuhaf üçgen binaya yürüyoruz. “Tarım Tesisi.”

İçerisi aşırı sıcak ve nemli, pencerelerden sular sızıyor, tavandan yağmur gibi iri damlalar düşüyor. Burası bana bir an için adayı hatırlatıyor ve adımlarım yavaşlıyor. Toprak sıra sıra sürülmüş, her bir sırada aralıklarla filiz vermiş farklı bitkiler var. Bir kişi bitkilerden birine eğilmiş ancak yaklaştığımızda güneş gözlüğünü çıkarıp doğruluyor ve o kişinin Kirill olduğunu fark ediyorum. Maxim’le el sıkışıyorlar.

“Tanıdığınızı düşündüğüm yetenekli bir ziraatçı.” Ma-

xim bir anda ne kadar gerildiğimi anlamışçasına hafifçe öksürerek boğazını temizliyor. “Size bir şey göstereyim.”

Birkaç sıra boyunca peşinden gidiyoruz, yere yayılmış tüyleri andıran küçük, yaprak gibi bir bitkinin bulunduğu yere gelince çömeliyoruz.

“Yerel bir tür,” diye açıklıyor sonra da “Dokunsana,” diyor Mariana’ya.

“Ne?”

“Canını yakmaz. Bana güvenmiyor musun?”

Mariana bitkiye nazikçe dokunuyor, yapraklarını neredeyse görünmez olana dek sıkıp tamamen katlayınca Mariana’yı olduğu yerde sıçratıyor.

“Süpermiş,” diyor Mariana.

“Kesinlikle süper,” diyor. “Yeni projemiz. Dünya’dan getirdiğimiz bitkilerle yerel bitkilerin genlerini çaprazlamanın yolları üzerine çalışıyoruz. Dayanıklılık için.” Parmağını uzatıp tıpkı Mariana’nın yaptığı gibi kapalı yapraklardan birinin üstünde dolaştırıyor. “Genetik çeşitlilik önemli.”

Bitkiyi seyrederken arkamda bir şey hissediyorum. Döndüğümde Kirill’in bir küreğe yaslanmış hâlde ayakta durduğunu görüyorum, göz göze gelince küreği omzuna atarak başını başka yöne çeviriyor.

“Burada sadece sen mi çalışıyorsun?” diye sorunca duruyor. Ayağa kalkıp ona doğru birkaç adım atıyorum.

Başıyla onaylıyor. “Ama daha fazla işçiye ihtiyacımız var.”

“Seren’in bitkilerle arası iyidir,” diyor Mari arkamdan. “Aramızda, adadaki yenebilir bitkileri bir tek o bulabiliyordu. Hangileri zehirli, hangileri değil söyleyebiliyordu.”

Kahkaha atıyor. “Çoğunlukla da haklı çıkıyordu.”

“Aileden gelme bir özellik olmalı,” diyor Maxim ve acayip bir sessizlik oluyor. O sırada mavi, yanardöner, akıl almaz derecede güzel bir böcek sessizce uçuyor.

Mari nefesi kesilerek “Bu ne böyle?” diye soruyor.

“Kelebek,” diyor Kirill. “Kelebek diyebilirsin.”

Uçup gitmesin diye soluğumuzu tutmuş seyrediyoruz. Mavi kanatlarını hızlı hızlı çırpıyor sonra yavaşlayarak süzülüyor, çatıya konuyor, kanatlarını kapattığında o olağanüstü mavi gözden kayboluyor ve gövdesinin altındaki karışık kahverengi ve gri desenler ortaya çıkıyor.

“Buraya Dünya’dan hayvanlar mı getirdiniz?” diye fısıldıyor Mari.

“Genetik materyalimiz var,” diyor Maxim mahcup bir ifadeyle. “Şimdiye kadarki tek başarımız bu. Çapraz tozlaşmaya yardımcı olmak dışında pek bir şey yapmıyorlar.”

“Ama çok güzeller,” diyor Mari, ağlamak üzereymiş gibi bakıyor.

“Öyle,” diyor Maxim ona katılarak, bakışlarını kelebekten ona yöneltiyor.

“Elinizde başka hangi genetik materyalleriniz var?” diye soruyorum.

“Uykuda bekleyen yumurtalar var,” diyor. “Başka böceklerden. Bazı küçük kuşlardan. Balıklardan.”

“Balık mı?” Mari’ye bakıyorum, onun yüzünde de aynı ifadeyi görüyorum. “Balık mı?” Bunu neden iki kere söylediğimi bilmiyorum ama gayet iyi bildiğim bir şey varsa o da Dom’un bu işi yapabileceği; daha şimdiden o işi olmuş bitmiş gibi görüyorum.

“Balık zor iş,” diye iç çekiyor Maxim. “Hassaslar. Bir-

kaç çiftliğimiz var. Hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Yaşayan şeylerle tecrübemiz yok o yüzden... Dur Seren, nereye gidiyorsun?"

Daha kendim bile farkına varmadan oradan çıkıyorum. "Dom'u görmem gerek," diyorum onlara çünkü bu olay bir anda aklımda öyle fikirler uyandırıyor ki durup açıklayamıyorum bile. Sonra onları arkamda bırakarak koşuyorum.

Bunun onu ne kadar mutlu edeceğini bildiğimden diğer konular önemini yitiriyor. Tarlaların arasındaki yolda giderken ayaklarımın yere vurduğunu hissedebiliyorum sadece. Concordia'ya varana dek labada sıraları arasında koşuyorum, ölmekte olan dev bir deniz yaratığının sesiymiş gibi gelen matkap sesleri yankılanıyor yol boyu.

Yerleşkenin kenarında durup hangisinin Sağlık Biri mi olduğundan emin olmak için binalara bakarken kendime gelmeyi bekliyorum. En yakındaki kapı açılıyor ve Dom dışarı çıkıyor, tam onun yanına gidecekken peşinden Irina'nın da çıktığını fark ediyorum. Kapının önünde durup konuşuyorlar; Irina omzunu kapıya dayamış, kalçasını çıkarmış ona uzanarak parmaklarıyla kısa bir an bileğinin üzerinde daireler çiziyor sonra ikisi birden kahkahalarla gülüyorlar.

Tam dönüp gideceğim sıra Dom beni görüp sesleniyor ama durmuyorum.

Yirmi İki

Yıl dönümü partisinin olduğu gece, geçirdiğimiz ilk güzel gece oluyor. Ağaçlardan ışıklar sarkıyor, normalde sadece yemek saatlerinde zil sesinin duyulduğu hoparlörlerden müzik sesleri geliyor. Partiye gittiğimizde ilk gördüğüm kişiler, karakoldaki Vasily ve Alexei oluyor, yanlarına gittiğimizde Mari ve benim sırtımıza vurup eski dostlarıymışız gibi sesler çıkarıyorlar. Başta bunun garip olduğunu düşünüyorum ama sonra herkesin ne kadar sarhoş olduğunu fark ediyorum.

Sonra Dom'u görüyorum, ırmağın kenarında durmuş insanlarla konuşuyor; gözlerinin onlardan ayrılıp bana yoğunlaştığını fark ediyorum, konuşulanları dinliyormuş gibi başını sallamaya devam etse de omzunun üzerinden beni seyrediyor.

"Bu akşam konuş onunla," diyor Mari onu izlediğimi fark edince. "Benim hatırım için. Beni *loca** ediyor. Ona kızgın olmaktan nefret ediyor, biliyorsun."

"Evet, ciddi çok sıkkın görünüyor," diyorum içkisi-

* *Isp.* Deli anlamında. (ç.n.)

ni bitirip çenesini silişini seyrederken, o sırada yanında durduğu adamlar gülünce o da gülüyor.

Mariana bana bir bakış atıp tam bir şey söylemek üzereyken Maxim ile Ezra yanımıza gelip ikimize de birer bardak uzatıyorlar. Gözlerimi kendiminkine dikiyorum.

“Bu nedir?”

“Pasha’nın yaptığı bir tür *ay ışığı*,” diyor Ezra. “Tadı berbat ama iş görüyor.”

“Benimkini alabilirsin,” diyor Mariana bardağını bana uzatarak.

Bütün bu süre boyunca Maxim başka kimse yokmuşçasına Mariana’ya bakıyor ve şimdi de “Harika bir dansçı olduğuna eminim,” diyor.

Bu, Mariana’yı güldürüyor. “Hayır,” diyor sadece.

“Hayır mı?” Maxim gülümsüyor.

“En kötüsü sayılmam ama en iyisi de değilim.”

“Ben berbat dans ederim. Gel bak, göstereyim sana.”

“Bana ne kadar berbat bir dansçı olduğunu mu göstermek istiyorsun?”

“Evet.”

O kadar uzun bakışıyorlar ki Ezra’yla ikimiz önce başka yönlere sonra birbirimize bakmaya başlıyoruz ve onlar hâlâ birbirlerine bakmayı sürdürüyorlar.

“Tamam,” diyor Mariana sonunda. “En kötü dansını göster o zaman bana.”

Onu masaların ve sandalyelerin kenara çekilip herkesin ışıkların altında takıldığı yere kadar takip ediyor. Tam Ezra’ya bir şey söyleyecekken onun omzumun üze-

* Eskiden Amerika’daki içki yasağı sebebiyle gizlice damıtılarak yapılan ev yapımı malt viski.

rinden Dom'a baktığını görüyorum, öyle olunca ben de dönüyorum; Irina'yla yan yana duruyorlar. Kız ona kırmızımsı bir odundan yapılma, eski görünümlü bir gitar uzatıyor. Dom istese bile daha şaşkın ve daha mutlu görünemezdi herhâlde. Duyamıyorum ama bir şeyler konuşuyorlar; muhtemelen Dom onun, gitarı gerçekten kendisine verip vermediğini soruyor, kız da verdiğini söylüyor, Dom da acayip mutlu olup teşekkür ediyor, biraz da utanıyor.

"Tanrım, kız resmen içine düşüyor," diyor Ezra. Dönüp ters ters bakıyorum ona. "Ne? Öyle ama. İsraf resmen. Benimle ilgilense ne olurdu ki?"

Dom gitarın kayışını başından geçirip tellerine birkaç kez vuruyor, mutluluğu yüzünden okunuyor. Kız ona yeniden bir şey söylüyor ve elini gitarın üstüne koyuyor. Artık her ne söylediyse Dom başını sallıyor. Bu manzara-ya daha fazla katlanamıyorum o yüzden dönüp masalara doğru gidiyorum, Ezra'nın da arkamdan geldiğini fark ediyorum.

"Cidden benim hakkımda bir şeyler söyleyemez mi acaba?" diyor Ezra. "Mesela 'Üzgünüm, ben müsait değilim ama istersen seni çok daha yakışıklı olan arkadaşım ile tanıştıtabilirim,' gibi bir şeyler."

"Bunu neden gidip ona sormuyorsun?" Banka oturup sırtımı masaya veriyorum böylece suyun üzerinde dalgalanan ay ışığına bakabiliyorum. "Açıkçası onun hakkında konuşmayı hiç istemiyorum."

Ezra bankta yanıma oturuyor. "Ona daha ne kadar kızgın kalacaksın acaba? Bence senin yerine kararlar vermesini istemediğini gayet iyi anladı."

"Sadece bu değil."

“Peki...”

Aslında bu konuda kimseyle konuşmamıştım, Mari’yle bile ama bir sebeple kendimi “Annelise ile yatmış,” derken buluyorum.

Ona bakıyorum, gözlerini yana kaydırıyor. “Ee?”

“Bana söylemedi.”

Gülüyor. “Sen zaten bunu tahmin etmemiş miydin? Yani, yapma lütfen, ne bekliyordun ki?” Başımı omzuna yaslayıp saçlarımı okşuyor. “Ay ne tatlı! Zavallı, küçük, masum Hemple.” Onu ittirince kahkahalar atarken boynunda asılı gitarıyla Dom geliyor. Yüzünde *buna inanabiliyor musunuz?* dercesine bir ifade var.

“Çok harika, değil mi?” diyor hafifçe dili sürçerek. “Gemiye birkaç tane almışlar, kimse çalmayı bilmiyor o yüzden...”

Ezra “Süpermiş dostum,” diyor ama ben sadece Dom’a, onu geçen haftadan beri görmezden geldiğimi hatırlatacak şekilde hafifçe gülümsüyorum.

“Şey, Irina nasıl çaldığımı duymak istiyor, daha sakın bir yerde... Gelmek ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler,” diyorum kendime şaşıracak. “Burada kalmayı tercih ederim.”

Tesadüfen Ezra’nın kolu hâlâ omzumda ama Dom bunu gördüğünde kolun orada olmasına sevindiğimi hissedebiliyorum. “Lomax ya sen?” diye soruyor.

Ezra içkisinden bir yudum alırken başını iki yana sallıyor, bitirdiğindeyse “Biz birazdan gelip sizi buluruz,” diyor.

Öyle olunca Dom ağır ağır Irina’nın onu beklediği yere gidiyor, Irina elini onun beline koyup bana bakıyor.

Başını çevirdiğinde gözlerimi deviriyorum. “Onu bağışlamamı zorlaştırmak için özellikle çabalamıyor, değil mi?”

“Bayağı sarhoş, kız ona gitar vermiş sonuçta, çalmayı reddedecek hâli yok herhâlde.”

“Biliyorum ama...” Elimi ağzıma dayayıp homurdanıyorum.

“Suarez’e böyle davranman tam bir zaman kaybı.” Bana içkisini uzatıyor. “Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sadece bitmek bilmeyen yakınmaları yüzünden hayatı Mari’yle bana dar ediyor. O yüzden ona onu affettiğini söyle de hep beraber körkütük sarhoş olalım ve bir kez olsun eğlenelim.”

Haklı. Bu sebeple biraz sonra suyun oraya yöneliyorum, artık iyiden iyiye sarhoş olduğumdan köklerin arasından dikkatle yürüyorum ve birine çarpmama ramak kala başımı kaldırdığımda çarpmak üzere olduğum kişinin Dom olduğunu görüyorum.

“Selam,” diyor.

“Sana da selam,” diyorum ve nefes nefese olduğunu fark ediyorum. “İyi misin?”

Gözleri yana kayıyor. “Evet, tabii,” diyor. “Sadece...” Başını iki yana sallıyor. “... bu bacakla dolanmak biraz zor.”

O da sarhoş hatta benden daha sarhoş; yüzünde kocaman, tembel bir gülümseme beliriyor. Aniden her şey unutulmuş gibi geliyor, öyle olsun istiyorum. Gitarı sırtından sallanıyor.

“Sana bir hediyem var,” diyorum ona.

“Öyle mi?”

“Aslında bir eşyadan çok sana söylemek istediğim bir şey.”

“Pekâlâ.”

“Balıkları var, balık yumurtaları, Tarım Tesis’inde.”

Haberi kavramaya çalışırken bakışları yoğunlaşıp gözlerimin arasında mekik dokuyor. “Öyle mi?”

“Bana söylediklerinde aklıma sen geldin. İşe yarar hâle getirmeyi başaramamışlar ama... sen yapabilirsin, biliyorum. Yapabileceğini biliyorum. O yüzden de bilmen gerektiğini düşündüm.” Gitmek üzere dönüyorum ama sonra tekrar duruyorum. “Ve Dom... sana artık kızgın olmak istemiyorum.”

“Gerçekten mi?” Yüzünde bu sefer de keyifli bir gülümse beliriyor. “Gerçekten mi?”

Başımı sallıyorum, ellerimi ellerinin arasına alıyor. Gülümsemesinin soluşunu seyrediyorum ki bu, hiç de beklediğim tepki değil.

“Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum,” diyor aşırı ciddi bir biçimde. “Her şey için. Çok korktum Seren.”

“Korktun mu?” diyerek kaşlarını çatıyorum.

“Beni artık sevmeyeceğinden korktum.”

“Dom, seni her zaman seviyorum. Sana kızgın olduğum zamanlarda bile sevmeye devam ediyorum. Her zaman da seveceğim, ne olursa olsun.”

“Ne olursa olsun mu?”

Uzarak saçlarını alnından çekiyorum, elimin tersini yanağında gezdiriyorum. Beni öpmesini bekliyorum ama öpmüyor, sadece dudağını ısırarak bana bakıyor.

“Ne oldu?”

Gülümsüyor. “Sadece seni çok fazla seviyorum, hepsi

bu.” Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor; dudakları kapalı olarak, sadece bir kere. Daha sonra beni uzaklaştı-
tırıp tekrar bakıyor.

Bu defa dayanamayan ben oluyorum, ona boyun eğen, tişörtünün önünü kavrayıp dudaklarına yapışacak kadar onu kendine çeken, yeniden tadına bakan; daha sadece birkaç gün olsa da aradan sonsuz zaman geçmiş gibi hissediyorum. O da öpüşüme karşılık verip harekete geçince içimde durdurulamaz bir dalga kabarıyor.

“Beni bir yerlere götür,” diyorum nefes nefese kalmış bir hâlde ağzının içine doğru.

Karanlıkta etrafına bakınıyor. “Eve gidelim mi?”

“Çok uzak.” Kulağının arkasını, boynunu öpüyorum; boynundan akan kanı hissediyorum.

Elimi tutup beni ışıklardan uzak bir yere götürüyor, gitarını çıkarıp boş mutfakların giriş kapısına bırakıyor. Ben masalardan birine yaslanıyorum, beni tutup masanın üstüne oturtuyor ve öpüyor.

Ellerimi tişörtünün içine kaydırırken sırtüstü uzanıyorum, o da üzerime eğiliyor. Buna neden hemen şu an ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum ama duyuyorum işte. Bana verebileceği her şeye ihtiyaç duyuyorum. Ne kadar yakın olursak olalım bana yeterli geleceğini sanmıyorum. Bu sebeple beni öpmeyi bırakınca deliye dönüyorum; kaskatı kesilip hem dehşete düştüğü hem de hayran kaldığı hırçın bir okyanusmuşum gibi bana bakıyor. Beni öyle uzun inceliyor ki en sonunda “Söylesene ne oldu?” diyorum.

Başını iki yana sallıyor, dudağının bir ucu gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. “*Nada.*”

* *Isp.* Hiçbir şey anlamında. (ç.n.)

“Sarhoşken İspanyolcaya geçiyorsun. Çok seksi.”

Çok karanlık olduğundan ve de içinde bulunduğumuz durumdan ötürü mercan kendi ışığıyla parlayarak benim kalçamla onun karnını aydınlatıyor. Uzanıp parmaklarını üzerinde dolaştırarak hafifçe bastırıyor.

“Sakın,” diye uyarıyorum.

“*Yo no voy a decir nada.*”

Beni öpmesini istiyorum, o da öpüyor.

* *Isp.* Hiçbir şey söylemeyeceğim, anlamında. (ç.n.)

Yirmi Üç

Yavaş yavaş kendime geldiğimde Dom'un kollarında olduğumu fark ederek önce kendi kendime sonra da uyanırken ona gülümsüyorum.

“Günaydın,” diyor ve hemen ardından acıyla bağılıyor çünkü bacağımı onunkinin yanına çekerken kurşun yarasına çarpıyorum.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim,” diyorum onu sakinleştirirken. O kendini toparlayana dek yüzünü ellerimin arasına alıp onu dudaklarından hafifçe öpüyorum. “Çok üzgünüm.”

“Üzülme, geçti.”

“Geçmedi. Çok özür dilerim.”

“Yanımda olduğun için çok mutluyum *estrellita*.”

“Her zaman yanımdaydım.”

“Hayır, burada olmanı kastediyorum. Tam burada.” Başını kolunda yattığım yere doğru sallıyor. “Ait olduğun yer burası. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bir süre düşünüyormuş gibi yapıyorum ama sonra “Evet, biliyorum,” diyorum ve iç çekerken onun beni ar-

kamdan sıkıca tuttuğunu hissediyorum; birbirimize yaklaşarak mozaik gibi iç içe geçiyoruz. Yere bakıyorum, üniformalarımız darmadağınık bir hâlde duruyor yerde ve sadece odayı yeniden bu açıdan, onun yatağından görmek bile beni haddinden fazla gülümsetiyor.

Mari ve Ezra'yla beraber kahvaltıya gidiyoruz.

"Tanrım, duvarlar çok ince," diye esniyor Ezra. "Dün gece uyutmadınız beni, Romeo ve Juliet."

Olduğum yerde siniyorum.

"Beni de." Mari yan yan bana bakarak gülümsüyor. "*Bu sayede* kuzenim hakkında istediğimden çok daha fazla bilgi edindim ama işlerin normale döndüğüne seviyorum."

Kızarsam da gülümsüyorum ama Dom'a baktığımda onun gülümsemediğini görüyorum. Rengi atmış, aniden "Affedersiniz," diyerek ağaçlara doğru koşuyor sonra da bir elini ağaçlardan birine dayayarak midesindekileri boşaltıyor.

Bunu yaptığını ilk kez görüyorum. "İyi misin?" diye soruyorum öksürüp koluyla ağzını silerken. Bana dönüp evet anlamında başını sallıyor.

"Hiç şaşırmadım," diyor Ezra. "Suarez, dün akşam kafan bir dünyaydı."

"Evet," diyor bir an dalıp giderek sonra yeniden bana dönerek elimi sıkıyor.

Kahvaltıda Dom bir lokma yemek yemiyor, ben yerken alnını omzuma dayayarak, kollarını belime dolayarak, bacaklarını da bankın iki yanından sarkıtarak oturuyor. Bir süre sonra homurdanınca gülüyorum.

"Biraz sonra daha iyi hissedersin," diyorum.

Sonra Kirill gelip yanımıza oturarak herkese başıyla selam veriyor. Birkaç kaşık dolusu labada yedikten sonra Dom'a bakıp "Kuzenim Irina da bu sabah aynı durumda," dediğinde Dom'un gerildiğini hissediyorum.

Kahvaltının ardından herkes gidiyor ama Dom gökyüzü üzerine yıkılacakmış gibi ellerini başının üstüne koyup masaya yığılıyor.

"Seni yatağına götürmemi ister misin?" Partiden kalma ışıklar hâlâ alttaki dallardan sarkıyor, güneş ışığında hüznü ve kirli görünüyorlar.

Dönüp parmaklarının arasından tek gözüyle bana bakıyor.

"Estrellita, ben..."

"Ne oldu?"

Sızlanarak yüzünü yeniden masaya çevirirken saçlarının arasındaki parmakları iyice geriliyor. "Of Tanrım, bunu yapamam."

Kaşlarımı çatarak omzuna dokunuyorum. "Dom ne?.."

Aniden doğrulup iç geçirerek önce ağaçlara sonra da kahvaltısını yapmış birkaç kişinin boşalttığı alana bakıyor.

"Biliyorsun, benden... sana karşı tamamen dürüst olmamı istediğini söylemiştin. Öğrenmediğinde dünyanın çok, çok daha iyi bir yer olacağından emin olduğum, kesinlikle emin olduğum, sugötürmez şekilde emin olduğum bir konu hakkında yine de dürüst olmamı ister miydin? Sana yine de anlatmamı ister miydin?"

Güçlkle yutkunuyorum. "Ne oldu?" Nihayet bana baktığında, gerçekten gözlerime baktığında ikimiz de öylece kalıyoruz. Gözlerimi dudaklarına dikiyorum ama

onu öpmek istediğimde yaptığım gibi değil, ne söyleyeceğini beklerken yaptığım gibi ve tam şu an öyle çok korkuyorum ki olduğum yerde pustuğuma yemin edebilirim.

“Tanrım, *estrellita*, anlaman gerek, çok fena sarhoştum. Yemin ederim, olanların hayal meyal farkındaydım sonra fark ettiğimdeyse artık çok geçti yani... olmuştu... işte. Çok özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin.”

“Sen ne... neden bahsediyorsun?”

Yapmasını istediğimden emin olmasam da beni kollarına alıyor. “Irina,” diyor adını söylemekte zorlanarak. Nefesini kulağımın üstündeki saçlarımda hissediyorum. “O... biz... dün gece öpüştük... sayılır.”

Birkaç kere kekeledikten sonra “Ne?” demeyi başarıyorum. “O... sen... ne?..”

“Beni o öpse de, demek istediğim, beni öpen tamamıyla o olsa da biraz da benim kabahatim olduğunu inkâr edemem çünkü onun benden hoşlandığını biliyordum, çok belli ediyordu ama yine de onunla oraya gittim. Seni kıskandırabileceğini ve beni geri isteyeceğini umduğumdan böyle olmasına izin verdim. Kulağa delice geldiğini biliyorum, delilik zaten ama son birkaç gündür ben de delirmiştım, sensiz bir hayatın düşüncesi bile beni bu hâle sokuyor. Seren, her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama inan bana. Çok özür dilerim. Gerçekten çok ama çok üzgünüm.”

Bunları söylerken kolları bana dolanmış, kafası kafama yaslanmış durumda ve her şeyi saçlarıma doğru anlatıyor. Öyle şaşkına dönüyorum ki tepki bile veremiyorum. Biri beni çekip almış da yerime oyuncak bebeğimi koymuş sanki. Kuklamı.

“Sana hemen söyleyecektim. Sana söylemeye geliyor-
dum. Ama sonra sen geldin ve artık bana kızgın değildin.
Son birkaç gündür çok üzgündüm, çok korkmuştum. Di-
yemedim işte. Bana dönmüşken sana, bana sinirlenmen
için başka bir sebep vermeye cesaret edemedim. Bunu an-
layamıyor musun?”

Bana, kollarında yığılmış duran kukla versiyonuma
bakmak üzere geri çekiliyor.

“Bir şey değildi Seren. Beni öptü ve bu, beni o kadar
şaşırttı ki onu hemen durduramadım. Çok sarhoş oldu-
ğum aptal bir andı.”

Kuklam hiçbir şey hissedemiyor, konuşmıyor.

“Seren?”

Hâlâ bir şey yok.

“Lütfen konuş benimle.”

“Sen...” Başımı iki yana sallıyorum. “Bu gerçek ola-
maz. Olamaz. Sen bana asla böyle bir şey yapmazsın.
Bana böyle bir şey yapmazsın, değil mi?”

Söylediklerinin hepsini geri almasını, bir yanlışlık
olduğunu söylemesini bekliyorum çünkü Dom, benim
Dom’um asla başka birini öpmez. Ama bir şey söylemi-
yor. Onun yerine, önlemeye gücünün yetmediği bir kazayı
ağır çekimde seyreder gibi beni seyrediyor ve sadece “Çok
üzgünüm,” diyor.

Kalkıyorum, bacağıma banktan kaldırırken düşecek
gibi oluyorum. Düşmeme o engel oluyor; kolumdan tuta-
rak beni doğrultuyor ama üzerimdeki elleri “Dokunma
bana!” diye bağırma yol açıyor ve bu, öyle bir haykırış
ki etrafımızdaki herkes dönüp bize bakıyor. “Bana dokun-
mayı aklından bile geçirme!” Gözlerimi ona dikiyorum,

ikimizin de gözleri kocaman açılıyor. Sonra da oradan ayrılıyorum, olabildiğince hızlı biçimde yürüyüp gidiyorum; sakat bacağıyla kalkıp arkamdan gelmek, bana yetişmek için çabaladığını duyuyorum, yetiştiğindeyse hızla ona dönüyorum.

“Hayır!” diye haykırıyorum. İçimde öyle kuvvetli bir his kabarıyor ki üzerine yürüyüp tüm gücümle göğsüne ve omuzlarına vuruyorum, irkilerek geri çekilip tökezliyor ama gözlerimde oluşan yaşlara bakarken bir kere daha vurmama izin veriyor. O sırada arkamda birinin olduğunu hissediyorum, tam yeniden vuracakken kollarımı tutarak beni durduruyor.

“Hempe, ne yapıyorsun?” Ezra. “Ne oldu?”

Ama cevap vermiyorum. Yalnızca burnumdan soluyuşumu dinliyorum, kollarımı ondan kurtarıp ormana dalarak ikisinden de uzaklaşıyorum, durmuyorum.

Yirmi Dört

Peşimden geldiğini, bana seslendiğini duyuyorum ama şu an arkama dönüp bakamayacağımı biliyorum. Tek yapmak istediğim yerin altına girip saklanmak. Ağaçların arasından uzun erimli iletişim binasını, metal kavisinin parıltısını görüyorum, nedense oraya bakmanın aklına gelmeyeceğini düşünüyorum ve oraya doğru koşuyorum.

Onun orada olmasını istiyor muyum istemiyor muyum bilemiyorum ama orada. Grace. Boynunda koyu renk dövmesi olan iri bir adamla konuşuyor.

“Seren,” diyor beni görünce. Orada öyle dururken Pan’e benziyor, Pan’in daha yaşlı hâline. Başını yana yatırıp bana bakıyor. Her şey rüya gibi geliyor. “Buraya gelmene çok sevindim. Gerçekten gelmeni... Ne oldu?”

Yutkunuyorum ya da yutkunmaya çalışıyorum. “Hiç bir şey,” diyorum. “İyiim. Bana etrafı gösterebilirsin.”

Dövmeli adamla yeniden Rusça konuşuyor, adam daha sonra arkasındaki karanlık koridora yöneliyor. Grace yanıma gelip elini omzuma koyuyor.

O sırada ikimiz birden ağaçların arasından Dom’un bana seslendiğini duyuyoruz.

“Onu görmek istemiyorum,” diyorum gözlerimden yaşlar akarken, gözyaşlarımı saklamak için arkamı dönmekte gecikiyorum.

“Neden?” diye soruyor. “Ne oldu?”

Başımı iki yana sallıyorum. Dom daha yakından yeniden sesleniyor.

“O...” Deniyorum ama bir şeyler boğazımı tıkıyor. “Söylemeye bile dilim varmıyor...”

Nasıl yaptığını Tanrı bilir ama o esnada sağlam bacağı üstünde seke seke, ağaçlardan destek ala ala Dom geliyor; yeni sargı bezi kan ve toprak içinde kalmış, saçlarından ter damlıyor. Yanıma gelemeden tozun içinde neredeyse yere yığılıyor.

“Seren,” diyor başını sağa sola sallayarak. “Böyle olsun istemedim, biliyorsun.”

Elimi tutmaya çalışıyor ama hızla çekiyorum.

“Sen... iğrençsin. İğrenç! Dün gece olanlara... izin verdin. Gece boyunca olanlara izin verdin ve sonra da bir vicdanın olduğuna mı karar verdin? Anca o zaman mı bana karşı dürüst olman gerektiğini anladın? Cidden mi ya? Benim yerimde olsan sen ne düşünürdün? Ne düşünürdün?”

Bu düşünceyle benim kelimenin tam manasıyla karın-calanıyor. Onun dokunuşunu hatırladıkça benim, üzerinde böcekler geziniyormuşçasına kaşındığını hissedebiliyorum.

“Biliyorum, bu...” Burnunu sıkıyor. “Sana doğruca söylemem gerekirdi ama bana artık kızgın olmadığın için çok mutluydum, çok sarhoştum ve bilmemen gerekiyormuş gibi geldi bana. Sadece gereksiz bir acıya ve sorunla-

ra sebep olacaktı gibi ve... bilemiyorum... unutulması gerekiyormuş gibi."

O anda dank ediyor. "Bir dakika." Gözlerimi kısıyorum. "Sırf başka birinin sizi gördüğünü düşündüğün için mi söyledin bana yoksa? Öyle oldu, değil mi? Kirill, Irina'dan bahsettiğinde onun bir şeyler ima ettiğini zannettiğin için."

Gözleri kocaman açılıyor. "Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, hiç alakası yok."

"Ya da o kızın bana söyleyebileceğini düşündün. Tanrım, Dom, sen ne ara böyle biri oldun? Kimsin sen?"

"Kim olduğumu biliyorsun," diyor yaklaşıyor. Eli şimdi yüzümde, ona bakıyorum, o güzel gözlerine, hayatım boyunca tanıdığım, bildiğim, güvendiğim ve bir anda tamamen farklı gelen gözlerine. İçimi dehşetli bir panik ve korku kaplıyor, güçlükle nefes alabiliyorum.

"Seni tanıdığımı sanmıştım," diyorum, kesik kesik nefes alırken zar zor konuşuyorum.

"Tanıyorsun. Beni çok iyi tanıyorsun," diyor, dudakları benimkine o kadar yakın ki onu öpebilirim. Tanrım, istiyorum da. Onu öpmek istiyorum çünkü o benim. Onu öpmek istiyorum çünkü her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Gel gör ki bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Yine de bir an onu öpersem, olur da öpersem bunun verdiği acıdan ölebilmişim gibi hissediyorum.

"Belki artık her şey çok farklıdır," diyorum korku ve üzüntüden hıçkırarak ve geriye bir adım atıp ayaklarımın arasındaki boşluğa indiriyorum bakışlarımı.

"*Estrellita.*" Bana doğru yeniden hamle yaparken omzumun üzerinden varlığını hepten unuttuğum Grace'e

bakıyor. “Haydi benimle çiftliğe gel. Konuşalım, her şeyi konuşalım, sadece ikimiz. Bunu anlamamı istiyorum.” Kokusu o kadar derin ve yoğun ki onu uzun uzun içime çekiyorum ve yüzümün neredeyse onun göğsüne düşmesine izin verecek gibi oluyorum.

Ama her biri bir öncekinden daha ağır olsa da ufak adımlarla geri geri yürüyorum.

“Şu an senin yanında olamam Dom.” Bu sözleri söylerken kendimi dışarıdan duyuyorum, sanki başka biri söylüyor bunları. “Şu an beni bir süreliğine yalnız bırakmana ihtiyacım var. Lütfen.” Orada öylece duruyorum, kendi bedenimin dışından izliyorum onu; tepkisini, elini alnına götürüp, yeterince sert bastırırsa bunların önüne geçebilirmiş gibi bastırışını izliyorum.

“*Estrellita*, lütfen,” diyor ama bana doğru gelirken “Hayır!” diye bağıriyorum. “Şu an sana bakamıyorum bile. Yapamıyorum.” Uzun erimli iletişim çanağının arkasına yürürken düşüyorum ve başım ellerimin arasında, metalik yüzeyden uzun çayırların içine kayıyorum.

Sadece birkaç saniye sonra arkamdan ayak sesleri duyuyorum, görece kadar döndüğümde önümde Grace’in ayaklarını görüyorum.

“Bana, olanları anlatmak ister misin?” diye soruyor çömelerek ve elini koluma koyuyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Bir tespitte bulunmamın sakıncası yoktur umarım Seren.” Bana bakarken gözlerini o kadar kocaman açmış ki söylemek istediğim kelimeler dudaklarımda can veriyor. Koluma burnumu silerken “Hayatın on altı yaşında biri için feci derecede karmaşık görünüyor,” diyor.

“On yedi yaşındayım,” diyorum güçlükle yutkunarak.

“Ah... ah evet, doğum günün ocak ayında o yüzden... evet, on yedi. Ama yine de... on yedi yaş için bile karışık.” Bana bakıyor. “Sen de böyle düşünmüyor musun?”

“Benim hayatım normal değil,” diyorum ona. “Hiçbir zaman da olmadı.”

Kıpırdamadan bana bakışından ona vuracağını falan düşündüğünü görebiliyorum. Hafifçe başını sallıyor.

“Senin yanında olamadığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim.”

“Eh, üzgün ol ya da olma, yanımda değildin.” Kendime şaşıırıyorum. “Yoktun. Ve hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Tamam, o zaman sen anlat bana. Bilmek istiyorum. Dom ne zamandan beri erkek arkadaşın?”

“Erkek arkadaş mı?” Neredeyse gülüyorum.

“O senin erkek arkadaşın değil mi?”

“O...” Onun benim için bundan çok daha ötesi olduğunu nasıl açıklayabilirim? Onun benim için ne ifade ettiğini basit, yavan, söylemesi kolay bir kelimeyle asla özetleyemeyeceğimi?

Cevap vermemi beklemekten vazgeçiyor. “Bak Seren, gençken böyle bağılıklar dünyanın başı, ortası, sonu gibi görünür ama büyüdükçe bunları belli bir bakış açısı içinde değerlendirirsin.”

“Bakış açısı mı?” Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Elini koluma koyuyor. “Duyduklarımdan anladığım kadarıyla Domingo on sekiz yaşındaki tüm oğlanların yaptığı türden şeyler yapıyor.”

“Sence sorun değil mi yani?” Sesimi yükseltiyorum.

“Hayır, elbette sorun ama...” Omuzlarını silkerek, söyleyeceği şey arkamdaki duvarda yazılıymış gibi oraya bakıyor. “Belki biraz zaman tanıman en iyisidir. Yatışman. Belki her şey... yoluna girer. Demek istediğim, görebildiğim kadarıyla bu durum seni mutlu etmiyor. Bu yaşında seni hayatından keyif alırken görmek isterdim gerçekten. Bağlılıklar sonra gelebilir.”

Ben ayağa kalkınca bana bakmak için o da başını kaldırıyor. “Az önce de dedim, bu konuda cidden hiçbir şey bilmiyorsun.” Sonra gitmek üzere dönüyorum.

“Bilmiyor muyum?” diyor arkamdan. “Ventura’da büyümüş bir genç kızın aşkla aşırı doz şehvet arasındaki farkın ne olduğuna dair bir fikir sahibi olmayacağını biliyorum. Hiçbir erkeğin kendi hayatından vazgeçmene değmeyeceğini biliyorum. Tavsiye vermek üzere yanında olabilseydim sana geri durmanı ve esaslı seçimler yapmadan önce durup biraz düşünmeni söyledim.”

“Esaslı seçimlerden bahsedene bak!” diyorum hızla ona dönerek.

Önce bir sessizlik oluyor sonra “En fazla birkaç gün sizden uzak olacağımı sanmıştım,” diyor.

“Bu daha en başından bir intihar göreviydi. Ben asla senin yaptığını yapmazdım.”

Ağzı bir karış açılıyor. “Ama yaptın! Tam olarak benim yaptığımı yaptın sen de hatta çok daha kötüsünü yaptın çünkü bunun dönüşü olmayacağını biliyordun.”

“Ama benim çocuklarım yok!”

Uzun süren sessizlikte koyu renk gözlerini bana sabitliyor; tıpkı benimkilere benzediğini düşündüğüm gözlerini, koyu kirpikler ve kaşlarla çevrelenmiş gözlerini, içini

görmenin öyle kolay olmadığı gözlerini.

“Herhâlde biri sana Javi’nin başına gelenleri anlatmıştır...” Başını iki yana sallıyor. “Bizimle birlikte Concordia’ya gelen pilot. İlk birkaç hafta... çok kötüydü. Yapamadı.”

“Yapamadı mı?”

“Bir daha ailesini göremeyeceği gerçeğini atlatamadı. Çocukları vardı. O... bununla yaşayamadı.”

“Ama sen yaşayabildin...”

“Aslında bazı kişiler benim de bununla baş edemediğimi söylemişti,” diyor. “Bazı kişiler yaptığım şeyin bunun açık bir göstergesi olduğunu söylemişti.”

“Neymiş o?”

“İki ay içinde hamile kaldım.”

Hiçbir şey demiyorum. Sadece onu seyrediyorum, seyrederken de kafa derim saçlarımın altında geriliyor.

“Bebęimi kucağıma alana dek rahat edemedim, yaşayamadım hatta nefes bile alamadım. Burnumda tütüyordun, haftalarca senin hasretini çektim, bu hasretin beni öldüreceğini düşünüyordum. Seni geri alamayacağımı fark ettiğimde, seni tamamen kaybettiğimi fark ettiğimde senin yerini doldurmak için bunu yapmaktan başka elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum bu yüzden hamile kaldım.”

Bu olayın korkunçluğu karşısında tıkanıp kalıyorum ama sonunda “Aman ne kadar da dokunaklı! Kirill’e de mi aynı masalı anlatıyorsun?” demeyi başarıyorum.

Başımı iki yana sallayarak dönüp çimlerin arasındaki taşların üzerinde hafifçe sendeleyerek yürüyorum.

“Seren?”

Yürümeye devam ediyorum.

“Seren?” Duruyorum ama dönmüyorum. Yine de konuşuyor: “Bana neden bu kadar kızgınsın? Senin yanında olmak için, sana tavsiyelerde bulunmak için geç kaldığımı biliyorum ama artık buradayım. Bunun seni de mutlu ettiğini sanıyordum. Tanrı biliyor ya, seni geri aldığım için, sana yeniden annelik yapma şansım olacağı için çok mutluyum. Anlayamazsın. Bu sanki...” Nefesi kesiliyor, galiba ağlıyor. “Bu evrenin en harika hediyesi sanki, öyle değil mi?”

Yere bakıyorum. “Öyle mi?”

Yanıma geldiğini hissediyorum, omuzlarıma dokunmadan önce elleri bir anlığına havada kalıyor. “Elbette öyle. Seni ne kadar çok özlediğimi bilemezsin Seren ve şimdi buradasın. Ümit edebileceğim en değerli, en olağanüstü mucize bu.”

“Değil.” Ellerini omuzlarımdan silkiyorum. “Mucize falan değil. Sadece şans. Sadece... tuhaf bir rastlantı.”

Arkamdan seslense de bir daha durmuyorum.

Mariana bana seslendiğinde saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama hava kararmış, soğumuş ve ben bir ağacın dibinde uzanmış, yüzüm gövdesine dönük yatıyorum. Bana yaklaşırken doğrularak ne cevap vereceğimi düşünüyorum. Dizleri önüme düşüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor.

“Senin için çok endişelendim,” diyor nefes nefese. “Neredeydin?”

O anda birkaç metre ileride durmuş bizi izleyen Maxim’i görüyorum.

Ayaklarım onları taşıyamayacağım kadar ağır gelse de beraber yerleşkeye yürüyoruz.

“Bana söyledi,” diyor bir kütüğe takılıp sendelerken. Maxim kemerinden küçük bir solar lamba çıkarıp ayaklarımızın dibini aydınlatıyor. “Tam bir salak,” diye devam ediyor. “Ona şu an ne kadar kızgınım, tahmin edemezsin.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum açıkçası.” Yüzümdeki ifadeyi görünce başka bir şey demiyor, sırtımdaki elini hissediyorum.

O sırada yağmur başlıyor. Adımlarımızı hızlandırıyoruz ama yeterli olmuyor, yerleşkeye varana kadar sırlıslıkam oluyoruz. Akşam yemeğini haber veren zil çaldığında hoparlörden birileri gargara yapıyormuş gibi bir ses çıkıyor. Hava yağmurlu olduğunda yemeğin içeride yeneceği konusunda hiç düşünmemiştim ama elbette öyle yapıyorlar o yüzden yağmur çatıya vururken herkes mutfağın olduğu binada, metal masaların etrafına toplanmış, dirsek dirseğe oturuyor.

Dom’u görmekten ziyade hissediyorum, radarıma takılmış bir nokta gibi. En köşede oturduğundan Maxim ve Mari ile birlikte ondan mümkün olduğunca uzağa oturmak zor olmuyor. Dom’un yanında oturan Ezra kaşlarını kaldırmış bizi izliyor. Anca o zaman Irina’yı görüyorum, daha doğrusu sırtını görüyorum; onların masasında, Dom’un çaprazında özenle yemeğini yiyor.

Tam Mari’ye söylemek üzere döndüğümde onun Maxim’le konuştuğunu görüyorum, birbirlerine gülümsemelerinde öyle bir şey var ki sözlerimi yutuyorum. Onun yerine oturup gözlerimi labada kâseme dikiyorum sonra

da bakışlarımı, tavandaki yavaşça dönen havalandırma-ya ve hemen yanındaki, ben bakarken bir kere sönüp yanan çirkin ampule çeviriyorum.

Öyle ani ayağa kalkıyorum ki Mari bana dönüyor.

“Nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir yere.” Sonra fark ediyorum. “Koşmaya.”

“Yağmur yağıyor.”

Omuzlarımı silkiyorum.

“Önce yemeğini yesen?”

Ama bacağıma sıradan kaldırıyorum. “İyiyim böyle,” diyorum. Gidişimi izlediğini hissediyorum.

Daha önce hiç fark etmediğim bir patıkaya giriyorum, diğer her şeyin neredeyse tam aksi yönünde bayır aşağı ilerliyorum; çok dar, çok dönemeçli, her iki taraftaki dev kütükler yüzünden hızlı gitmek zor. Gece çökerken burada, sağanak yağmurun altında bunun çok da iyi bir fikir olmadığını fark ediyorum ve neredeyse geri dönmek üzereyken ağaçların arasında bir açıklık ve yerde sıra sıra dizili soluk şekiller görüyorum.

O alanın ortasına yürüyorum, gözlerim ve beynim ne gördüğünü algılayana dek bir dizi yuvarlak taşa takılıyorum. Ne gördüğümü anladığımda ise hızla dönüyorum ve döndüğüm gibi ağacın birine öyle sert çarpıyorum ki korkuyla çığlık atıyorum. Her bir taşın üzerinde Rusça yazılar var; bir şey, onların isim olduğunu, mezar taşları olduğunu anlamamı sağlıyor. Burası ölenleri gömdükleri, toprağın altına koydukları yer. Çok fazlalar. Çok fazla. Bu gezegenin kabuğunun altındaki ölmüş ve çürümüş insanlar, onun üzerinde yaşayıp etrafta dolananlardan çok daha fazla. Maxim etrafı gezdirirken bu durağı ka-

çırmışım, çok da şaşırmıyorum. Kayıp ve ölümlerin akıl almaz ölçekteki çetelesini tutmaya benzeyen bu mezarlığı görmek kelimenin tam manasıyla beni dehşete düşürüyor. Böyle bir geçmişin varken geleceğe inanmak nasıl mümkün olabilir ki?

Bu galiba hiçbir seçeneğiniz olmadığında katlanmak zorunda olduğunuz türden bir şey.

Yirmi Beş

Jason, Maxim'e araştırma istasyonunda bir şeylere katılmadan önce toparlanmamız için iki hafta daha gerektiğini söylüyor. Zamanın nasıl geçtiğini bile bilmiyorum ama geçiyor. Muhtemelen ben olmaktan vazgeçtiğimden, ben olmayan robot versiyonum benim gibi yürümeye, benim gibi konuşmaya, benim gibi hareket etmeye başladığındandır.

Ezra benimle yatakları değiştirmeyi kabul etti böylece ben Mari'nin odasında uyuyorum, o da Dom'la aynı odada uyuyor. Sanırım bunu, Dom'un onunla konuşmam için yalvarmasını duymaktan usandığı için yapıyor. Aslında birkaç defa konuşmaya çalıştım onunla ama yapamıyorum. Bana uzun uzun yalvardığında ve en son Mari gelip onu yanımdan çekerek vazgeçmesi için bağırduğında bile yapamıyorum. Gözünün önünü göremeyecek kadar sarhoş olup yatağımın yanında yere yattığında bile yapamıyorum. Pasha'yla kavga ettiği için bir sabah kolu sargılı, yüzü gözü kan içinde kalktığında bile yapamıyorum. Ezra elinde gitarla sıırıslıklam olmuş bir hâlde kapıya gelip gitarı Dom'un yatağına attıktan sonra "Bu, Dünya'dan ge-

len bir eser. Gitarı lanet ırmağa atmasının seni geri getirmeyeceğini söyle ona,” dediğinde bile yapamıyorum.

Grace yemeklerde ara sıra yanıma oturuyor ama ne zaman konuşmak üzere ağzını açsa kâsemi alıp uzaklaşıyorum.

Durmaya katlanabildiğim tek yer labada tarlaları, bitkilerin seyretilmesi gerekiyor. Bu, bütün günü toprağa diz çökerek küçük bitkileri nazıkçe yerinden söküp biraz ileriye yeniden dikerek geçirmem anlamına geliyor. Bu sayede bitkilerin iki metreye kadar büyüebilecekleri bir alanları oluyor, biz o kadar büyümelerini umuyoruz. Bir diğer faydalı yanı, bu bitkilerin filizlerinin de yenebilir olması o yüzden kısa bir süreliğine akşam yemeklerinde labadalarımızın yanında salata da yiyebileceğiz.

Akşam yemeğinden sonra Mari, Maxim, bazen de Kirill ile birlikte kâğıt oynuyoruz. Onların kahkahalarını dinlemek, bir odada tek başıma oturup duvarın arkasından gelen müziği dinlemek gibi.

Öylesine boşum ki...

Bir sabah tarlalardan birinin kenarında çalışırken çamurun içinde debelenen, gelişini sinyal vererek haber eden bir aracın gürültüsünü duyuyorum. Maxim pencereyi indiriyor.

“Mari seni istiyor Seren,” diyor. “Jason ile birlikte klinikte.”

Kliniğin kapısına vardığımda duruyorum. En son buradayken ne kadar korktuğumu hatırlayınca bir an girmekten vazgeçecek gibi oluyorum. Derin nefesler alıyorum ama pek de işe yaramıyor çünkü girer girmez gördüğüm ilk kişi Irina oluyor.

Başını kaldırıp beni görüyor, ikimiz de bir an duraksıyoruz ama sonra “Lütfen içeri gel,” diyerek elini kapıdan Sağlık Birimi’ne doğru sallıyor. Yanından geçip gidişimi seyrettiğini ve peşimden geldiğini hissediyorum.

Oda karanlık, geçen hafta zarar gören ekipmanların yanından geçmek zorunda kalıyorum. Mari sedyelerin birinde yatıyor ama Jason’la ikisi büyük bir dikkatle bir ekrana bakıyorlar, ekrandan yansıyan ışık gülümsemelelerini hafifçe aydınlatıyor. Mari bir an bana bakıyor.

“Bak Seren,” diyor, Jason bana da yer açıyor.

Bu bebek tarama cihazlarından daha önce hiç görmemiş o yüzden bu gri şekillere ilk kez bakıyorum ve ne olduklarını merak ediyorum. Hatta hiçbir şey görmediğim için utandığımdan yine de ona harika olduğunu söylemeye yelteniyorum ama o sırada Jason elindeki kolu Mari’nin karnında birazcık oynatıyor ve aniden orada işte, bir bebek; küçük, hayalet gibi, kıvrılmış duran, çukur gözlü ama bebek işte. Biz seyrederken kımıldanıyor, hareket ediyor.

“Vay canına!” Mari’ye baktığımda öyle kocaman gülümsüyor ki dudaklarının, dişlerinin üzerinde hareket ettiğini görebiliyorum.

“Şuna bakın, buraya,” diyor Jason eliyle yanıp sönen küçük bir noktayı göstererek. “Bu, bebeğin kalp atışı, gayet iyi ve güçlü görünüyor.”

Noktanın yanıp sönuşünü izliyoruz.

“Aslında sanırım...” Jason ekranda bir şeylere basıyor ve aniden duyabiliyoruz; kuvvetli bir pompalama sesi. Beklediğimden daha hızlı, küçük bir pompa gibi ama aralıksız ve çok kararlı.

“Süpermiş,” diyorum. Mari’nin yüzünde tanımadığım bir ifade var, gözleri dolmuş.

“Her şey çok iyi, son derece sağlıklı görünüyor,” diyor Jason. “Gerçi henüz gebeliğin ilk evreleri ama...”

“İlk evreleri mi?” diyorum.

“Evet,” diyor, yapışkan jeli temizlemesi için kolu Mari’nin karnından çekip Irina’ya uzatırken kalp atış sesleri kesiliyor. “Bu ölçülere göre en fazla sekiz dokuz haftalık.”

Mariana’ya bakıyorum, ikimizin de aynı şeyi düşündüğü belli. Irina jeli onun karnından temizlemeye geliyor ama Mari bezi elinden alıp bu işi kendi yapıyor.

“Ama bu demek oluyor ki...” Ben kaşlarımı çatarak ona bakarken o doğrulup üstünü indiriyor ve başka bir şey söylememe gerek kalmadan durum aramızda kendiliğinden açıklığa kavuşuyor. Jason ışıgın düğmesine basıyor ve hepimiz parlaklığı karşısında gözlerimizi kırptıştırıyoruz.

“O yüzden bunu yerleşke kayıtlarına girmem lazım,” diyor, ahşap taburesini duvardaki bilgisayara doğru çekip yıpranmış gözlüğünü takıyor. “Onaylanmamış doğal bir gebelik. Ama sağlıklı. Komodor onaylamak zorunda kalacaktır, itiraz edeceğimi düşünmüyorum. Demek istediğim, burada çocuklara ihtiyacımız var. Babası olarak kimi yazmalıyım?”

Bunu soruş tarzındaki bir şey bana cevabı zaten bildiğini düşündürüyor. Irina da kımıldamadan Mari’ye bakıyor. O an sonsuza dek uzayıp gidiyor sanki.

“İstemiyorum...” Kucağındaki ellerine bakıyor. “Burada bu tarz işler nasıl yürüyor? Bunu ben kendim halledemez miyim?”

Jason omzunun üzerinden onu inceliyor. Gözlüğünü çıkarıp iç geçiriyor.

“Bu işi bir süredir yapmadık ama aile birimleri bizim için en az Ventura’da olduğu kadar önemli. Belki daha da önemli. Sonuçta biz burada bir toplum inşa ediyoruz, sürekli bir toplum. Bu topluluğun varlığını sürdürmesi gerekiyor. Bir geleceği olması gerekiyor. Kurallar olmasızın...” Başını iki yana sallayarak ekliyor: “Bakın, ben de bu durumdan en az sizin kadar rahatsızım ama yapacak bir şey yok.”

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

“Babayı buraya kaydetmemiz gerekecek,” diyor gözlüğünü yeniden takıp bilgisayara bakarak. “Gezegene geldiğinizde hamile değildin, bu da demek oluyor ki sadece iki olasılık var, öyle değil mi? Belirlemek için genetik bir teste ihtiyaç duyuyorsan...”

“Tanrım, hayır!” diyor Mariana yüzünü buruşturarak. “Hayır. Tanrım. İğrenç. Hayır. Domingo benim kuzenim!”

Jason yeniden omzu üzerinden dönüp bakıyor.

“O zaman baba olarak Ezra’yı mı kaydedeyim?”

“Hayır, lütfen yapma,” diyor. “Lütfen yapma. Henüz değil. Sadece şimdilik yapma. Ona henüz söylemedim. Bilmiyor. Bilmesini de istemiyorum.”

“Neden?”

Saçlarıyla uğraşarak atkuyruğu yapmaya çalışıyor ama aradan tutamlar kaçırıyor. “Birçok sebepten ötürü. Çünkü o on altı yaşında. Çünkü bunun başımıza gelme nedeni... bilemiyorum... sadece yalnız olmamızdı. Çünkü o Ezra. Çünkü ben bunu tek başıma yapmak istiyorum.” Saçlarını toplamayı beceremeyince homurdanarak açık bırakıyor.

Jason uzun süre sabit bir şekilde ona bakıyor sonra Rusça konuşmaya başlıyor. Irina ona cevap veriyor, temizleyeceği aletleri alıp ayrılıyor. Uzun, zarif boynuyla çok güzel. Dom'un neden onu öpmek istediğini anlayabildiğimi fark edince karnıma bıçaklar saplanıyor, neredeyse bende de onu öpmek gibi tuhaf bir istek baş gösteriyor ama gözlerimi kırpıştırarak bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Irina gidince "Burayı şimdilik boş bırakıyorum. Gerçi sorular gelecektir o yüzden çok fazla vaktin yok. Ona söylemen gerekiyor," diyor.

"İyi de ben bunu tek başıma yapmak istiyorum."

"Bir çocuğu tek başına büyütemezsin."

"Yalnız olmayacak," diyorum. "Ben varım."

Jason iç çekiyor. "Buraya geldiğimde, kaybettiğim her şeyi ve bir daha eve dönemeyeceğim gerçeğini kabullendiğimde bazı şeylerin farklı olacağını ümit etmeye başladım. Ventura'daki kurallar bazılarımız için çok katıydı. Bazı insanların, hayatlarının o şekilde planlanmasında bir sorun görmediğini düşünüyorum ama diğer yanda, bu kuralların bazı... gerekçelerle zulmettiği birileri var, bizler varız." Sesi biraz kısılıyor ama kendini toparlayarak yeniden konuya dönüyor. "Ancak gerçek şu ki uzay medeniyetlerinde... bunlar, bizim hayatlarımız değil. Görevlerimiz. Bizden görevlerimizi yerine getirmemiz bekleniyor."

"Ama bu benim görevim değil," diyor Mariana kalkarak. "Ben kendim kalkıp buraya geldim. Hemen şu an buradan çıkıp ormanda bir yerde kendi lanet kurallarımı koyabilirim."

İkimiz de onu seyrediyoruz, ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz; bu düşüncüyü sonunda dile getiren ise Jason oluyor.

“Ormanda bir bebeğin olamaz Mariana.”

Kollarını göğsünde birleştirip dudaklarını ısırıyor, tıpkı söylenecek çok şey olup da nereden başlanacağını bilmek zor olduğunda Dom’un yaptığı gibi.

“Komodor’un bu konuda ne yapmak isteyeceğini bile bilmiyorum doğrusu. Hepinizin çiftleştirme programına uygun bir şekilde eşleştirilmenizi tercih ederdi diye tahmin ediyorum ama...” Başını iki yana sallıyor.

“Ne?” diyorum. “Bir dakika, kimse kimseyle eşleştirilmiyor.”

Jason bana bakıyor. “Seren, durumumuzun gerçekliğini biliyorsun.”

“Bu, benim sorunum değil!” Sesimi yükseltiyorum.

“İster inan ister inanma, ben senin tarafındayım.”

“Açıkçası şu an buna inanmakta biraz zorlanıyorum.”

“Tahmin edebiliyorum.” Bana sakın ve istikrarlı bir şekilde bakmayı sürdürüyor. “Ama bir yalanı yaşamamanın ne demek olduğunu da gayet iyi biliyorum. Bir yalanı yaşamayı, onun seni her dakika rahatsız etmesini. Ventura’da evliydim. Hayat arkadaşım Eden harika biriydi ama bir şekilde bu, işleri daha da kötü hâle getirdi. Çünkü ben başkasını seviyordum ve ne kadar çok denesem de buna engel olamıyordum. Ve... sevdiğim adam da... benim için aynısını hissediyordu.”

İkimiz de kaskatı kesilmiş sessizce onu seyrediyor, devam etmesini bekliyoruz.

“Arkadaştık, birbirimizin en iyi arkadaşydık o yüzden çok uzun süre kimse birlikte olduğumuzdan şüphelenme-

di. Yıllarca bunun bedelini ödedik; ikimiz de evlendik, onun çocukları oldu. Sonra neredeyse yakalanıyorduk, bu da onu korkuttu. O, gücü elinde tutanlar için önemli biriydi, anlarsınız ya. Sonuçları..." Başını iki yana sallıyor.

"Eh sanırım, hepimiz sonuçlarının ne olduğunu biliyoruz," diye tamamlıyorum. "Kendini burada buldun, değil mi?"

Burnundan güler gibi oluyor ve uzunca bir an bana bakıyor. "Evet. Böyle de diyebiliriz."

"Ona ne oldu?" diye soruyor Mariana. "Kim... kimdi? Mutlaka birimiz tanıyordur onu. Belki..."

"Hayır, ben..." Kaşlarını çatıyor. "Ben... zaten ona ne olduğunu biliyorum. Ben gittikten bir süre sonra öldü." Başını sallıyor, bunun onu ne kadar üzdüğünü görebiliyorum. Hepimiz bir anlığına sessiz kalıyoruz sonra yeniden konuşmaya başlıyor: "Demek istediğim, zorunlu eş olayından sizden daha fazla rahatsız oluyorum. Hayatlarımızın akışına karar vermeden genetik geleceğimizi belirlemenin başka bir yolu var mı diye merak etmişimdir daima. Ama buranın sorumlusu ben değilim. Hatta aksine bu işlerde hiçbir söz hakkı olmayan yabancı, göçmen bir doktorum yalnızca."

"Kimin sözü geçiyor peki?" diye soruyor Mariana.

"Komodor'un, belki onun Bilim ekibinin hatta Maxim'in, öyle tahmin ediyorum. Ama sonuç olarak..."

"Sonuç olarak ne?"

"Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki en nihayetinde kurallara uyacaksınız, sizden de aynısını yapmanızı bekleyeceklerdir. Bu konuda ne hissettiğimizizin bir önemi yok. Çünkü büyük resme baktığımızda bunların

bir önemi yoktur.” Dönüp ekranı inceliyor. “Ve bu yer, baştan sona o büyük resimle ilgili. Bunu kaydetmeden önce sana biraz zaman tanıyacağım Mariana ama tüm yapabileceğim bu kadar.”

“Teşekkürler,” diyor ama hiç de içinden geliyormuş gibi söylemiyor bunu.

Diğer odaya giderken Irina’nın yanından geçiyoruz ve onun bakışlarıyla tenimin gerildiğini hissediyorum. “Seren, seninle... seninle biraz konuşabilir miyim?” diyor.

Ben daha bir şey demeden Mariana atılıyor: “Hayır, konuşamazsın. Sakın onunla konuşmaya cüret edeyim deme! Onun yanına bile yaklaşma! Onun adını bir daha andığınızı duyarsam seni pişman ederim.” Mariana’nın eli bileğimi öyle bir sıkıyor ki beni peşinden kapıya sürüklerken çok fena canım acıyor. Irina’nın yüzündeki şoku gördüğümde çok azıcık gülmekten kendimi alamıyorum

“Onun hakkında düşündüklerimi ifade edecek kelime dahi bulamıyorum,” diyor Mari yeni Concordia yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirirken ama bileğimi bırakmıyor.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum onun arkasında tökezleyerek yürürken.

“Bilmiyorum,” diyor. “Herhangi bir yere. Burası olmasın da neresi olursa olsun.”

Yerleşkenin bu kısmındaki insanların –ahşap bir merdivene çıkarak bir lambayı tamir eden adamın, yemekhane kapısına yaslanmış duran birinin– oradan geçerken bize nasıl baktıklarını fark ediyorum. İki yabancı, deli kız. Kaçaklar. Çamurda sürüklenmeye devam ederken Mari’yi çekip durduruyorum.

“Maxim’le konuş,” diyorum ona. “Yani... arkadaşmış-sınız gibi görünüyor. Öyle değil mi?

Başını iki yana sallıyor. “Arkadaş değiliz.”

“Yine de ona bebekten bahset, neler oluyor bir bakalım.”

“Zaten biliyor.”

“Ona söyledin mi?

“Evet.”

“Ama arkadaş değilsiniz, öyle mi?”

O an gözlerinde çok hafif bir gülümseme belirliyor, sadece gözlerinde ama çabucak yok oluyor. “Jason haklı. Bu adamlar daima kuralları uyguluyor. Ben sadece...” Gökyüzüne bakıp sızlanıyor. “Nasıl oluyor da hayatımız boyunca uğraştığımız haltın aynısıyla burada da uğraşıyoruz? Madem buraya düşecektik yaptıklarımızın, riske attıklarımızın, kaybettiklerimizin ne anlamı vardı?” Gözünde yaşlarla bana bakıyor. “Tanrım, Seren, bu sadece...”

Bunun üstüne söylenecek bir şey yok, en azından daha iyi hâle getirecek bir şey yok o yüzden “Bir yolunu bulacağız,” diyorum ama şu an her şey o kadar berbat ki buna biraz bile inanmıyorum.

Yirmi Altı

Ezra'yla ağaçların arasında, sadece araçların geçebileceği genişlikteki dar koridorda ilerleyen Concordia kamyonlarından birinin arkasında oturuyoruz. Dik yokuştan çıkarken sürücünün güç verdiği motor bağılıyor. Sürücü bölmesinin penceresinden Maxim'le Jason'a bakıyorum ama yalnızca enseleri görünüyor, bu açıdan birbirlerine tıpatıp benziyorlar.

“Daha ne kadar Suarez'i yok saymaya devam edebileceğini düşünüyorsun?” diye soruyor Ezra.

Şu an bırak bu konuda konuşmayı, düşünemiyorum bile o yüzden sadece arkamdaki metal boruyu tutup çıktığımız bayıra bakıyorum. Ama bu hareketimden gereken anlamı çıkaramıyorum.

“Hakkını vermem gerek, beraber yaşadığın birinden uzak durmak gerçekten kararlılık ister. Dürüst olmak gerekirse ben de artık ona ve son zamanlarda yaptığı saçmalıklara katlanamıyorum. Ona Yapı Söküm'deki görevine gelmemesini söylediklerini biliyor muydun? Sürekli akşamdan kalma gidiyormuş işe.”

Yutkunuyorum. “Dün gece neredeydi?” diye soruyorum ama sesim o kadar cılız çıkıyor ki rüzgâra karışıp gidiyor, bir daha sormak zorunda kalıyorum. Sabahtan beri aklımda; gece yarısı banyodan çıkıp Dom ve Ezra’nın odasından geçerken ay ışığının Dom’un boş yatağına vurduğunu fark etmiştim.

“Hiçbir fikrim yok,” diyor Ezra. “Bana bir şey anlattığını mı sanıyorsun?” Bana doğru eğiliyor. “Neden hepimize bir iyilik yapıp onunla barışmıyorsunuz? Onun her zaman kutsal bir varlık olduğuna inandığını biliyorum ama –*flash flash*– öyle olmadığı ortaya çıktı. O da başkaları gibi hata yapıyor.”

Başımı iki yana sallayarak rüzgârda salınan ağaç tepelerine bakıyorum.

On dakika sonra ağaçlar yerini tırmandığımız tepenin kayalık zirvesine bırakıyor. Alçak, penceresiz, fırçalanmış çelikten üç bina ve dev, kara yel değirmenleri filosu esas duruşta bekleyerek havayı tırmalıyor. Araç binalardan birinin önünde duruyor ve Maxim’le Jason iniyorlar.

“Biz geldik,” diyor Maxim, arkasındaki binaların birinden çıkıp bize bakan uzun boylu adama el sallıyor. Adam soluk tenli, ürkütücü bir tipi var, Maxim onu bize Karim olarak tanııştırıyor. Karim bizi Rusça selamlayıp Maxim’e bir şeyler söylüyor.

“Hoş geldiniz’ diyor,” diye çeviriyor ama aralarındaki bakışmalardan aslında başka bir şey söylediğini tahmin ediyorum.

İçeride ışıklar bir laboratuvarı boydan boya aydınlatıyor. Duvarlar dışarıdakiler gibi hafif parlak o yüzden odada peşlerinden giderken hayalet gibi yansımalarımızı

görüyoruz. Yalnız şu an fark ettiğim tuhaf bir ayrıntı, binanın içinin soluk renkli, pütürlü kirişlerle çapraz olarak bağlantılandırılmış olması. Geçerken birine uzanıp dokunuyorum ve ahşap olduğunu anlıyorum.

“Yeni bir inşaat yöntemi,” diyor Maxim hafiften gururlu bir edayla. “Benim fikrim.”

Ezra tüm bu birbirinden farklı makinelerin neler yaptığıyla ilgili sorular sorarak yürüyor ama ben kendimi arkadaki bir kapıya doğru giderken buluyorum; ana binanın arkasına açılan kapı, ağaçların arasındaki diğer binaya bakıyor. Oraya yürürken Maxim’in sesini duyuyorum.

“Uzay yaşamına dair numuneler,” diyor sadece. “İklim kontrollü şekilde tutuluyor. Sıcakta. Tropik iklimden geliyorlar.” Kahkaha atıyor. “Tıpkı sizin gibi sanırım. Belki sizi de orada tutmalıyız.”

“Onları görebilir miyim?”

“Zaten gördün. Onları genellikle subtropikal deniz bölgelerinden topladık. Canlı olarak sınıflandırabileceğimiz başka bir şey bulamadık.”

Pek ikna olduğum söylenemez. Kapıya bakıyorum, Maxim o tarafa yöneliyor, parmak izini okutarak bizi içeri alıyor.

İçerisi karanlık, adadaki herhangi bir şeyden ziyade Ventura’daki çamaşır odalarını hatırlatan bir sıcak hava dalgalanıyor üzerimizde. Loş bir şekilde aydınlatılmış alanda yerden tavana kadar uzanan dört büyük tank var; ilkinde bir dalla dalın üzerine konmuş ateş böceklerinden oluşan küçük, üzgün bir gruptan başka bir şey yok. Yüzümü cama yapııştırıp üzerine hohluyorum.

“Ateş böcekleri,” diyorum.

“Biz onlara ALF1 diyoruz,” diyor. “Kuzeyde bile epey yaygınlar.”

İkinci tankı işaret ediyor. “ALF2’yi zaten yakından tanıyorsunuz.”

Kesilmiş bir ağaç boyundaki bir resif parçası tankın içinde suyu oksijenlendirerek çaprazlamasına duruyor, kabarcıklardan oluşan bir duvar onu kısmen örtüyor. Resif parçası tavanı dalga dalga aydınlatarak ışıltıyor. İçgüdüsel olarak kalçama dokunuyorum.

Bir sonraki tank suyla dolu, tabanında açık renkli kum var. Gözlerimi kısarak içine bakıyorum sonra da Maxim’e dönüyorum.

“ALF3. Rahatsız etmediğin sürece görünmezler. Suyu karıştırabilirim istersen.”

“Yok, sorun değil.” Yeniden karanlık suya bakıyorum. “Daha önce gördüm.”

Denizyıldızları. Çok fazla. Elimi alnıma dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

Arkamda kalan Maxim’in ağırlığını diğer yöne verdiğini duyuyorum. “Sen... iyi misin?”

Ne diyebilirim? Denizyıldızlarını kıyının açığında en son gördüğüm zamanla şimdi arasındaki uçurumun büyüklüğünü açıklamamın imkânı yok. O yüzden yalnızca “İyiyim, sadece biraz hava almam gerekiyor,” diyorum ve onu orada bırakarak kapıya yöneliyorum.

Dışarı çıkınca gözlerimi ışıktaki kırpıştıyorum, üzerime doğru esen rüzgârı hissediyorum ve binanın köşesine doğru gidiyorum.

“Nereye gidiyorsun Hemple?” diye soruyor Ezra.

“Ben sadece...” Ama emin değilim, cevap vermiyorum.

Sadece yürümeye devam ediyorum. Onun da peşimden geldiğini, taşlı zemindeki ayak seslerini duyuyorum sonra da kolumu tutuyor.

“Korktun mu?”

“Ondan değil.”

Yüzünü buruşturuyor. “Neden benimle konuşmuyorsun artık?”

“Ne demek istiyorsun? Elbette seninle konuşuyorum.”

“Hempe, belki farkında değilsin ama artık kimseyle konuşmuyorsun. Yakında konuşmaktan hepten vazgeçecekmiş gibi bir hâlin var.”

Kuvvetli rüzgâr onun aşırı uzamış saçlarını yüzüne savuruyor, o da öfkelenmiş gibi onları geri atıyor; tam bir Ezra hareketi. Beni gülümsetiyor ama sonra irkilerek yanını tutuyor.

“İyi misin?” diye soruyorum aniden kendimde de keskin bir acı hissederek.

Ezra inliyor.

“Haydi gidip Jason’ı bulalım,” diyorum ama başını iki yana sallıyor.

“Hayır,” diyor. “Geçmesini bekleyeceğim. Yürürsek daha çabuk geçer belki.” Elini ağırlığını vererek omzuma koyup bastırırken birkaç adım atıyoruz.

“Bana bir şeyler anlat,” diyor. “Annen buraya nasıl geldiklerini anlattı mı sana? Ne dedi? Jason biraz bahsetti ama bana karşı sürekli bir garip davranıyor. Anlatmadığı bir şeyler varmış gibi hissediyorum.”

Kelimelerden anlamlı cümleler yaratmaya çalışıyorum. “Bir yönüyle tüm bunların aptalca bir tesadüf olduğunu düşünüyorum.”

Yürümeyi bırakıp ona dönüyorum, o da aynısını yapıyor. Lacivert Concordia ceketinin fermuarı sonuna kadar çekili o yüzden kalın kumaştan boyunluğu yüzünün alt kısmını örtüyor, sadece gözlerini görebiliyorum.

“Olabilir,” diyor boğuk bir sesle. “Eh artık neyse ne, yani annenin hayatta olduğuna seviniyor olmalısın, değil mi?”

Saçlarının yeniden gözlerinin önünde uçuşmasını seyrederim, uzanıp onları çekerken bir yandan da düşünüyorum. “Saçlarını kestirmen gerek.”

“Saçlarım hakkındaki görüşün her zamanki gibi kayda geçildi,” diyor.

Yürümeye devam ederek daha yüksek bir yere geliyoruz, adımlarımız yavaşlayıp kararsızlaşırken manzara tuhaf biçimde değişiyor ve doğal olmayan bir şeymişçesine altımızda uzanıyor.

“Vay canına!” diyorum daha ne olduğunu bile anlayamadan.

Hareket eden göğün altında yürümeye devam ediyoruz ve önümüzdeki, ayaklarımızın altındaki dünya bir yandan kendini yaratırken bir yandan yok ediyor. Bir uçuşumun, baş döndürücü, yüksek bir uçuşumun kenarındayız, dünyanın ucundayız ve gezegen sona eriyor da bizi yeniden uzaya atmaya hazırlanıyor sanki.

“Vay anasını!” diyorum.

“Aynen. Öyle değil mi?” diyor Ezra kilisedeymiş gibi fısıldayarak.

Onun gibi bir şey. Acayip bir deneyim. Gözlerimi yakıyor. Dümdüz aşağıya bin metrelik bir düşüş olsa gerek, o kadar uzak ki aşağıdaki ağaçlar oyuncak gibi, minyatür bir şey gibi minicik görünüyor.

Cesaret edebildiğim kadar kenarda duruyorum. Düşmemek için, aşağı atlamamak için, bir kilometre boyunca düşüp tahmin bile edemeyeceğim bir hızla yere çakıldığımı gözümde canlandırmamak için elimden geleni yapıyorum.

“Sonu yok.” Ezra başını çevirip rüzgâra göğüs gererek her iki yönde görebildiğimiz en uç noktaları gösteren çizgi gibi hatta bakıyor.

“Sence buraya gelmişler midir hiç?”

“Neden gelmesinler ki?” diyor, hemen sonrasında da “Dur, şu ne?” diye soruyor eliyle işaret ederek.

Parmağını takip ediyorum ama ağaçlar dışında hiçbir şey göremiyorum, belki arada küçük açıklıklar, ormanın içinden geçen bir çizgi.

“Yol mu o?” diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Irmak falan olsa gerek.”

“Peki ya şu? Tanrım, o ne?”

Gözlerim rüzgârdan o kadar yaşıyor ki düzgün görebilmek için ovuşturmak zorunda kalıyorum. Ama yine de çok uzakta olduğu için zar zor seçebiliyorum. Nihayetinde görüyorum. Evet, görüyorum. Bir kule, kule gibi bir şey, rengi soluk ama ışık saçıyor, şüphesiz yapay, kendiliğinden oluşmayan bir ışık.

İkimiz de ağızımız bir karış açık birbirimize bakıyoruz sonra ben “Onlara ait olmalı. Concordia’ya. Henüz bize göstermedikleri bir şey,” diyorum.

“Öyle mi dersin?”

“Elbette.”

Rüzgâr aniden bizi savuruyor, öyle sert esiyor ki içgüdüsel olarak uçurumun kenarından çekiliyoruz.

“Tanrım, böyle bir yer olduğunu bize nasıl söylemezler?” Ezra ayağını vura vura yürüyor. “Ya karanlıkta buraya yuvarlansaydık?”

“Karanlıkta burada ne işimiz var?”

“Konu bu değil.”

Ancak dönerken gökyüzünü fark ediyorum, gökyüzünün rengini, koyu turuncu ve pembe rengini, hem de daha sabah olmasına karşın. Biz buraya ilk geldiğimizde de böyle değil miydi? Ezra’ya soracak zaman bulamıyorum çünkü tam o anda “Ne ara böyle kaybolduk biz?” diyor.

Tepedeki kayaların arasında bir başımıza durduğumuz yere bakıyorum; binalar yok, türbinler yok, hiçbir şey yok. Sadece biz, gökyüzü, rüzgâr ve hiçliğe giden sonsuz bir uçurum.

Ezra etrafta bir daire çiziyor. “Bu kadar yürümedik, değil mi?”

Ama bana baktığında ikimiz de biliyoruz.

Başımı yeniden yukarı kaldırıyorum, o da bakışlarımı takip ediyor.

“Gökyüzü,” diyor iç çekerek.

Uzunca bir an birbirimize bakıyoruz ardından “Ama nasıl... biz nasıl?..” diyor Ezra etrafına bakınarak.

Başımı iki yana sallayarak güçlkle yutkunuyorum. “Hiçbir fikrim yok. Gerçekten bilmiyorum.” Ürpererek beni sardığını hissediyorum, kontrol edemediğim, zapt edemediğim bir panik kemiklerime sızıyor. Ezra kollarımdan tutuyor.

“Aklımıza mukayyet olalım,” diyor.

Boğazımdaki gerginlik yaklaşık bir yumruk büyüklü-

günde, yutması imkânsız ama bir şekilde “Ya geri döne-
mezsek?” demeyi başarıyorum.

Bana doğru yürüyor. “Hemple, bunun ne olduğuna
dair herhangi bir şey bilmiyoruz. Şu an panikleyemeyiz.
Biz henüz... yani demek istediğim...”

Onu artık dinlemiyorum. Tökezleyerek ondan uzakla-
şıp ağaçlara doğru gidiyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sesleniyor arkamdan.

Taşlara takıla takıla ağaçlara koşuyorum. Burada
ağaçlar daha sık ama arada bir boşluk olduğunu fark edi-
yorum ve oraya ulaştığımda onun bir ırmak olduğunu gö-
rüyorum. Yerleşkenin olduğu yönü bulmak böyle daha ko-
lay olacağından su sıçrata sıçrata ırmağı takip ediyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum, engebeli yolda, oynak
taşlarda ve kaygan akarsu yatağında sendeleyerek koşu-
yorum; korku ve panikten kaçmak konusunda son derece
kararlıyım. Yoluma küçük bir şelale çıkıyor ve bir şekilde
altındaki havuza kafa üstü düşmeyi başarıyorum sonra
kaçınılmaz bir şekilde Ezra da tam üstüme düşüyor ve
dizi kalçama çarpıyor. Ben daha çıkmak için çabalaya-
madan bileklerimi kavlıyor, arkamda kaskatı kesiliyor
ve ben dönüp onunla mücadele ettiğimde bileklerimi sıkı
sıkıya tutuyor.

“Bırak gideyim!” Başı hemen benimkinin yanında, çe-
nesi omzumda olsa da haykırıp çığlıklar atıyorum. Balık
gibi su etrafımızda köpürürken “Hemple,” diyor hemen
kulağımın dibinde ve başka bir şey yapmıyor; elleriyle
arkamdan kollarımı tutarak hareket etmemi engelliyor.

“Çekil üzerimden!” diyorum ona, dediğimi yapmayınca
da var gücümle bağıriyorum: “Ezra, çekil üstümden!”

Ama aksine beni sıkıca kendine çekiyor, kollarımı gövdeme sarınca ne kadar hızlı ve ne kadar güçlü bir şekilde inip kalktığını hissedebiliyorum o kadar ki dünya dönmeye başlıyor. Ağzı kulağımın dibinde olduğu için konuştuğunda sadece onu duyuyorum, kalan her şey suspus oluyor.

“İyiiz. Burada birazcık kaybolduğumuzu biliyoruz. Beraberiz ve bu işi halledeceğiz. Daha önce bundan çok daha büyük sıkıntıları atlattık Hemple, büyük ihtimalle bunu da atlatacağız o yüzden şimdi benimle birlikte nefes al, tamam mı? Sadece nefes al. Tek yapman gereken nefes almak.” Beni sıkıca tutup öyle bir kendine çekiyor ki karnının ve göğsünün sırtıma yapıştığını hissedebiliyorum, birlikte nefes alıp verirken göğüs kafeslerimiz genişliyor; nefes alıyoruz, veriyoruz, gitgide daha yavaş, daha yavaş derken bir kolunu omzumdan önüme atıp diğerini de karnıma koyarak beni iyice kuşatıyor ve aniden geçiyor. Başımı sallarken omzumun üzerinden onun da salladığını hissediyorum. “Bak, geçti, gördün mü?” diyor ve o aşamada kollarını gevşetiyor, bir yanım bunu yapmasını istemiyor; bir şekilde beni bütün hâlde tutan buymuş gibi geliyor.

Doğrularak bir adım uzaklaşıp ona dönüyorum.

“Bunu daha önce de yapmıştın. Hatırlıyor musun?”

Gözlerime bakarken “Evet,” diyor.

Akarsuyun beyaz gürültüsü yüzünden onu doğru düzgün duyamıyorum ancak ırmaktan uzaklaşıp tepenin olduğu yönde ağaçlara doğru yürüyorum.

“Bunu duyuyor musun?” diye soruyorum Ezra’ya kolunu tutarak.

Başını yana eğerek kulak kesiliyor ve tam hayır diyecek gibiyken yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum.

“Bu ne?” diyor en yakın ağaca gidip elini üzerine koyarak.

“Geçen gün duyduğum şey,” diyorum.

Tarif etmek öyle zor ki... Neredeyse duyulmayacak kadar alçak tonda bir fısıltı ama konuşmadan ziyade bir ritim gibi o yüzden şiire ya da müziğe benziyor. Ve ağacın tam içinden geliyor.

Ezra kaşlarını çatarak parmağını kulağına sokuyor, sesi tutup çıkarabilecekmiş gibi elini biraz oynatıyor. Sonra bundan vazgeçip başını ağaca yaslıyor, dinlerken gözleri sağa sola hareket ediyor.

“Zerre kadar anlamıyorum,” diyor. “Anlamak istediğimi de sanmıyorum.”

“Peki o zaman?..” Sakince derin bir nefes alıyorum. “Mercan bizi başka bir boyuta götürüyorsa o zaman burası... orası mı? Şu an olduğumuz yer o boyut mu?”

Ezra önce bana sonra yukarıya, ağaçlara bakıyor.

“Ee...” Omuzlarını silkiyor. “Öyle olsa süper olurdu, değil mi?” Ama gözündeki korkuyu görebiliyorum.

Yutkunuyorum.

“Konuşan ağaç boyutu. Bayağı rastlantısal.” Sonra bir şey hatırlamış gibi bakıyor. “O kule,” diyor uçuşuma doğru giderek.

Peşinden gidiyorum ama aniden yürümek çok zor geliyor, gücümü kaybediyormuşum gibi adımlarım yavaşlıyor. Ona sesleniyorum ama sesim yetmiyor. Çok garip çünkü attığım her adımda sanki etrafımdaki hava yoğunlaşıyor, zaman tutukluk yapıyor.

“Ezra!” diye deniyorum yeniden ama çok uzaklaştığı için beni duymuyor.

Yere düşüyorum ama bu düşüş sanki dakikalar sürüyor, o sırada gökyüzüne bakıyorum, gelip geçen renkleri seyrediyorum; kırmızı, pembe hatta biraz yeşil. Mercan parçacıkları içimde yanıyor sanki, sıcaklıklarını hissedebiliyorum. Tüm bunlar o kadar uzun sürüyor ki burada bu şekilde sonsuza dek sıkışıp kalacak mıyım diye merak ediyorum ve eğer böyle olursa delireceğime, bunun hiçbir insanın katlanamayacağı bir işkence olacağına her zamankinden daha çok emin oluyorum. Birinin beni, omzumu tuttuğunu ve doğrultup oturttuğunu fark ettiğimde doğal olarak ilk tepkim çığlık atıp onlarla mücadele etmek oluyor. Ardından o kişinin Jason olduğunu görüp öyle rahatlıyorum ki kollarımı ona dolayarak yüzümü boynuna gömüyorum.

“İyisin,” diyor. “Tanrı’ya şükürler olsun, iyisin. Neredeysin? Nereye gittin?”

Gözlerimi açıp omzunun üzerinden etrafa bakınca havanın karanlık olduğunu, gecenin bir yarısı olduğunu fark ediyorum. İnanmak için gözlerimi birkaç kere kırptırmak zorunda kalıyorum.

“Jason!” Ağaçların arasından Maxim’in sesi geliyor. “O burada. Çabuk gel!”

Jason beni ayağa kaldırmaya çalışıyor ama kalkamıyorum. Öyle olunca ona gitmesini söyleyerek Maxim’e doğru koşuşunu seyrediyorum. Maxim elindeki feneri yerde, yüzükoyun hareket etmeden yatan Ezra’ya tutarak onu aydınlatıyor.

Maxim’in ona “İyi misin?” diye sorduğunu duyabiliyo-

rum, Ezra'nın hareket edip döndüğünü görüyorum.

"Ezra?" Bu, Jason'ın sesi. "Konuş benimle. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ezra ağzı, boğazı ya da belki de beyni nasıl konuşulacağını unutmuşçasına sesler çıkarıyor ve o an çok fena dehşete kapılıyorum ta ki sonunda "Tanrım, bok gibi hissediyorum," dediğini duyana kadar.

O zaman kendimi yeniden yere atıp nefes alıyorum, yukarıda, ağaçların arasında görebildiğim yıldızların oluşturduğu küçük, düzensiz şekillere odaklanıyorum.

Yirmi Yedi

Araştırma istasyonundaki yataklardan birinde uyanıyorum, yüzüme güneş vuruyor. Karim odanın ortasında durmuş dövmelerinin üzerine tişörtünü geçirirken uyanmışımı fark edip Rusça bir şeyler söylüyor.

Kapıya çıktığımda güneş tam ufkun üzerinde duruyor, uzaktaki denizden yansıyan ışığı gözlerimi kısmama neden oluyor. Soğuk rüzgâr laboratuvarın dış duvarlarını yalarken kollarımı kaldırıp geriye atarak geriniyorum.

“Günaydın,” diyen Maxim’in sesini duyunca olduğum yerde sıçırıyorum. Duvarın önündeki ahşap taburelerden birine oturuyor, omuzlarında bir battaniye var, yüzü güneş gözlüğünün arkasında ifadesiz görünüyor.

“Soğuk,” diyorum ona.

Battaniyesini omuzlarından alıp bana uzatıyor. Reddetmeyi düşünüyorum ama sonra alıp sıcaklığına sarınıyorum.

“Dağlardan gelen rüzgâr. Oralarda hâlâ epey kar var. Türbinlerden birine çık da bak.”

Kapı açılıyor ve Ezra kapıda dikiliyor; saçları yüzü-

ne dağılmış, omuzları kamburlaşmış bir şekilde kapının çerçevesine yaslanırken tişörtünün içinde titriyor. Güneş gelince geri çekilip elini kaldırarak gözlerine siper ediyor.

Maxim bir dakika kadar onu izleyip sonra iç çekiyor. “Ben kahve yapayım.”

O gidince elinde iki tabureyle Jason geliyor; birine oturup diğerini yanına koyuyor. Ellerini dizlerine sürttükten sonra dönüp bize bakıyor.

“Ee şey, bu... beklenmedikti.”

Battaniyeyi Ezra’yla paylaşıyorum, birlikte altına sokulup dişlerimiz birbirine vura vura taburelere oturuyoruz.

“Bize neler olduğunu anlatmaya hazır mısınız?”

“Ne kadarlığına gittik?” diye soruyorum.

Kıpırdamadan bana bakıyor. “On yedi saatten biraz fazla sürdü sanırım.”

“On yedi saat mi?” Ezra başını iki yana sallıyor. “Tanrım!”

“Bizi nasıl buldunuz?”

“Senin sesini duydum,” diyor bana. “Bağırıyordun. Aslında Domingo diye bağırıyordun.” Başını kaldırıp bana bakıyor. “Onu yanına göndermemi ister misin?”

“Hayır,” diyorum çabucak, gerçi büyük bir yanımda tersini istiyor.

Maxim getirdiği metal kupaları bana ve Ezra’ya uzatıyor. Isınmak için ellerimizi kupaların etrafına sarıyoruz. Tuhaf kokuyor, Ventura’dan hatırladığım kahve gibi değil. Kapının eşiğinde Karim görünüyor, kollarını göğsünde kavuşturup bizi izliyor.

“ALF numuneleriyle sizi harekete geçirdik,” diyor Maxim dördüncü tabureye oturarak. “Sizi oraya götürmek benim hatamdı. Reaksiyonun bu kadar ani, bu kadar aşırı olmasını beklemiyordum.”

“Önce kaçtınız sandık,” diyor Jason. “Korktuk. Yerleşkeden birkaç kişiye sordum ama kimse sizi görmemişti.”

“Bize hiç bahsetmediğiniz uçurumdan yuvarlanmış olabileceğimizi hiç düşünmediniz mi acaba?” diye soruyor Ezra gülerek.

Üçü birden boş gözlerle bize bakıyor.

“Hangi uçurum?”

Türbinlerin altındaki bölgede üç kere tur atıyoruz. Bayırın bu tarafında zemin eğimli olsa da üzerinden baktığımız dev uçurumdan eser yok, eğim bir yere çıkmıyor.

“İlk kez mi böyle yeni bir çevre keşfettiniz?” diye soruyor Maxim.

Yutkunarak başımı sallıyorum.

“Ve bir de kule vardı,” diyor Ezra gözleri o hatırayla ışıldayarak. “Hatırlıyor musun Hemple? Hatırladın, değil mi?”

Sadece başımı sallıyorum ama o hararetli bir şekilde, kenarında durduğumuz uçuruma doğru yürüyüp eliyle gösteriyor. “Orası! Hatırlıyor musun? Tam orada bir yer-deydi. Ama şimdi yok...”

Maxim gözlerini kısarak bakıyor. “İnsan yapımı mıydı? Yapay mıydı?”

“Hiç şüphesiz. Sizin yaptığınız bir şey zannettik ama...” Ezra bize dönüp fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyor. “Ah Tanrım, bu ne demek, biliyor musun Hemple? Oraya yeniden gitmemiz gerek. Gitmek zorundayız.”

Anında başımı iki yana sallayarak geri çekiliyorum. “Kesinlikle olmaz.”

“Ne? Ne demek istiyorsun? Bu, olup olabilecek en harika şey.”

“Hayır,” diyorum daha yüksek sesle. “Başıma bir daha öyle bir şey gelmesini istemiyorum. Asla. Çok korktum Ezra. Bir an sanki... bilemiyorum. Ya bir dahaki sefere geri dönemezsek?”

Abartılı bir şekilde omuzlarını silkiyor. “N’olmuş? Buradaki hayatın nesi o kadar şahane ki sanki?”

Ayaklarıma bakıp kısa bir an düşünüyorum. “Hiçbir şeyi, sanırım,” deyiveriyorum. “Ama mesele bu değil, vücutlarımızın ya da zihinlerimizin bunu yapmaya uygun olduğunu sanmıyorum. Bunu yapmaya uygun olduğumuzu sanmıyorum.”

“Size söylemem gereken bir şey var,” diye bölüyor Jason. “Önceki gece sizi muayene ederken yaralarınızın yapısını incelediğimde bazı iç kanama belirtileri gördüm. Seren haklı. Bu yer değiştirme ya da her ne ise bedenlerinizi zorluyor.”

“Gördün mü bak! Ölmek istemiyorum Ezra, senin de ölmeni istemiyorum. Bunu yapmaya değer mi?”

Ezra suratını asıyor. “Ölmeyeceğiz. Ölmeyeceğiz. Bu... Tanrım, Hemple, harikaydı, insanın başına gelebilecek, başımıza gelebilecek en önemli şeydi. Çok büyük bir şey. Buna öylece sırt çeviremeyiz. Devam etmemiz gerek. Ayrıca kule! Sen de gördün onu. Orada varlıklar varsa onları bulmak, onlarla iletişim kurmak gibi bir sorumluluğumuz var demektir.”

Jason, Ezra’nın tüm konuşmasını dinliyor ama sonra

Maxim'e dönüyor. "Açıkçası dün gecedен sonra bu araştırmaya onay verebileceğimden emin değilim. Sonuçları öngörmek çok zor. Uzman olarak denekleri tehlikeye attığının düşünüyorsam bunu sana söylemem gerekir. Güvenlik sebebiyle araştırmayı askıya almamız gerektiği kanısındayım, maddenin mümkün olan en kısa sürede oradan çıkarılması gerekiyor."

Maxim başını hafifçe sallarken Ezra karşı çıkıyor.

"Hayır," diyor. "Mümkün değil! Şimdi değil, işler bu kadar ilginçleşmişken olmaz!"

Bizim konuştuğumuz bütün o süre boyunca Karim önümüzdeki araziyi dürbünle inceliyor, şimdi de Rusça bir şeyler söyleyerek kulenin olduğu yeri işaret ediyor. Maxim ona cevap veriyor, bir süre konuşup pek çok defa başlarını sallıyorlar. Jason "Bunların hiçbirisi şu an önemli değil," diyor onlara.

"Önemli olmayan ne?" diye soruyor Ezra. "Ne diyorlar?"

Maxim parmağını gözlüğünün arkasına sokup gözünü ovuşturuyor. "Bana bu alanın, kuleyi gördüğünüz yerin daha önce çok güçlü ve olağan dışı enerjisi olan bir alan olarak belirlendiğini hatırlatıyor. Geçmişte orada ölçümler yapmıştık."

Ezra elini gözlerine siper edip yeniden aşağıdaki bölgeye, çimenliklere açılan yere bakıyor sonra yeniden toparlanıyor.

"Maxim, bilimsel keşif adına insanların hayatını tehlikeye atamazsın," diyor Jason.

Ezra kahkaha atıyor. "Cidden mi? Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu acaba? Biz sadece bilimsel keşifler yapmak adına var olduk."

Jason ona sessizce, hüznü gözlerle bakıyor. “Sırf bu amaçla yaşıyoruz diye bu uğurda ölmemiz gerekmiyor.”

“O şeyi ne zaman çıkarabilirsiniz?” diye soruyorum.

“Yarın, eğer istersen.”

Ben bunu onaylarken Ezra “Hempe, hayır. Seni tanıyorum. Bundan çok daha cesursun sen. Sen de bunu en az benim kadar bilmek istiyorsun,” diyor.

Ama başımı iki yana sallayarak yürümeye başlıyorum ve onun beni takip ettiğini hissediyorum.

“Nereye gidiyorsun?”

“Türbine tırmanmak istiyorum,” diyorum, bunun da ancak söylerken farkına varıyorum.

“Ne yani, şimdi mi?”

Diğerlerinden uzaklaşarak elli metre ilerideki ilk türbine yöneliyoruz. Türbinin dibinde durup başını kaldırarak, yukarıda salınarak dönen kanatlara bakıyor.

“Oraya nasıl çıkmayı planlıyorsun?”

Elimi, yanında durduğu türbinin yüzeyine, benden biraz kısa olan kapıya koyuyorum. Dümdüz bir kapı, kolu yok ama itince bir tıslamayla aralanıyor.

“Gerçekten oraya çıkmayacaksın, değil mi?”

Gülüyorum. “Bunun için geldim.”

Yukarıda, arkamda duran, aşağıdakiyle aynı olan bir diğer kapıyı açmak üzere basamaklarda duruyorum. Kanatların hemen altında, türbinin etrafını saran, metal ağdan yapılmış dar bir platforma çıkıyorum. Kanatlar düşündüğümünden en az on kat daha büyük, vınlarak kocaman daireler çize çize bir kol kadar ileride havayı kesiyor ve beni çok aşağıda kalan zeminden ayırıyor. Etrafında dönerek daireyi tamamlarken kuzey yönündeki

bayır boyunca ağaç tepelerinin oluşturduğu halının üzerinden yükselen dağları görüyorum. Aynen Maxim'in dediği gibi kar var. Çok yüksek, yalnız ve uzaklar, karları aralarında bir sır gibi toplamışlar. Kendimi orada, bütün o beyazlığın ve sessizliğin içinde hayal ediyorum ya da etmeye çalışıyorum.

Ezra arkamdaki kapının dışına hantalca çökmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, beti benzi atmış bir hâlde oturuyor, boncuk boncuk ter döküyor.

"Bak," diyorum dağları göstererek.

Güç bela bakıyor ama hepsi bu.

"Oradan doğru düzgün göremezsin," diyorum. "Kalk da buraya gel."

Başını iki yana sallıyor. "Yapamam."

"Neden?"

"Bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

Gülmeye başlıyorum ama yüzündeki ifade beni durduruyor. "Yüksekten mi korkuyorsun?"

"Hayır!" Hakarete uğramış gibi bir tavır takınmaya çalışıyor.

"Evet!" Şimdi gerçekten gülüyorum. "Boyutlararası seyahat etmekten korkmuyorsun ama yüksekten korkuyorsun!"

"Artık dönebilir miyiz Hemple?"

Daha sonra günbatımında renkler o kadar canlı oluyor ki korkmaya başlıyorum. Jason beni bulduğunda su kenarında ahşap taburede oturuyorum.

"Doğru kararı verdin," diyor. "Belki o da fikrini değiştirir."

“Değiştirmez.”

İç geçiriyor.

“Seni birazdan çiftliğe bırakırım. Domingo’yu görmek istiyorsundur eminim. Bu kararı verdiğine sevinecek.”

Başımı iki yana sallarken gözlerimdeki yaşları saklamak için yüzümü rüzgâra dönüyorum. “İşler... biraz değişti.”

Başka bir şey sormuyor, sadece bana bakıp anladığını gösterircesine yavaşça başını sallıyor sonra da “İşler bazen karışık hâle gelebiliyor, biliyorsun... konu aşk olunca,” diyor. “Gerçekten çok basit başlıyor. Bunu yapmak çok kolay olduğundan aşka düşmek diyorlar, düşmek çok kolay olduğundan... Ve sonra dünya sizin etrafınızda dönüyor. İlk önce dünyada sadece ikiniz varmışsınız gibi geliyor ama sonra öyle olmadığını fark ediyorsun. Ben ve... sevdiğim adam, bitirmek için pek çok defa uğraştık. Fazla imkânsızdı, fazla tehlikeliydi; bundan ötesi hiçbir zaman olmayacaksa, *olamayacaksa* gizlice yakaladığımız o küçük anlarla kendimize işkence etmenin ne anlamı vardı? Onu ne zaman o kadınla görsem canım yanıyor-du, hem de nasıl! Bu konuda çok tartışıyorduk. Sadece benden daha mı iyi rol yapıyordu yoksa gerçekten onunla mutlu muydu? Bunun önemli olmadığını fark edene dek çok zaman harcadım. Ben yanında değilken onunla nasıl olduğu önemli değildi, o anlar dışında o ve ben birlikte bir hayatı paylaşamayacaksak bunun bir önemi yoktu. O anlar hayatımın en güzel anlarıydı. Sadece o kadar olsa bile sonsuza dek öyle kalacak çünkü buna değer.”

Burnunu sıkıp başını çevirmesini seyrediyorum, elle-riyle yüzünü ovuşturuyor.

“Benim durumum farklı,” diyorum.

“Öyle tabii ki,” diyor. “Benim demek istediğim... kolay olmasını bekleme. Sadece buna degeceğini ümit et.”

Elini elimin üstüne koymak üzere uzanıyor ama kısa bir an durup bunu yeniden düşünüyor sonra fikrini değiştirip koyuyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama beceremiyorum, o da benim karışık yüz ifademini aynısını sergiliyor. Gitmek için kalkınca “O...” diyorum yutkunarak. “Sevdiğin kişi... Marshall Lomax miydi?”

Hareketinin ortasında donup kalıyor sonra da taburesine geri oturup sessizce bana bakıyor ve anlıyorum.

“Ezra’nın bilmesi gerektiğini düşünmüyorum, sen ne diyorsun?” diyor.

Uzaklara bakarak düşünüyorum. “Emin değilim.”

“Ne anlamı olur ki?”

“Hepimizin tek istediği gerçeklerken birbirimizden çok fazla şey saklıyormuşuz gibi hissediyorum,” diyorum, bu söylediğimi kendi kulaklarımla duyana kadar böyle düşündüğümü fark etmiyorum bile.

“Sanırım haklısın,” diyor o da. Biraz durup “Mariana’ya söyledin mi? Sadece meraktan soruyorum,” diye ekliyor.

Ama cevap vermiyorum o yüzden ikimiz birden günbatımının ışıklarına hapsolmuş ürkütücü pembe bulut sarmallarını izliyoruz.

Yirmi Sekiz

Koşmak için erkenden kalkıp hepsinin çıktığını bildiğim bir saatte çiftliğe geri dönüyorum böylece tek başıma düş alabileceğim. Yine de tam ikisi, Irina ve Dom beraber kahvaltı ederlerken meydandan geçmeyi başarıyorum. Irina kahkaha atarken bir anlığına alnını Dom'un omzuna koyuyor.

Bu, beni olduğum yerde durduruyor. Bize bahsettikleri o sıcaklık bu sabah hissediliyor ama ben aniden üşüyorum, çok üşüyorum. Dom'un orada durduğunu hissettiğine eminim çünkü dönüp gözlerini bana diyor ve Sağlık Birimi'ne gitmek üzere bütün o alanı geçerken de benden ayırmıyor.

Kalkıp peşimden geldiğinin farkındayım, yaralı bacağı üzerinde yürümekte hâlâ zorlanıyor ama tam o anda Ezra çıkıp beni ondan önce yakalıyor.

"Sanırım sana yapmamamı söylemenin bir anlamı yok," diyor orada elinde kâseyle dururken. Gözüne güneş vuruyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

“Asıl ben burada durup *senin* fikrini değiştirmenin yollarını düşünüyorum,” diyorum ona.

“İmkânı yok.”

Tam o esnada Dom yanımıza geliyor, hemen arkamda durduğunu hissetmeme rağmen dönmüyorum, sırtım ona dönük biçimde durarak gitmesini umuyorum. Uzun süre sonra hâlâ gitmediğini fark ettiğimde arkama dönüyorum ve eskiden onu çok fena arzulamama neden olan o hareketi yaptığını, dudağını ısırıldığını görüyorum. İçimden gelen tek şey gözlerimi devirmek oluyor, ben de öyle yapıyorum.

Bekliyorum ama konuşmayınca “Bir şey mi istemiştin?” diye soruyorum.

“Aslında evet,” diyor ama devam etmiyor, orada durup beklememe ve ona bakmama rağmen hiçbir şey söylemiyor.

Bunun üzerine yeniden gözlerimi devirip “Müsaadenle,” diyerek uzaklaşırken elini dirseğimde hissediyorum.

“Dokunma bana,” diyorum ama bu cümle ağzımdan daha çok bir soru gibi çıkıyor ve acaba öyle mi demek istedim diye merak ediyorum. Birbirimizin yanından geçip gidecekken öylece durup bekliyoruz ve bu, bana çok uzun gelen bir zamandır en yakın duruşumuz, uzatmalı bir elektrik şoku almak gibi neredeyse, dayanıklılık testi gibi. Bu yüzden başımı eğip eline, bileğine, hâlâ taşıdığı zincire bakıyorum ve o sırada kolunun iç kısmındaki o kocaman dövmeyi görüyorum. Dövme! Şu an ne olduğunu çözemesem de Rusça bir kelimeye benziyor.

Ben hâlâ bunun sersemliğini yaşarken “Seninle gelmemi ister misin?” diye soruyor.

Benimle daha hiç konuşmadan ne yapacağımı bilmesi, meydandan geçişimden olanları anlaması beni şaşırtıyor ama sadece “Hayır, teşekkürler,” diyorum ardından da “Dövmen güzelmiş,” diye ekliyorum tek kaşımı kaldırarak. Gülümsüyor ama utanmışa benziyor, belki de ne olduğunu açıklamak üzere ağzını açıyor ama fikrimi değiştirmeden önce dönüp gidiyorum.

“İyileşme sürecinde seninle ilgilenmesi için birine ihtiyacın olacak,” diyor Jason, ben masasının karşısındaki sandalyede otururken. “Hayatını kolaylaştırmak için. Grace’e sordum. O ne yapılması gerektiğini biliyor ve evi de çok yakın.” Başımı iki yana salladığımı görünce “Sorun nedir?” diye soruyor.

“Aslında onunla pek konuşmuyorum.”

İç çekiyor. “Bana bu konuda bir şey söylemedi.”

“Mariana yapamaz mı?”

“Şu sıralar bulantılarının arttığını sanıyordum.”

Öyle zaten; son birkaç gündür herkes etrafında yemek yerken o yemyeşil bir suratla oturuyor, sonunda da kusmak için masadan fırlıyor.

“Grace ne yapacağını bilir,” diyor. “Yetişkin biri nihayetinde, sana yardımcı olur. İstersen Sağlık Birimi’nde de kalabilirsin ama giren çıkan olur. Ayağa kalkman, kendi işlerini yapabilecek duruma gelmen birkaç gününü alacaktır diye tahmin ediyorum.”

O sırada kapı açılıyor ve Irina geliyor.

“Onun ne işi var burada?”

Jason şaşırmış görünüyor. “O... ameliyat sırasında bana yardımcı olacak. O bizim eğitimli anesteziistimiz.”

Başını ona çeviriyor sonra yeniden bana dönüyor. “Sorun var mı?”

Bir şey demiyorum ama yine de kalkıyor.

“İrina seni hazırlarken ben de gidip kendimi dezenfekte edeceğim. İyi olacaksın Seren. Endişe etme.” Gülümsemeye çalışıyor ama olmuyor.

Irina bana Ventura’dakilere benzer beyaz bir gecelik veriyor, giymek üzere yandaki tuvalete gidiyorum. Ellerim öyle fena titriyor ki fermuarı indirip düğmeleri zor açıyorum; bana bu şekilde ihanet ettikleri için ellerime bağırarak istiyorum. Derin nefesler almaya çalışıyorum ama ellerim öyle zangırdıyor ki bu, işleri daha da kötüleştiriyor. Nihayet hallettiğimde titrek bacaklarla çıkıyorum tuvaletten. Irina katlanmış üniformamı alıp nazıkçe sandalyeye koyuyor.

“Şu an doğru zaman olmadığını biliyorum ama olanlar için çok üzgünüm,” diyor gelmiş geçmiş en yetersiz ifadelerle.

Cevap vermiyorum. Ne söylenebilir ki? Peki, oldu o zaman mı diyeyim? Hayatımın aşkını öpmen ve şimdi onun yüzüne bile bakamamam sorun değil mi diyeyim?

“Ona karşı hislerim benim için çok karmaşık,” diyor ve kıvrıdığı parmaklarına bakarken neredeyse dayanılmaz derecede güzel görünüyor. “Hayatım boyunca ilk kez böyle hissettim.” Bu bilgiyle o kusursuz burnunu yumruklamak haricinde bir şey yapmamı bekliyormuşçasına bana bakıyor.

“Artık benim sorunum değil,” diyorum başımın döndüğünü hissederek.

Kız kaşlarını çatıyor. “Ciddi misin?”

Başımı sallıyorum, onun Dom'la birlikte olma düşüncesi bile derimi soyup vücudumu bir kenarda pörsümeye bırakma isteği doğuruyor bende.

Neyse ki o anda Jason bizi çağırıyor da onun peşinden ana odanın ortasına kurulmuş metal ameliyat masalarından birine yöneliyorum. Etrafında makineler var, tepsilerin üzeri geçerken keskin tarafları bana fısıldayan parlak metal aletlerle dolu.

Ameliyat masasına boylu boyunca uzanıp tepemdeki, Jason'ın içimdeki şeyi görmek için kullanacağı büyük, yuvarlak ışığa bakıyorum; tıpkı Ventura'daki Doğurganlık bölümünde bulunan ışığa benziyor ve gitgide bana yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki ayağa kalkıyorum. Masadan aniden fırlamamla ayağımın makinelerden birine çarpması bir oluyor, cihaz yere devriliyor ama umurumda değil. Köşede ayakta duruyorum, yanıma geliyorlar, başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

"Yapamam," diyorum. "Fikrimi değiştirdim. Yapamam. Bırakın kalsın."

"Seren, tamam, sorun değil," diyor Jason sonra Irina'ya Rusça bir şeyler söylüyor, Irina da gidiyor. "Grace'i çağırması için gönderdim. Sadece..." Vahşi bir hayvanmışım gibi elini bana değdirmeden uzakta tutuyor. "Sadece sakin ol, tamam mı? Bütün ameliyat boyunca uyuyacaksın. Hiç acı hissetmeyeceksin. Hiçbir şey anlamayacaksın. Uyuyacaksın ve uyandığında her şey bitmiş olacak, normale döneceksin. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?"

Ama tek hissedebildiğim, bu düşüncenin beni hızla sarıp sarmalayarak üzerime çökmesi.

“Yapamayacaksın... Onu içimden doğru düzgün çıkaramayacaksın. Beni öldürmeden beceremeyeceksin bunu!” İnce geceliğin üzerinden, kalçamda tam onu hissedebildiğim yere bastırıyorum ve derimin altından sırtıma sokulmaya başladığı yere doğru onu ellerimle izliyorum; her gün biraz daha ileri gidiyor, ben ise onu kontrol etmeye her gün biraz daha fazla korkar oluyorum. Artık neredeyse tüm omurgama yayılmış durumda, bu da nefesimi kesiyor. “Sıkışıp kaldım,” diyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. “Onu içeride bırakırsam muhtemelen beni öldürecek ama çıkarırsam da aynı şey olacak.” Jason’ın yüzüne bakıyorum; tek gördüğüm, korku. “Haklıyım, değil mi?”

“Hayır,” diyor ama bir gıdım bile ikna edici değil.

“Ah Tanrım, haklıyım.” Buna kendimi alıştırılmaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum.

“Seren, hayır.” Jason kafasını iki yana sallıyor. “Hayır. Gel, otur. Seninle konuşmama izin ver.”

“Hayır,” diyorum başımı sallayarak. “Bir anlamı yok.” Yüzümü örtüyorum.

Kapının açıldığını duyduğumda dönüp bakmıyorum, Grace’in ellerini bileklerimde hissettiğimde bile hareket etmiyorum.

“Seren,” diyor sadece ama başımı iki yana sallıyorum.

“Ölmek istemiyorum.” Sesim o kadar az çıkıyor ki.

“Ölmeyeceksin,” diyor. “Ölmene izin vermem.”

“İçimin kesilip açılmasını istemiyorum.”

“Korktuğunu biliyorum ama daha önce bundan çok daha korkutucu şeylerin üstesinden geldin. Geldiğini biliyorum.” Ellerimi yüzümden çekip ona bakmamı sağlı-

yor. “Yukarıda neler olduğunu duydum. O şeyin sana neler yaptığını gördüm. Bundan kurtulman gerek ve bunu hemen yapman gerek. Doğru kararı verdin. Gelip sana söylemek istedim, yanına gelip konuşmak istedim ama... bana çok kızgındın.”

Nefes alış verişim düzene giriyor, gözlerimin önündeki perde kalkıyor.

Belli belirsiz gülümsemeye çalışıyor, Jason onun arkasından “Tek yapman gereken uyumak. Gerisini ben halledeceğim,” diyor.

Beni bir şekilde yeniden masaya yatırıyorlar, gerçi bakamıyorum, gözlerimi bile açamıyorum, sadece tüm bunlar olmuyormuş gibi, burada bile değilmişim, başka yerdeymişim gibi davranıyorum. Grace’in elini elimde hissediyorum; sıcak ve nazik. Aslında çok sıkı tutarak onun canını acıttığının farkındayım. Irina ile Rusça konuştuğunu duyabiliyorum. Beni bir bebekmişim gibi oturtmalarına izin veriyorum. Geceliği göğsüme kadar çektiklerinde alt tarafım çıplak kalıyor, geri yatırdıklarında üstümü bir örtüyle örtüyorlar. Göğsüme, kollarıma ve ellerime alıcılar yerleştiren Irina’nın soğuk ellerini hissediyorum. Elimin üstüne iğne yapmadan önce beni uyarıyor. Sanırım onların anestezilerinin de bizdeki gibi olmasını, yüze maske takılıp gaz verilerek yapılmasını bekliyordum çünkü bunun beni onun kadar çabuk bayıltacağını düşünmüyorum. Ancak bana uyuyacağımı söylediği anda, hemen o saniye etkisini gösteriyor. Başka bir dünyaya dalarken aniden bir gerçeğin farkına varıyorum ve bunu onlara söyleyecek o kısacık zaman diliminde gözlerimi açık tutmaya zorlayarak bilincim

yerindeyken son bir kez nefes alıp “Dom’un burada olmasını istiyorum,” diyorum ama artık çok geç, gözlerim kapanıyor ve hissettiğim son şey, gözümün kenarından akan yaşlar oluyor.

Kendime gelişim, suyun yüzeyine çıkıyormuşçasına hem ani hem de ağır ağır oluyor. Üstüm birkaç tane pofuduk Concordia battaniyesiyle örtülü ama yine de soğuktan titriyorum.

Grace oturmuş kucagındaki ekranı inceliyor ama ben biraz kımıldanınca battaniyenin altından elime uzanıp bana gülümsüyor; gözleri yaşlı. “Jason her şeyin mükemmel gittiğini söylüyor.”

Hâlâ ilaçların ağır etkisi altında olduğumu anlıyorum çünkü son derece sakinim ve en ufak bir hareket etme ya da kaçma isteği duymuyorum. Sadece başımı sallıyorum.

“İlk taramalar vücudunda hiçbir parazit kalmadığını gösteriyor,” diyor Irina. “Birkaç gün sonra yeniden kontrol edeceğiz.”

“Harika değil mi?” diyor Grace.

Irina’nın diğer odaya gidişini izliyorum. Kalçamı hareket ettirmeye çalışıyorum ve işte o zaman acıyı hissediyorum; biraz uzaklarda, bir kapının ardına kapatılmış gibi. Battaniyelerin altından bir elimle uzanmaya çalıştığım da içinde beni serumla besleyen plastik bir tüp olduğunu fark ediyorum. Diğer elimi uzattığımda ise sadece beni kendimden saklayan bir yığın sargı bezi hissediyorum.

Grace izliyor ama yalnızca “Biraz biraz yürümeye başladığında seni evime götüreceğim, orada dinlenebilirsin,” diyor.

“Senin evine gitmek istediğimi pek sanmıyorum,” diyorum çok kaba da olsa. İlaçlar doğruculuk oranımı artırmış olsa gerek.

“Endişelenme, seni rahat ettireceğiz,” diyor tavrımı sineye çekerek. Sonra da gözlerini çevirerek “Uykuya dalmadan önce Domingo’yu görmek istediğini söylemiştin,” diyor. Başımı başka yöne çeviriyorum ama “Hâlâ görmek istiyor musun? Çağırayım mı?” dediğini duyuyorum.

Başımı iki yana sallıyorum, demek ki doğruculuk oranım o kadar da artmamış. Evet deseydim tek yapacağım, hiçbir şey olmamış gibi davranmak olacaktı böylece tüm hayatım boyunca rol yapmaya devam etmek zorunda kalsam bile yeniden biz olabiliriz demiş olacaktım.

“Bu arada, üç kere gelip seni görmek istediğini söyledi. Sadece bil diye söylüyorum.”

Ona bakmadan başımı sallıyorum.

Hava karardığında Jason’la ikisi kollarımdan tutup neredeyse tüm ağırlığımı yüklenerek yürümeme yardım ediyor ve beni Grace’in evine götürüyorlar. Fırtına çıkmış olmalı ama yakınlarda değil çünkü mor gece, ağaçların üzerindeki ani ışık patlamalarını ve onlarla birlikte uzaklardan gelen gümbürtüleri aydınlatıyor.

Eve vardığımızda Kirill ve Pasha şaşkınlıkla ayağa kalkıyorlar, bizi beklerken sandalyede uyuduklarını fark ediyorum. Anca Grace onlara bağırarak Rusça emirler verince yanımıza geliyorlar. Kirill, Jason’ın yerine geçiyor ve beni yatak odalarından birine götürerek alçak bir yatağa yatmama yardım ediyor. Gerçi yatmaya çalışırken eğilmek zorunda kalınca ağır bir bıçak gibi saplanarak beni bağırtıyor.

Nihayet uzanınca “Tamam mı?” diyor Kirill arkamdaki yastığı düzelterek ama gözlerinde korkuya benzer bir şey var.

Sırf daha iyi hissetsin diye başımı sallıyorum.

“Su?” diyor, yeniden başımı sallıyorum. O gidince Jason gelip yatağın yanına çöküyor ve dua ediyormuş gibi ellerini bana yakın tutarak birleştiriyor.

“Çocuklar sana çok iyi bakacaklar,” diyor. “Ben de seni kontrol etmek için sık sık uğrayacağım. Her şeyin iyi gitmesine çok seviniyorum.” Gitmeden önce de elimi tutup sıkıyor.

Sabah olduğunda Kirill’in odasında olduğumu görüyorum. Duvar kenarında dizili bitkilerin üzerine pencereden sabah güneşi vuruyor; kulpsuz metal bardaklara, kırık kovalara, çatlamış vakum paketlerine, artık ne bulabildiyse onun içine dikmiş. Yerde, kıyafetlerinin arasında çocukluğundan kalma oyuncak bir uzay mekiği duruyor. Onun burada nasıl büyüdüğünü hayal ediyorum; her gece iyi geceler öpücüğü vermeye gelen annemle, annesiyle birlikte.

O sırada sessizce ranzanın üzerinden yere zıplayıp ödümü patlatınca küçük bir çığlık atıyorum. Dönüp gülümseyerek geriye doğru eğiliyor ve yüzünü iyice yana yatırarak “Seni korkuttuğum için özür dilerim,” diyor. Tekrar doğrulup üzerine tişörtünü geçiriyor. “Gidip sana kahvaltı getireceğim, tamam mı?”

“İstediğimi sanmıyorum,” diyorum ama yine de Rusça bir şeyler söyleyerek gidiyor ve o sırada içeri Grace giriyor.

“Gecen nasıl geçti?” Yanıma diz çöküyor. “Benim ya-

nımda olmanı istiyordum ama odamda sadece bir yatak var ve Jason seni yanlışlıkla tekmeleyebileceğimi söyledi.”

“Güzel uyudum.”

“Ağrın var mı?”

“Biraz.” Yalan. Deli gibi ağrıyor ve o da bunu yüzümde görüyor, gidip bir kupayla dönüyor.

“Jason ağrını kesmesi için bunu bıraktı.”

Dikkatle bardağa bakıyorum ve içinde birkaç santimetrelilik parlak yeşil bir sıvı görüyorum.

“Çok düşünme,” diyor gülerek. “Dik kafana, gitsin. Her zaman için en iyi yöntemdir.”

Onu içebilecek kadar doğrulmam bile yeterince zorken ilacın tadının inanılmaz derecede iğrenç olması da üzerine ekleniyor. O kadar kötü ki parmaklarımla dilimi tırmalayıp ondan geriye kalanlardan kurtulmak istiyorum. O esnada, kapı boşluğunun neredeyse tamamını kaplayan Pasha’nın eşikte durmuş yüzümdeki ifadeye güldüğünü fark ediyorum. Grace ona bir şey söyleyince gidiyor.

“Sana su getirmesini istedim,” diyor. “Geri gelecek.”

“İyi birine benziyor,” diyorum sırf bir şey söylemiş olmak için.

“Öyledir.” Bakışlarını yere indiriyor. “Aşağı yukarı... on altı yıldır birlikteyiz, bu...”

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum.

“Bu sabah Domingo yine seni sormaya geldi,” diyor.

Kupayı ona geri uzatıyorum. “Ayık mıydı bari?”

“Bak, beni ilgilendirmediğini biliyorum,” diyor temkinli bir biçimde yaklaşarak ve devam ediyor: “Ama bu olayda Irina’nın rolünü de unutmamalısın. O, bu işlerin

nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyor. Yani, hangimiz biliyoruz ki, öyle değil mi? Şu filmleri izleyip kitapları okuyoruz ama hayatlarımız... farklı. Onun da kendi hisleri ve arzuları konusunda kafası hep karışık oldu. Dom bu durumun kurbanı olabilir, sadece birazcık.”

Derince iç çektikten sonra tüm nefesimi bırakıyorum. “Bu Irina’nın bahanesi, peki ya onunki?”

Cevap vermiyor. Pasha getirdiği su bardağını Grace’e uzatıyor, Grace ben yeniden doğrulmaya çalışırken bana yardımcı oluyor, Pasha da arkama bir yastık koyuyor.

“Bu kadar çok şeyle uğraşmanı istemezdim,” diyor Grace. “Hani bir yardımı dokunacaksa.”

“Dokunmuyor,” diyorum ona ve Pasha gülüyor.

Yirmi Dokuz

Attığınız her adımda vücudunuzun ortadan ikiye ayrılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını hissettiğinizde bir yerlere gidebilmek uzun zaman alıyor. Jason yakında artık böyle hissetmeyeceğimi, şişlik geçince yaranın böyle gergin olmayacağını söylüyor. Güzel haberse vücut taramasında hâlâ hiçbir şey görünmemesi.

“Eser elementler olabilir,” diyor gözünü kısarak ekrana bakarken. Ekranın ışığı gözlüğünden yansıyor sonra gözlüğünü çıkarıp bana bakıyor. “Bu da teoride o maddenin yeniden büyümeye başlayabileceği demek o yüzden gözümüzü üstünden ayırmayacağız ama görebildiğim kadarıyla... hiçbir şey yok. Bu arada kendisini görmek ister misin?”

Bunu yapmak istediğimden emin olmasam da başımı sallıyorum, o da rafların birinden uzanıp aldığı metal bir tepsiyi yatağın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Tepsinin üstünde açık renkli, kemiğe benzer, iki tane ince mercan boynuzu var; uçlarından gitgide daha küçük dallara ayrılıyorlar. İçimde nasıl büyüdüklerini hayal etmeye

çalışarak gözlerimi dikip onlara bakmayı sürdürüyorum.

“Şanslısın aslında, seninki Ezra’ninkinden çok daha derli topluydu. Onunki çok daha dağılmış, tüm vücuduna yayılmış durumda. Neredeyse bir yerlerden dışarı çıkacak.”

Sözleri fiziksel bir dokunuş gibi ürperterek ensemden aşağıya süzülüyor. “Çıkmıştı da,” diyorum. “Ben kırdım. Onu zehirlediğini düşünüyorduk. Ona yardım ettiğimizi sanıyorduk.”

“Muhtemelen ilk darbede kırılmıştır.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Taşla vurduk.”

Yeniden gözlüğünü takıp iç geçiriyor. “Mantıklı bir yaklaşım, o an için yapılabilecek en doğru hareket olabilir.” Yeniden ekranı inceliyor ama bunun bana bakmak için bir bahane olduğu izlenimine kapılıyorum.

“Ama doğru değildi, öyle değil mi? Tamamıyla yanlıştı.”

“Hayatta kalmaya çalışan dört çocuktunuz Seren. Hâlâ hayatta olmanız bir mucize. Sizden ne kadar etkilendiğimi anlatamam. Çok cesursunuz.”

Grace’in gelip beni alması için beklememi istiyor ama bekleyemem.

“Çok uzun zamandır yalnız kalmadım,” diyorum ona. “Lütfen.”

Adımlarımın arasına bir milyon yıl girse de Tarım Tesisi’ne doğru yürüyorum. Herkes çalışıyor o yüzden kimseyi görmüyorum, sadece ağaçların arasındaki o çok istediğim boş alanlar. Grace benimle ilgilenmek için izinli; pek aldırış etmesem de bana yemekhaneden yemek getiriyor, üstümü değiştiriyor, su içiriyor, o garip ye-

şil sıvıyı içiriyor, sıkılmamdan fazlaca endişe ettiği için kütüphanelerindeki Rusça kitapları benim için çevirmeye çalışıyor. Çevirinin sanılandan daha zor bir iş olduğu anlaşılıyor. Akşamları evde Kirill ve Pasha'yla zaman geçirmek daha eğlenceli. Pasha, kendi içkisini yapması, dışarıda duran damıtıcısı ve sağlam bir içici olmasıyla yerleşkede tanınan bir adam. Geceleri genelde ana binalardan gelen birkaç adam yüksek sesle hikâyeler anlatırken Kirill yere, yatağımın yanına oturup sırtını yaslayarak bana en sevdiği Rus televizyon programlarını izletiyor ve aslında o kadar da karışık olmayan suç olaylarını çözmeme yardım ediyor. Ya da beni doğrultup oturtuyor böylece bilgisayar oyunu oynayıp St. Petersburg'un arka sokaklarındaki çeteler olarak birbirimize karşı savaşabiliyoruz. Aynı Pan gibi gülüyor, onun gibi gülümsüyor ama sadece kazandığında.

Tarım Tesisi'ne varıyorum, Mari beni eliyle buharını sildiği camdan görmüş olacak ki kapıyı açıp yanıma geliyor. Koluma giriyor ama bunu samimiyetten yapıyormuş gibi görünse de zar zor yürüdüğümü gördüğü için yaptığını biliyorum.

"Ne yapıyorsun burada?" diyor. "Dinlenmen gerekmiyor mu senin?"

"Aynısı senin için de geçerli değil mi?" Parlak güneşte gözlerimi kısıyorum. Ağaçların altı dışında her yer, güneş gökyüzünden ateş üflüyormuşçasına aşırı sıcak.

"Ne yani? Altı ay boyunca yataktan kalkmayacak mıyım?"

İçeride bunalıcı bir sıcak var, tavandan şıpır şıpır tombul damlalar düşüyor. Köşede bir yeri kazmakta olan

Kirill yanımıza geliyor; şapkasını çıkararak elinin tersiyle yüzündeki ter dereciklerini siliyor ama ıslak saçlarından daha fazlası geldiği için hiçbir işe yaramıyor.

“Tarama sonuçların iyi mi?” diye soruyor.

Aslına bakılırsa epey endişeli görünüyor o yüzden gülümseyerek “Evet, sorun yok,” diyorum.

Mari’nin yanına oturarak onun sıra sıra kazılmış çukurlara küçük bitkiler dikmesini seyrediyorum. Birkaç defa yardım etmeye çalışıyorum ama ona yalnızca kürek uzatmak bile her defasında dikişlerimi gerip yıldızları görmemle sonuçlanıyor.

“Eski zamanlardaki gibi biraz,” diyorum küreği ona verirken. “Bazen o yaşam, Ventura... bana artık bir rüya gibi gelmesine rağmen.”

Mariana topukları üzerinde duruyor. “Bana ada bile şu an rüya gibi geliyor.”

Başımı sallıyorum. Hüzne benzer bir şey hissediyorum.

“Zayıf görünüyorsun,” diyor bana.

“Eh, buradaki yemekler pek şahane değil.”

Gülüyor. “Ben de Maxim’e aynısını söyledim. Bu konuyu babasına bile götürmesini sağladım ama umurunda mı bilemiyorum.”

“Babasıyla mı tanıştın?” Gözlerimin kocaman açıldığını hissediyorum. “Nasıl biri?”

“Aşırı yaşlı. Sanırım Maxim doğduğunda da yaşlıymış. Bir dolu hastalıkla yaşamaya çalışıyor ama buna ne kadar yaşamak denirse. Çok fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Bu kadar huysuz falan olması anlaşılabilir bir durum yani.”

Bu durumu sindirince kendimi yeniden “Babasıyla tanıştın yani, öyle mi?” derken buluyorum ama bu defa gülümseyerek. “Seni ailesiyle tanıştırmak için eve götürmüş sanki.” Kaşlarımı kaldırıyorum.

“Kapa çeneni Seren.” Koluma bir parça toprak atıyor.

“Bilmem gereken bir şey var mı?” diyorum yeniden kaşlarımı kaldırarak.

“Arkadaşız,” diyor ama küreği tamamen yanlış bir yere saplayıp sırayı bozunca yanaklarının pembeleştiğine yemin edebilirim. “Yani bu öyle değil... Yapmak istediğimiz seçimler olsa bile bunlar tamamen bizim seçimlerimiz değil, öyle değil mi?”

Yeniden oturup bana bakıyor, aynı kuzeni gibi hüzünlü gözleri, dolgun dudakları var, onun gibi güzel.

“Ona henüz söylemedin, değil mi?” diye soruyorum. “Ezra’ya yani.” Başını iki yana sallarken başka bir bitki dikmek üzere parmaklarıyla toprağı kazmasını izliyorum.

“Açıkçası onu pek görmüyorum, gördüğüm zaman da bir garip oluyor. Mercan olayı dışında bir şey konuşmak istemiyor. Taktı o konuya. Beni korkutuyor. Bu aralar Domingo’yla çok vakit geçiriyor, bu da garibime gidiyor tabii.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. “Artık arkadaş mı oldular?”

“Öyle görünüyor.”

“Onlar arkadaş değiller. Hiç arkadaş olmadılar. Birbirlerine katlanamazlar. Çok tuhaf.”

Çatıdan üstümüze damlayan birkaç damla su, pantolonumun üzerinde koyu halkalar oluşturuyor.

“O kadar da tuhaf değil,” diyor Mari buruşturduğu alnını silerken. “Artık bir geçmişleri var. Ve Domingo... şey... sanırım son zamanlarda kendini epey yalnız hissediyor.”

O güzel kelebeklerden biri sessizce aramızda kanat çırpıyor ve sonra ayakkabımın ucuna konuyor. İkimiz de ona, onun kanatlarına bakıyoruz; o kadar canlı ve semavi bir havası var ki biri onları boyamış da sıradan dünyaya salmış gibi.

“Dövme yaptırmış,” derken buluyorum kendimi.

İç geçiriyor. “Evet.”

Benim için çok değerli olan ya da en azından bir zamanlar öyle olan o mükemmel tenine, o pürüzsüz güzellikteki vücuduna bunu yapmasının ne kadar korkunç olduğunu, o sanat eserinin artık bozulduğunu söylemeyi düşünüyorum ama bunu düşününce bile gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor o yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Sonra “Gerçekten zorlanıyor Seren. Çok ama çok mutsuz,” diyor.

Bir şey söylemiyorum, gözlerine bile bakmıyorum.

“Anlamıyorsun,” diye devam ediyor. “O senin kadar güçlü değil.”

Gülesim geliyor. “Ne?” Kelebek uçup gidiyor. “Benim kadar güçlü değil mi? O hayatta tanıdığım en güçlü insan. Benden katbekat güçlü. Onun en çok sevdiğim... yani bir zamanlar sevdiğim yanı bu.”

Ama başını iki yana sallıyor. “Harika biridir. Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ama çok fazla zayıf yanı var. Kendini, yönünü çabucak kaybediyor. Onu tanıdığın zaman da kayıp bir hâldeydi Seren.”

Bunu söyleyince o kadar üzüldüm ki “Öyle mi?” diyorum ve başıyla onayladığını görüyorum.

“Gerçekten önem verdiği ilk ve tek şey sen oldun. Sensizken ona olabileceklerden endişeleniyorum.”

“Bu...” Dedikleriyle öyle şaşkına dönüyorum ki söyleyeceklerimi unutuyorum.

“Olanların korkunç olduğunu biliyorum ama bir anlıktı. Ve kızın başlattığına yemin ediyor.”

“Ve sen de ona inanıyorsun.”

“İnanıyorum. O kızın ondan hoşlandığı çok açık. Ama Dom’un zamanının yüzde seksenini sarhoş ve seni ne kadar özlediğini söylemekle geçirmesinden bıkmış olsa gerek,” diye ekliyor hemen arkasından.

Küreği elime alıp yanımdaki toprağı eşelemeye başlıyorum ta ki Mariana elini elimin üzerine koyup onu bıraktırana dek.

“Ufak bir şey yüzünden birlikte sahip olduğunuz her şeyden vazgeçmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın.”

“Benim için ufak bir şey değil.” Ellerimle yüzümü örtüyorum. “Ona güvendim. Şimdiye dek hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmesem de ona güvendim. Ve olanlara bak!”

“Lütfen düşün Seren. Kendin için değilse bile benim için.” Ellerini dizlerine koyarak bana doğru eğiliyor. “Siz ikiniz beni gerçek aşka inandırdınız. Sizi beraber görene dek buna inanmıyordum.”

O anda bana bakmadığına seviniyorum çünkü dişlerimle yanağımın içini kemiriyorum, gözlerim doluyor ve kırptırdığımda aptalca bir miktar gözyaşı yüzüme akacağından ve ben de bu konuda bir şey yapmak zorunda kalacağımdan gözlerimi kırpmamak için uğraşıyorum.

“Bunlara sebep olduğu için ona ne kadar kızgıyım, biliyor musun?” diyor. “Suratına bile bakamıyorum. Ama en azından onunla konuşmayı denesen?”

Dikişlerime dayanılmaz bir acı verse de dizlerimi kırıp alnımı dizlerime dayıyorum böylece gözyaşlarımı sildikten sonra “Beni asla incitmez sanıyordum,” diyorum. Boğazım neredeyse görevini yerine getiremeyecek kadar sertleşiyor.

Mari’nin yüzü öyle üzgün bir ifadeye bürünüyor ki onu daha önce hiç böyle gördüm mü emin değilim. Bacağını sıvazlarken başını sallıyor sonra da başka yöne çeviriyor, ben de başımı çevirip penceredeki buğunun arasından azıcık görünen ormana bakıyorum.

Otuz

“Kal işte,” diyor Grace. “Burada kal. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Kirill de seninle zaman geçirmekten hoşlanıyor, hoşlandığını biliyorsun.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Güzeldi,” diyorum ona. “Ama Kirill’in odasını artık geri istediğine eminim ve ben... Yani bak, birçok neden var. Mari, Dom’la Ezra’nın kamp gezisi gibi bir şeye gideceğini söylüyor o yüzden... en azından birkaç gün sadece ikimiz olacağız.”

O bir an hareketsiz kalınca ben de hareket etmiyorum, birbirine benzeyen gözlerimizle o bana bakarken ben de onun bana bakışını izliyorum.

“N’oldu?” diye soruyorum.

“Sadece haberin olsun diye söylüyorum, harika olduğunu düşünüyorum.”

Dudağımı ısırp gülüyorum. “Bunu bana daha önce kimse söylememişti sanırım.”

Kaşlarını çatıyor. “Emin misin?”

Gülümsememin solduğunu hissediyorum. Biri söyleseydi o kim olurdu biliyorum.

Eski çiftliğe giden taşlı yolu tırmanırken güzel bir günbatımı gökyüzünü kaplıyor. Dikişlerim alındığından beri çok daha kolay yürüyebiliyorum.

Eski çiftliğe epey yaklaşmışken bazı sesler duyunca adımlarım yavaşlıyor.

“Çünkü kulağa çok aptalca bir fikirmiş gibi geliyor da ondan!” Bu, Mari.

“Maxim böyle düşünmüyor sanki. Bu da mı fikrini değiştirmiyor? Genelde değiştirirdi de.” Bu da Ezra.

“Hayır! Yapma şunu!” Yeniden Mari.

Duyamadığım daha alçak ses de Dom’un ki.

“O zaman sen de onun kadar aptalsın demek oluyor bu,” diye cevaplıyor Mari artık Dom her ne dediyse.

Ben kapıya ulaşıp da açıncaya kadar susuyorlar, içeri adım attığımda oluşturdukları üçgenin içine girmiş oluyorum; Mari içerideki tek taburede başı ellerinin arasına oturuyor, Ezra yatağında saçlarıyla uğraşıyor, Dom ise pencerenin küçük pervazına yaslanmış duruyor. Beni görünce yavaşça doğruluyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve başka yöne bakmamı imkânsız hâle getiriyor.

“Ne oluyor?” diyorum. “Geziye gideceğinizi sanıyordum.”

“Aptal bir geziye,” diyor Mari tükürür gibi.

Ezra kahkaha atıyor. “Neden bu konuda kendi kararını vermesine izin vermiyorsun?”

“O yere gidecekler, hani şu... seyahate çıktığınızda gördüğünüz kulenin oraya.”

“Yer değiştirdiğimizizde,” diyor Ezra ona ters ters bakarak. “Zamanda ve mekânda yer değiştirdiğimizizde.”

“Maxim ile Karim’in daha önce ölçüm yaptığı ve nor-

mal olmayan sonuçlar aldığı yere,” diye devam ediyor Mari. “Sadece, size olanlardan sonra bu çok pervasızca geliyor.” Buruşturduğu yüzünü bana çeviriyor. “Öyle değil mi?”

“Erkek arkadaşın bu iş için pek heyecanlı ama,” diyor Ezra alay edercesine.

“Tanrım, Lomax, kapa şu çeneni!” Burnunu sıkıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. “Jason bu konuda ne diyor?”

Sessizlik oluyor, kendi aralarında bakışıyorlar sonra Dom “Açıkçası onun bundan haberi yok,” diyor. Onun sesini duyunca neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor.

“Bu da bu işin ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğinizi gösteriyor. *Biliyorsunuz* ama umursamıyorsunuz,” diyor Mari.

“Size söyledim,” diye bağılıyor Ezra. “Irina da geliyor! O eğitilmiş bir sağlık uzmanı ve bu duruma bir itirazı yok. Tanrım, sanki kendimi ya da yaptığım şeyleri size açıklamak zorundayım!” Arkasını dönüp çantasına eşyalarını tıkıştırırken tişörtünün altında hareket eden sırt kaslarını seyrederim.

Mari kalkıp kapıyı çarparak çıkıyor. Onun peşinden gitmeden önce ikisiyle de bakışıyorum.

Nefes nefese toprağın meyilli olduğu yere gidiyor. Gökyüzünde hâlâ renkli şeritler var. Onun yanına varıp omuzlarını tuttuğum anda aklıma bir şey geliyor.

“Ona söylemen gerek Mari, budur işte. Tam zamanı. Ona söylemelisin, bu onu durduracaktır. Öğrenirse böyle bir tehlikeye atılmaz.”

Bana dönüyor ama başını iki yana sallıyor. “*Estat*

loca,* Seren. Yanılıyorsun. Bu onu durdurmaz. Aksine daha uzağa rüzgâr hızıyla gitmesine sebep olur. Hatta bu aptalca şeyi yapmaya daha kararlı olur.”

“Ben...” Kendimi hem Mari’nin hem Ezra’nın yerine koymaya çalışıyorum. “Denemeye değmez mi sence? Yani Jason’ın dediği gibi bizi şaşırtabilir. Böyle bir şey insanı değiştirir.”

“Öyle.” Gözleri yaşararak başını sallıyor. “Elbette değiştirir. İnsanı değiştirir... Tamamen. Sonsuza dek. Ama hemen değil. Bir gecede değil. Zaman alır. Alışması için zamana ihtiyacı olacak, muhtemelen de uzunca bir zaman. Sindirmesi gerekecek. İlk başta muhtemelen nefret edecek, bu fikir hiç hoşuna gitmeyecek ve bundan milyonlarca kilometre uzağa gitmek isteyecek, bununla uğraşmamak için bir insan ne kadar uzağa gidebiliyorsa o kadar uzağa gitmek isteyecek.” Kızıl ışıklar altında bana bakarken nefesi tükeniyor. “Daha önce de yaşadım bunu hatırlarsan.” Birazcık da olsa gülümsemeye çalışırken onu kollarıma alıp başımı başına yaslıyorum.

Bu şekilde güneşin ağaç tepeleri ardında batışını izliyoruz. “Tanrım, ne var, biliyor musun? Onunla bu konuyu konuşabilecek biri varsa o da sensin. Herhangi bir konuda dinleyeceği tek kişi sensin.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Kesinlikle doğru değil.”

“Doğru. Şu üç ayda onu biraz biraz tanımaya başladım. Fark ettiğim bir şey varsa o da senin fikrinin onun için önemli olduğu. Hatta herkesten daha önemli. Sen sonuçta onun en eski arkadaşıydın, öyle değil mi?”

“Ben... sanırım bir şekilde öyle oluyorum,” diyebiliyo-

* *Isp.* Sen delisin, anlamında. (ç.n.)

rum. "Ama artık kimseyi dinleyeceğini sanmıyorum."

"Onlarla gitmelisin," diyor aniden. "Gitmen gerek. Onun çılgınca bir şeyler yapmasını engelleyecek tek kişi sen olabilirsin. Tanrı biliyor ya, o aptal Irina onun kendisini öldürüp öldürmemesini hiç de umursamıyordur. Sadece iş olsun diye gidiyor, muhtemelen Dom gidiyor diye."

Güçlkle yutkunuyorum. "Gitmiyorum. Gidemem."

"Gitmek zorundasın." Gözleri kocaman açılıyor.

"Neden Maxim'le konuşmuyorsun?" diye soruyorum ona.

"Denedim ama Maxim bu konuda çok heyecanlı. Bunun, araştırmaları için ifade edebileceği şeyler konusunda. Bu meseleyi aydınlatmak için yaklaşık beş yılını harcamış. Yapamıyorum..." Suratı asılıyor. "Benim için bu kadar önemli olmasının asıl sebebini ona henüz söylemedim. Garip... geliyor. Gitmen gerek. Olması gereken bu. Lütfen."

"Olmaz." Başımı iki yana sallıyorum. "Bak, ne diyeceğim? Şuna ne dersin? Jason'a söyleyeyim. Grace ve Pasha'ya da. Onlar durdururlar. Gitmesine izin vermezler."

"Bunun için çok geç. Şafakta yola çıkıyorlar."

Hava gittikçe kararırken ikimiz de çözüm arıyoruz. "Seren, lütfen. Benim için yap. Zor olacağını biliyorum ama ben... bir şeyleri değiştirebilecek biri varsa onun sen olacağını düşünüyorum."

Göz göze geliyoruz ama bir şey söylemiyorum. Sadece eski çiftliğin kapısına yürüyüp kapıyı açıyorum, adım atarken içeriye ışık süzülüyor.

Ezra yatağında uzanıyor, Dom eğilmiş çantasını toparlarken yavaşça doğruluyor.

“Ben de sizinle geliyorum,” diyorum.

“Hımm, tamam,” diyor Ezra yarım ağızla gülerek.

Dom odanın içinde yürümemi izlerken “Gelebileceğine emin misin?” diye soruyor.

Ve bir şeyler bana “Neden? Romantik kaçamağınıza beni götürmek istemiyor musun?” dedirtiyor.

Ezra kahkaha atarken Dom ona doğru gözlerini devirip cevap veriyor: “Demek istediğim, ameliyattan sonra daha yeni yeni kendini toparlıyorsun ve zemin, araçlar için çok yumuşak, epey yürümek gerekecek.”

Mari’yle benim odama açılan kapının eşiğinde duruyorum ama arkama dönmüyorum. “Bırak da kendim için ben endişeleneyim, sen kendine bak.”

Cevap vermeyince “Şafak sökerken görüşürüz,” diyorum ve ışığı kapatıyorum.

Otuz Bir

“Off ya,” diyor Dom sırtına taktığı gitarın kayışını çekerken. “En azından buraya kadar araçlardan birini alamaz mıydık?”

Bu noktaya gelene kadar diz boyuna gelen yumuşacık çimenlerden oluşan uçsuz bucaksız bir okyanusun üzerinde esen serin rüzgârla puslu bir güneşin altında yaklaşık bir saat yürüdük. Kuzeye, tepeleri karlı bir duvar oluşturan dağlara doğru gidiyoruz. Her şey çok güzel ama Dom’un bu kadar sinirli olmasına şaşıyorum. Maxim, Ezra ve Irina önden giderken onun topallaması, benim de ameliyatsız olmam yüzünden sürekli arkada kalıyoruz.

“Yanında böyle ağır bir şey getirmen muhtemelen pek de iyi bir fikir değildi,” diyorum tek kaşımı kaldırarak.

“Rica edildi,” diyor.

“Demek öyle, sen daha doğru dürüst yürüyemiyorken birileri iki günlük bir tırmanışta senin o gitarı taşımanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ki istekleri üzerine onlara serenat yapabilesin, öyle mi?” Parmağımı dudaklarımın üstüne koyuyorum. “Dur bi’ düşüneyim, bu kimin fikri olabilir acaba?”

Irina yukarıda çimenlerin arasında durmuş, saçları kitap kapaklarındaki kızlar gibi sırtında uçuşarak bizi bekliyor.

“Seni bekliyor. Acele etsen iyi olur.”

Dom bana ters bir bakış atıyor. “Seren, öyle bir durum yok.”

“Hımm peki, sen öyle diyorsan.”

“Ne demek oluyor şimdi bu?” Öyle ani duruyor ki onunla çarpışmamak için yana adım atmak zorunda kalıyorum ve yanımda durmuş bana bakarken ben gözlerimi yaşartan rüzgârda etrafa bakıyorum.

O anda Irina “Her şey yolunda mı?” diye sesleniyor.

Biz de kısa bir an bakışıp yürümeye devam ediyoruz.

Yeniden yokuş aşağı inmemiz çok sürmüyor. Dom bir kere düşüyor, ne gariptir ki ağır çekimde düşen biri gibi düşüyor. Onu geçip gidiyorum ama sonra duruyorum.

“Yürüyemiyorsan ne demeye geldin ki?”

“Çünkü Lomax gelmemi istedi,” diyor tişörtünün ucuyla yüzünü silerken. “Sen neden geldin?”

“Çünkü Mari gelmemi istedi. Ezra için endişeleniyor.”

“Pekâlâ,” diyor sadece sonra da “Kalkmama yardım edebilir misin?” diye soruyor.

Elimi uzatıyorum ama tutmuyor, onun yerine elini kolumda hissediyorum; sıkıca tutup öyle bir çekiyor ki üzerine düşecek gibi oluyorum. Ayağa kalkarken birbirimize çok yakın duruyoruz, onun kokusunu alacak kadar yakın. Kolunu çekerken ağır ağır, kademe kademe, sinir bozucu bir biçimde çekiyor ama aynı zamanda beni tepeden tırnağa heyecanlandırıyor.

Güneş dağ tepelerindeki karın üzerinde altın rengi-

ne dönüşene dek yürümeye devam ediyoruz. Tam geceyi geçirmek için durmak üzereyken düz zemin hiç beklemediğimiz bir anda ayaklarımızın altında meylediyor ve bir göl görüyoruz; büyük, dümdüz, gökyüzünü yansıtan, uzak ucu hafiften kırışan bir göl. Diğerleri çoktan oraya varmış, suyun kenarından yüzeyine bakıyorlar.

“Bunun burada olduğunu biliyor muydun?” diye soruyorum Maxim’e.

Başını iki yana sallıyor.

“Aman Tanrım,” diyor Dom. Ona dönüp yüzünü yandan inceliyorum, suya girecekmiş gibi duruyor. “Bu...” Ama cümlesini tamamlamıyor, sadece inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. “Tatlı su mu bu?”

Irina suyun kenarına çömelip bir avuç su alıyor. “Tatlı,” diyor sonra da birkaç damla dudaklarında ve boğazının üzerinde dururken Dom’a bakıyor. Tanrım.

Çadırları kurar kurmaz Maxim, Irina ve Dom bir saat kadar su örnekleri toplarken Ezra ile ben ateş yakıyoruz. Hiçbirimiz Mariana’nın yaptığı gibi yapamıyoruz ama hava iyice kararıp da acı verecek denli açık gökyüzü ve onun yıldız hazinesi altında sıcaklık hızla düşmeden önce yakmayı başarıyoruz. Çok karanlık olmasına rağmen Ezra kucağındaki haritayı incelerken “Dönmek için çok geç değil,” diyorum.

“Dönmek mi?” Gülüyor. “Neden döneyim ki?”

Dizlerimin üzerinde ona doğru eğiliyorum. “Çünkü bu iş tam bir çılgınlık Ezra, delilik bu. En son olanlardan sonra bunu yeniden yapmayı düşündüğüne inanamıyorum.”

“Ben de bu şekilde arkanı dönüp gitmene inanamıyorum ama görüyorsun ya, artık farklı insanlarız.”

Daha sonra bir ara gölün kenarına gidip kaba su dolduruyorum, Dom da arkamdan geliyor. Onun ayak sesini nerede olsa tanırım.

“Mükemmel olabilir,” diye iç geçiriyor.

Kabı suyla çalkalayarak “Ne mükemmel olabilir?” diye soruyorum asabi bir şekilde.

“Bu yer, gelecekte balık çiftliği için.”

Cevap vermiyorum, sadece sudaki ellerime bakıyorum, parmaklarımı donduran soğuğu hissediyorum.

“Yardım etmesi için birine ihtiyacım olacak,” diyor.

Cümlesini açıkça bitirmese de kalkıp ateşe doğru yürürken “Hevesli bir gönüllü bulacağına eminim,” diyorum.

Gidişimi izlediğini hissediyorum, büyük ihtimalle hiç olmadığı kadar şokta ama fırsat bu fırsat deyip onu orada bırakıp uzaklaşarak çadırların arasındaki boşluktan ateşin ışığını takip ede ede diğerlerinin yanına gidiyorum. Maxim, ateşin yanında Dom'unla birlikte duran kâsemi işaret edince gidip alıyorum. Irina'nın yanına oturduğumda “Domingo nerede?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum ama tam o sırada Dom geliyor, dudaklarını ısırıp Ezra'nın yanına oturuyor. Tam ilk lokmasını ağzına atmışken Maxim “Gitarı yemeğini bitirince mi çalarsın?” diyor.

Çalmak istemediğini görebilsem de Irina “Ben senin için gidip getireyim,” diyerek fırlıyor.

Döndüğünde az önce oturduğu yere, yanıma değil de doğruca Dom'un yanına oturarak gitarı önüne koyuyor. Boş kâseyi önünden alarak ona doğru eğilip bir şey söylüyor, Dom hafiften gülümsese de ona bakmıyor. Yine de

onların yan yana görünüşü, Irina'nın Dom kadar uzun, ince, güzel ve olağanüstü oluşu beynime iyice işliyor. Aynı şeyin erkek ve dişi versiyonu gibiler, özellikle eşleştirilmişler sanki. Kimsenin Dom ile bana bakıp böyle düşünmediğine eminim, kimse düşünmez.

"İyi misin?" diyor Ezra kısık gözlerle bana bakarak.

"Evet, elbette, neden?"

"Kendi kendine konuşuyordun da..." Saçını yüzünden çekiyor. "Daha doğrusu durduk yere başını iki yana sallıyordun ama bu da aynı kapıya çıkar sonuçta."

Cevap vermiyorum, yalnızca omuzlarımı silkiyorum.

Dom daha birkaç nota çalar çalmaz Irina şarkıyı tanıyarak sırtıyor ve Dom onu öptüğü gece de bunu mu çalmıştı diye merak ediyorum. Aynı Ventura'da olduğu gibi başını eğip gitara bakarken saçı önüne düşüyor. Onu gitar çalarken izlemenin en iyi yanı da bu işte; size bakmadan ona bakmanıza izin vermesi. Karşınızda böyle bir güzellik var ve karşılığında sizden hiçbir şey istemiyor. Gözlerimi bir anlığına Irina'ya kaydırıyorum, Dom'a bakarken kedi gibi mırladığını duyduğuma yemin edebilirim.

Şarkıyı bitirince diğerleri alkışlıyor ve Dom sonu gelmeyen bir müzik kutusuymuş gibi Irina ona o şarkıyı biliyor musun, bu şarkıyı biliyor musun diye dev bir liste sormaya başlıyor. Dom ensesini kaşırken kolunun iç kısmını kaplayan dövmesi görünüyor.

Maxim "Bu yeni dövmeyle çok sevdim," diyor bana dönerek.

Sanırım dövme hakkındaki düşüncemi ona bakışımla gösteriyorum çünkü "Sen sevmedin mi?" diye soruyor.

"Sevmedim," diyorum.

“*Zvyozdochka*,” diye okuyor sonra da esnerken “Yıldız, küçük yıldız demek İngilizcede. Huxley için herhâlde. Çok güzel. Ben de yaptırabilirim,” diyor ve bana bakana kadar biraz gülümsüyor. “İyi misin?”

Ama konuşamıyorum, cevap bile veremiyorum; ateşin karşısındaki Dom’a alevlerin arasından bakarken beni sarıp sarmalayan hissi, göğsümden sıkı sıkıya tutması dışında tanımlayamıyorum bile. Gerçekten istediğim tek şey, en çok sevdiğim insan, evim gibi hissettiğim tek yer, benim tek gerçeğim. Ve ben onu neredeyse hiç tanımıyorum.

“Ben yatmaya gidiyorum, iyi geceler,” diyorum ve şaşkınlığın yarattığı o her zamanki sessizlik yaşanıyor. Dom’a bakmasam da giderken bana baktığını hissedebiliyorum.

Çadırdaki uyku tulumunu kulaklarımın üzerine kadar çekip o şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama böylece Dom’un gitar çalışını duymak, bana onun şarkı söylemesini ne kadar sevdiğimi hatırlatan sesini duymak zorunda kalmıyorum. Başka bir şarkıya başladığında artık kulaklarımın duymasını hiçbir şekilde engelleyemeyeceğimi biliyorum çünkü bu, bana Ventura’dayken yazdığı şarkı. *Senden Gelen Işık* koymuştu adını ve birden bu, daha önce ifade etmediği kadar çok şey ifade etmeye başlıyor. Bir anda, milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor. Aşkımız mutlak, aşkımız benim için, ikimiz için Güneş, Ay ve yıldızlar kadar mutlak olmadan önceymiş gibi. Evrenimiz içeriye patlayıp bir anda yok oluvermeden önceymiş gibi. Bana bu şarkıyı yazdığında çok fazla tanımadığım güzel bir çocuktuk, kim bilir belki de hep öyleydi.

Gözyaşlarım yastık olarak kullandığım katlanmış ce-kete akıyor.

Bir süre sonra Irina emekleyerek çadıra girip uyku tulumunun içinde kıpırdanana dek onunla aynı çadırı paylaşacağımı tamamen unutuyorum. Önce bir şey söylemiyor ama bir an sonra ona döndüğümde karanlıkta parlayan gözlerini görüyorum.

“Hâlâ uyanıksın,” diyor.

“Hayır.”

Artık dayanamıyorum. “Benimle konuşmak istemiyorsun, anladım ama uzun süredir sana olanların benim hatam olduğunu söylemek istiyorum. O gecenin. Ben onu öptüm. O istemedi.”

“Bilgilendirdiğin için teşekkürler.”

“Doğruyu söylüyorum,” diyor. “Ve üzgünüm.”

“Ne dememi bekliyorsun Irina?”

Emin değilmiş gibi görünüyor.

“Ben de onu önemsiyorum,” diyor sonunda. “Onun mutlu olmasını istiyorum. Sen olmadan, asla olmayacağını söylüyor.”

“Ben...” Sesim sinir bozucu derecede titrek çıkıyor. “... senin tavsiyeni istemiyorum, tamam mı? Tavsiye isteyeceğim son insan sensin. Bugüne dek yediğin haltlar yetmiyormuş gibi şimdi de Jason’ın dediği her şeye karşı gelerek onun arkasından iş çevirip Ezra’nın aptalca tehlikelere atılmasına izin veriyorsun...”

“Benimle ya da bensiz her hâlükârda gelecekti Seren, yanında kimse olmamasındansa benim olmam daha iyi değil mi?” O yeşil gözlerini bana doğru kocaman açıyor.

Ama hiç havamda değilim o yüzden çadırın girişine

doğru kayıp öne atılarak fermuarı çekiyorum.

“Nereye gidiyorsun?”

“Umurunda mı ki?”

Çadır küçük olduğundan debelenerek çıkıyorum, karanlığa çıkmayı başarana dek birkaç kez sıkışıyorum.

Önümü göremesem de yürümeye başlıyorum, hâlâ karanlığa alışmaya çalışan gözlerimi kırıştırdığımdan orada duranı göremiyorum ve az kalsın ona çarpacak olmama rağmen yukarıdaki galaksinin yoğun mavi beyaz ışıyla aydınlanan ve hışırdayan çimenlerin içinden geçip gidiyorum. Arkasını dönerken rüzgâr âdeta tokatlar-casına esiyor ve koyu renk saçlarını yüzüne savuruyor. Dom.

Konuşmamasına rağmen söylemek üzere olabileceği herhangi bir şeyi durdurmak ve ilk davranan olduğumdan emin olmak için parmağımı ona doğru kaldırıyorum.

Ağzımdan çıkan tek şey “Sakin!” oluyor ve yanından geçip giderek onu arkamda bırakmama rağmen peşimden geldiğini duyuyorum, çimenler bacaklarına sürtünüyor. Ben de omzumun üzerinden başımı çeviriyorum. “Şarkımızı söyleme. Bir daha asla. Onu öptüğünde bunu yapma hakkını kaybettin.”

“O BENİ öptü.”

Durup ona dönüyorum.

“Sen de ona karşılık verdin.”

“Ben... şok olmuştum.”

“Hayır, hoşuna gitmişti.”

Orada dikilip bana bakarken dudaklarını kemiriyor. “Biliyor musun? Biri seni öpse gider, onu yumruklardım ve bu iş biterdi.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Belki de konu budur. Ama hiçbir önemi yok çünkü artık birer yabancıyız.”

“Seren, seni hâlâ tanıyorum.” Bunu söylerken sesi biraz öncekinden daha yakın geliyor, bana yaklaşıyormuş gibi.

Başımı sallayıp “Ben seni tanımıyorum ama,” diyorum. “Bugünlerde o işi Irina’ya bıraktım. Belki o, neden koluna boylu boyunca aptal Rusça dövmeler yaptırdığını biliyordur.”

O anda ilk kez görüyormuş gibi dövmesine bakıyor ve yüzünü ekşitirken “Bunu senin için yaptırdım,” diyor.

“Öyle olduğunu biliyorum, nedenini bilmiyorum.”

Dudaklarını bir yana doğru büzüyor; yüzünü buruşturduğu zamanlarda bile güzel olmayı sürdürüyor. “Şu an ben de bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Belki de bana bir daha asla bu şekilde sevmeyeceğimi hatırlatması içindi. Belki bir daha kimseyi asla seni sevdiğim şekilde sevmeyeceğimi hatırlatması içindi. Ama ikimize de ne yararı var... orasını bilemiyorum işte.”

Onun sözleri beynimde uçuşurken ne söyleyeceğimi unutuyorum, onun yerine sertçe yutkunuyorum. Bana bakıyor, bekliyor, bir şey söylemediğimi görünce arkamdaki çadıra doğru yürümeye başlıyor ama tam yanımdan geçerken duruyor.

“Sağlık Birimi’nde seninle konuşmaya geldiğim ilk günü kaç kere düşündüm ben, biliyor musun? Seninle konuşmasaydım orada kalacak, Ezra’yla evlenecek ve mutlu olacaktın. Eninde sonunda mutlu olurdun, biliyorsun. Biz buraya gelmezdik; ıssız bir gezegende yalnız, paramparça ve kaybolmuş olmazdık. Bunu defalarca düşündüm. Yine

de... tüm bunlara rağmen şundan eminim ki zamanda geriye gidebilseydim yine aynısını yapardım. Yine, yine, yine yapardım. Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Senle ikimiz için her şey buraya kadar olsa da... bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak olsa da... ki biliyorum olmayacak... yine de her şeye değirdi.”

Soluk alıp vermek için daracık boğazımla mücadele ediyorum. Yürümek üzere harekete geçtiğinde adımını atmadan önce kolundan yakalayıp onu durduruyorum, olduğu yerde tutup kendime çekiyorum.

“Seni ne kadar özledim, bilemezsin,” diyor çatallı bir sesle ve bu anın ardından ikimiz de sadece birbirimizin nefesini dinleyip birbirimizin dudaklarına bakıyoruz. Elini saçımda hissediyorum, sırtıma doğru okşuyor; onca zamandan sonraki ilk dokunuşu olduğundan nefesimi tutup, tüm nefesimi içimde tutup sadece onun dokunuşlarını hissediyorum ve yemin ederim ki hayatım boyunca bana daha önce kimse dokunmamış gibi geliyor, bu an bitsin istemiyorum. Beni tutmazsa, şu an beni öpmezse ne olacağını merak ediyorum. Belki çılgılık atarım, belki ağlarım, belki ölürüm, belki de yer yarılr ve beni öylesine derinlerine çekip yutar ki benden bir daha kimse haber alamaz.

Ona öyle ani dönüyorum ki onu tuttuğumda nefesinin kesildiğini duyuyorum; kollarımı boynuna doluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve tüm vücudumu ona sıkıca bastırıyorum. Ağlamayacağımdan emin olana dek yüzümü o şekilde tutuyorum sonra aşırı yavaş bir biçimde kaldırıyorum; önce omzunu görüyorum sonra boynunun kenarını sonra kulağını. O da aynısını yapıyor ve benim

ellerim onun göğsünde, onunkiler benim kalçamdayken ikimiz de hareketsiz durup sadece nefes alıyoruz. Sonra birbirimizin yüzünü görecektik kadar çekiliyor ardından da öpüyoruz ama o beni öpüyor ya da ben onu öpüyordum gibi değil, önce içinde olmayıp sonradan dâhil olduğumuz tamamen kendiliğinden gelişen bir an. Öpüşmemiz sesli, ıslak, aç ve kesinlikle çok güzel. Dom yumuşak, nazık, tuzlu, ılık, derin; bedenini hem çok iyi tanıyorum hem de hiç tanımıyorum. Parmakları ensemden aşağıya, belime iniyor ve kalçamın üzerinde durup onu bacağına doğru çekiyor. Bütün bu süre boyunca milyonlarca defa yaptığımız ama bir yandan da daha önce hiç yapmadığımız bir şeymiş gibi nefes alıp veriyoruz, alıp veriyoruz. Sadece biz, dalgalanan engin çayırlar, sonsuz sayıda yıldızdan bir çatı ve kalplerimizden geçenler. Parmaklarım onun tişörtünün ucunu, ellerim onun da hissettiğine emin olduğum bir titremeyle kalça kemiğinin yumuşacık derisini bulduğunda dudaklarıma doğru yavaşça iç çekerek “*Estrellita,*” diyor ve gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

Konuşmaya çalıştığımda durup “Ne oldu?” diye soruyor.

Ben de “Hiç,” diyerek başımı iki yana sallıyorum ama bir şey olmadığı için değil, tek istediğim onu yeniden öpmek olduğu için. Bazen de o bir şey söyleyecekmiş gibi oluyor, bu sefer de ben durup “Ne oldu?” diye soruyorum ama sadece beni bir daha öpüyor çünkü çok şey var, birbirimize söylememiz gereken çok şey var ve tüm bunlar içimizden taşıyor ama şu an önemli olan tek şey birbirimize şunu göstermek: *Konu sensin, konu her zaman sendin.*

Ama sonra yeniden kelimeler giriyor araya ve başımı iki yana sallayarak çekilip “Yapamam,” diyorum, başımı onun başına yaslıyorum, dudakları hâlâ tadını alacak kadar yakın. “Bunu yapamam.” Başımı yeniden iki yana sallıyorum. “Anlamıyorsun. Çok zor olur... Seni yeniden kaybedemem.”

Onun vücudu benimkine bu kadar yakinken, her bir hücrem onun çok uzun zamandır yanımda olmadığını bilirken bunu söyleme iradesini nasıl gösterdiğimi bilmiyorum.

“Beni kaybetmeyeceksin,” diyor yeniden öperken; nazıkçe, yalnızca bir kere, geri dönmemi isteyerek.

“Sonunda herkes herkesi kaybediyor.”

“Böyle bir şeyi ancak sen söyleyebilirsin,” diyor kollarını kasararak. “Benden kurtulmanın tek yolu beni öldürmen, söz veriyorum.”

“Ciddiyim Dom, bunu yapamam, yapamam... Eskiden olduğu gibi olamaz. Asla.” Beni bırakana kadar kollarını itiyorum, yüzünde solan gülümsemesiyle gidişimi izliyor.

“Neden olamaz?”

O anda dünyanın en uzun, en hareketsiz anı yaşanıyor; o bana bakıyor, ben ona bakıyorum, o bana bakıyor, ben ona bakıyorum.

“Çünkü olanları unutamıyorum.” Tek cevabım bu oluyor.

“Unutmak zorunda değilsin, sadece aşmak zorundasın. Tanrım, Seren, muhtemelen birçok şeyi aşıp geçmek zorunda kalacağız, sence de öyle değil mi?” Yere, aramızdaki boşluğa bakıyor; rüzgârın gözünün önüne getirdiği koyu renk saçları ışıltıyor. “Demek istediğim, iki kişi bel-

li şeyleri aşmadan tüm hayatlarını paylaşamazlar.”

“Tüm hayatlarımızı mı?” Rüzgâr üzerimizden esip geçerken karanlığa bakıyorum. Ayların ışığında dağlardaki kar uzaktan parlıyor.

“Plan bu değil miydi?” diyor. “Buraya gelmenin bütün amacı? Her şeyin?”

Sonra başını eğip arkasını dönüyor, yoğun arzu ile kaburgalara bıçak gibi saplanan keskin fiziksel acı arası bir hisle sırtıyla omuzlarının kavisini inceliyorum. Sonra benden uzaklaşıyor, içinde boğulmak istercesine çayırların girdabına dalıyor.

Onu takip ediyorum, elbette onu takip ediyorum, yanına koşuyorum, elimi omzuna koyup sırtından aşağı doğru okşuyorum, adımlarını yavaşlattığını, bedenimi kendininkine doladığını hissediyorum, beni koltuğunun altında tutuyor, sarıyor, öpüyor, kaldırıyor, ben de ayaklarımı onun kalçasına doluyorum.

“Bana gerçekten yaşadığımı hissettiren tek şey hâlâ sensin,” diye fısıldıyorum kulak memesine doğru. O da boynumu öperek ayak parmaklarımın kasılmasına neden oluyor ve çayırlara yuvarlanıp bizi yutmalarına izin veriyoruz.

Otuz İki

Güneş yükselirken önce doğudaki yıldızları solduruyor sonra bulut şeritlerini pembeye boyuyor. Biz hâlâ dışarıda, dalgalanan çayırların arasında, Dom'un uyku tulumunun altında, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, gözlerimizi birbirimizden ayırırsak şafak söktüğünde buharlaşacakmışız gibi bakışıyoruz. Fermuar sesi duyunca –ki bu, hayatımda duyduğum en yüksek sesli şey– sessizce çadırlara dönmemiz gerektiğine karar veriyoruz. Maxim'in çadırdan çıkıp ağır ağır doğrulduğunu görebiliyoruz, öyle şiddetli esniyor ki titremeye başlıyor sonra da eğilip tavaları tıngırdatarak kahvaltıyı hazırlamaya koyuluyor.

Dom beni kendine çekip dudağımın kenarından öpüyor; ikimiz de gözlerimizi kocaman açıp şaşılışarak tek bir göze dönüşüp gülümserken bunun, bitmesini asla istemeyeceğimiz gecelerden biri olduğunun belki de ilk kez o an farkına varıyoruz.

"Ben de endişelenmek üzereydim," diyor Maxim birkaç dakika sonra yanına yaklaştığımızda. "Ama içimden bir ses gerek olmadığını söyledi." Bize gülümseyip hafifçe göz kırpmıyor.

Ben ateşi yakmaya çalışırken Dom arkama oturup dizlerini kırarak iki yanıma koyuyor ve bana yardım ediyor, işler yolunda gitmeyip hüsrana uğradığımdaysa gülüyor. Biraz daha çıra bulmak için kalkmaya yeltendiğinde onun şu an durduğu yerden daha uzağa gitmesini istemediğimi fark ediyorum ve elimi dizine koyup üzerine yaslanarak onu durdurup başımı eğerek onu öpüyorum ve bu sahne, tam olarak Irina'nın çadırdan çıktığı ana denk geliyor. Bize bir kez bakıyor ve ardından ellerini kalçasına koyarak ufka dönüyor.

“Umarım iyi bir uyku çekmişsinizdir,” diyor ama belli birine değil, öyle ortaya söylüyor bunu. “Bugün çok yürüyeceğiz.” Gölün kenarında tavaları dolduran Maxim'in yanına gidiyor.

Devin biri oyun olsun diye fırlatmışçasına etrafa saçılmış dev kayaların olduğu yere gelene kadar zemin, sabahleyin yaptığımız yürüyüş boyunca istikrarlı bir şekilde yükseliyor. Buradan sonrasında ise hayli keskin biçimde alçalıyor o yüzden ormana doğru iniyoruz ama yerleşkenin arkasındaki ormanlık değil burası. Buradaki ağaçlar daha kısa, gövdeleriyle dalları kıvrım kıvrım ve kalın, koyu renkli yosunlarla kaplı.

Dom'la ikimiz gün boyu arkada kalıyoruz ama bunun farkında bile değiliz. Muhtemelen yürüyüşü daha da zorlaştırsa da sürekli konuşuyoruz. Bir ara diğerlerini yakalıyoruz, bir akarsu kenarında kayaların üzerine yan yana oturmuş şişelerinden su içiyorlar, Maxim kucağındaki taşınabilir ekrana bakıyor.

“Neredeyse geldik. Burada kamp kuralım sonra oraya gider bakarız,” diyor.

Ormanın karanlığına bakınca biraz ürperiyorum. Çadırları akarsu ile bir grup ağacın arasına sık aralıklarla kurduktan sonra Dom odun bulmaya gidiyor. Ben de suyuna kenarında durmuş yüzünü yıkayan Ezra'nın yanına gidiyorum.

"Demek Suarez'le yeniden bir şeyler oluyor."

Cevap vermiyorum.

Ama devam ediyor: "Tanrı'ya şükürler olsun. Bakarsın onu saçını kestirmeye ikna edersin. Bu kadar uzun saç taşıyamıyor, saçları fazla yumuşak. Bu hâliyle... pembe dizilerdeki âşık olduğu sanılan ama yavaş yavaş niyetinin kötü olduğu anlaşılan karakterlere benziyor."

İkimiz de kakhaha atıyoruz. "Belli ki bu konuya epey bir kafa yormuşsun," diyorum.

"Evet, belki de fazla kafa yordum." Bir avuç su alıp yüzüme çarpmamı seyrediyor. "Anlaşılan o ki ben şansımı yine kaybettim," diyor ve bir anda öylece kalıyor.

"Şansını mı?"

"Şurada topu topu beş dakika bekâr kaldın."

Gülerek geçiştiriyorum ama onun gülmediğini görünce duruyorum, yanaklarım kızarıyor. "Ezra," diyorum onu azarlıcasına. "Sen şans istemiyorsun. Üstelik şansın da olmuştu bir keresinde."

"Hayır, olmadı." Yüzü asılıyor. "Pek sayılmaz."

Ellerini yıkayışını seyrediyorum, gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken bir sessizlik oluyor. Sonrasında "Peki ya Mari ile ikiniz?" diyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Onun Maxim'e nasıl tutulduğunu da mı fark etmedin?" Yıkamak üzere tişörtünü çıkarıyor, ben de susuyorum; yüzümün bir anda nasıl bir ifade-

ye büründüğünü bilmiyorum ama en azından hissettiğim korkunun bir kısmını yansıtıyordur diye tahmin ediyorum çünkü bana bir kez daha bakınca “Of yapma lütfen, o kadar da kötü olamaz, değil mi?” diyor.

Ama öyle.

Mercan öyle büyümüş ki tüm gövdesine yayılarak karnına, göğsünün üst kısmına ve kalçasına doğru dallara ayrılmış. Sol omzundan boynuna ve koltuk altına uzanan yeni, bağımsız bir dal oluşmuş. Onu etrafında döndürüyorum; mercan sarmaşık gibi tüm sırtını sarmış, dokunduğu istisnasız her yer korkunç biçimde siyah, mavi ve mor tonlarına bürünmüş. Uzandığımda irkilerek geri çekiliyor.

“Acıyor mu?” diye sorarken Dom gelip elindeki odunları pat diye yere bırakıyor ve dikkatle bize doğru yürüyor.

“Of, çok fena olmuş,” diyor. Tepkisi bu manzara karşısında hafif kalır.

“Anlaşıldı, zaten ben de döndüğümüzde muhtemelen gidip Jason’ı görmem gerektiğini düşünüyordum.” Elleri ni havaya kaldırıyor. “Ama hepsini alması için değil, belki bir kısmını. Yapabileceği bir şeyse yani.”

“Bence bu iyi bir fikir,” diyor Dom.

“Millet, gelip şuna bir bakın,” diyor Maxim kıvrımlı bir kütüğün üzerine çıkarak ve ardından ağaçların altına yürüyor.

Karanlık çökmesine rağmen yürüdüğümüz yönde bir aydınlık var; suyun içinden yürüyormuşuz gibi ışıldayan bir mavilik. Bir şeyler adımlarımı yavaşlatmama sebep oluyor.

“Maxim, ne?..” Dönüp bana baktığında başımı iki yana sallıyorum.

“Gel de bir bak Seren,” diyor gülerek. “Söz veriyorum, bayılacaksın.”

O sırada duyuyorum da; hafızamın derinliklerinde kalmış bir anıya dönüşen bir ses. Hatta akarsuya geldiğimizden beri bu sesin kulağıma çalındığını şimdi fark ediyorum. Nerede olsa tanırım. Dom’a bakıyorum.

“Bu?..”

Başını sallıyor, elimi tutarak kayaların üstüne çıkma-
ma yardım ediyor ama donup kalıyorum.

“Ezra!” diye sesleniyorum. “Bence yapmamalısın. Henüz değil.” Ama beni dinlemiyor; çoktan yola koyulmuş bile, uzun, kısmen kontrolden çıkmış adımlarla dik yokuştan aşağıya iniyor. Onun yokuşun sonuna varıp bekleyişini izliyorum; elleri iki yanına düşmüş etrafına bakıyor. “Vay be,” dediğini duyuyorum.

Bu gerçek bir şey, gerçek bir yer ya da herhangi bir gerçeklik gibi değil. Birisinin rüyasıymış da bir şekilde gerçekleşmiş gibi. Adadaki çiçeklerden var, buraya geldiğimizden beri onlardan hiç görmemiştim, bir tane bile ama şimdi bir anda buradalar, yüzlerce, hayır binlerce hatta belki daha da fazla ve öyle sık ve dolgun büyümüşler ki âdeta halı gibi görünüyorlar. Aşırı güzel olsalar da, yaptığımız bize yanlış gelse de onların üzerinden yürümekten başka seçeneğimiz yok. Ayaklarımın altında ezilirken onları biraz olsun koklayabiliyorum. Ama bununla da kalmıyor çünkü üzerlerinde, girdap oluşturarak dönen, havayı bir bulut gibi dolduran sayısız ateş böceği var; her ağaçta, her yaprakta, her küçük dalda toplanmışlar. Hâliyle tüm açıklık mavi ve mor ışık cümbüşüyle çalkalanıyor, aralarında da biz varız.

Dom'a, ateş böceklerinin saçında ve omzunda ışılda-yışına bakıyorum. "Tanrım, çok güzel," diyor. Ellerimizi önümüzde, aramızda havaya kaldırarak ateş böcekleri-nin birer mücevher gibi parmak uçlarımıza konmasını seyrediyoruz. Irina'yla Maxim'in delicesine bir keyifle kahkahalar attığını duyabiliyorum ama aniden bunun neredeyse katlanamayacak kadar fazla olduğunu fark ediyorum. Ve başlıyor. Öyle parlak bir ışık oluyor ki kör edercesine gözlerimi alıyor; kulaklarımda gitgide yükse-len bir çınlama oluşuyor, çiçekleri bastırıyor, her şeyi bas-tırıyor ve o anda etrafımda dönüyorum, dönüyorum ama tek görebildiğim mavi bir ışık.

"Ezra?" Ama onu bulamıyorum, bir anda panikliyo-rum, biraz olsun önümü görebilmek için ellerimi yüzü-mün önüne tutuyorum. "EZRA? Nerede o?" Dom'u buluyo-rum, tişörtünün boğazını yakalayıp çekiyorum. "Nerede o? Onu görüyor musun?"

Ona bakmak üzere başını çevirdiğinde boynunda geri-len sinirleri seyrediyorum. "Lomax?"

O anda koşuyorum, ateş böceklerinin hepsi yüzümde sertçe kanat çırpısa da doğruca, doğruca onun kalbine ko-şuyorum. Suyun altında olmak, bir girdapta olmak, bir anaforda kaybolmak gibi. Dom el yordamıyla beni bulu-yor, elimi tutup beni yönlendiriyor; o bunu yaparken ben boğuluyormuşum gibi öksürüyorum, tükürükler saçıyo-rum.

"Nerede?" diye soruyorum, o anda ikimiz de taşların üzerinde diz çöküyoruz.

"Gitti," diyor başını iki yana sallayarak.

"Gitti mi?"

Maxim'le Irina yanımıza geliyorlar, ikisinin üstü de dikkatle silkelemeye çalıştıkları ateş böcekleriyle kaplı.

"GİTTİ Mİ?" diyorum yeniden, bu kez daha yüksek sesle. "Onu neden buraya getirdin? NEDEN? Ben demiştim..."

"Biliyorum!" diyor Maxim. "Şimdi anlıyorum."

"ŞİMDİ mi anlıyorsun?" diye haykırıyorum. "Şu an gitti, bunu da anlıyor musun peki?" Ayağa kalkıp ona biraz daha yaklaşıyorum. "Tanrım, siz ne biçim bilim insanlarısınız böyle? Bu şeylerin onu tetiklediğini zaten biliyordunuz; onu, daha önce hiç görmediğimiz kadar bunlarla dolu olan bir yere getirip içinde gezmesine nasıl izin verirsiniz?"

"Bak Seren, ben de üzgünüm. Onun yer değiştirdiğine şahit olmak istedim. Ama sonuç olarak..." Yanağındaki bir böceği kovarken yanlışlıkla öldürüyor ve yanağında ışıklı bir iz kalıyor. "Sonuç olarak yapabileceğim çok bir şey yok. Peşinden gidemem. Hiçbirimiz gidemeyiz. Bunu yapmasına izin verip döndüğünde neler anlatacağını beklemek zorundayız."

"Tabii *dönerse* demek istiyorsun sanırım." Boğazım düğümliyor.

"Dönecek." Bundan öyle emin görünüyor ki kendini beğenmiş bir izlenim veriyor.

"Sen orada değildin," diyorum ona, çenemi kasarak. "Orada değildin. Nasıl bir şeye benzediğini bilmiyorsun. Sanki... orada kaybolabilirmişsin gibi hissettiriyor. Son-
suza dek."

"Ona bir şey olmayacak." Koluma uzanıyor ama elini silkerek uzaklaştırıyorum.

“Ve sen.” Irina’ya dönüyorum. “Onu son zamanlarda hiç muayene ettin mi? Ne kadar kötü olduğunu gördün mü?”

Ateş böcekleri saçlarına mavi elmaslar gibi saçılmış. Konuşmadan önce dudakları kıpırdıyor. “Tam olarak muayene etmedim ama...”

“O zaman ne demeye buradasın? Umursamadığın son derece açık olduğu hâlde neden aslında ona olanları umursuyormuş gibi davranıyorsun?” Cevabını beklemiyorum. Kampa dönmek üzere kayalardan geri yukarı tırmanıyorum ve onları orada bırakıyorum.

Dom hemen arkamdan geliyor ama beni anca tepede yakalıyor.

“Hey,” diyor elimi tutarken. Bunu neredeyse beşinci söyleyişi. Ona dönüyorum, en az benim kadar endişeli görünüyor.

“Ne kadar aptalca bir şey bu böyle!” diyorum.

“Evet, çok aptalcaydı ama bir şekilde bir noktada gerçekleşecekti.” Saçımdan bir ateş böceği alıyor, ikimiz de onun, yıldızların belirmeye başladığı gökyüzüne doğru uçup gidişini izliyoruz. “Sonuçta bu yüzden buraya geldik, değil mi? Ezra’nın bunu istediğini biliyorsun.”

“Biliyorum ama anlamıyorsun. Orada olmak çok korkutucu ve can yakıcı. Yani fiziksel olarak demek istiyorum. Gerçekten ama gerçekten insanın canını acıtıyor.”

Onun orada olduğu düşüncesi beni o kadar çok korkutuyor ki sadece homurdanarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip içindeki düşünceleri ezebilirmişim gibi kafamı sıkıyorum. Dom’un ellerini ellerimin üstünde hissediyorum; benimkilerden daha sıcak, daha nazikler. Beni sakinleştiriyor, oturmama yardım ediyor, kollarını

bana sıkıca sarıyor, belki bu şekilde biraz olsun titrememi durdurabilirim.

Geç saatlere kadar ateşin başında oturuyoruz, Maxim çiçeklerin orada nöbetteyken ona kulak kesiliyoruz. Bir süre sonra dönüp ateşin başında dikilerek başını iki yana sallıyor.

“Buradaki enerji çok yüksek. O çiçekler. Mercana benzer şekilde... onlar da birbirlerine bağlı. Bilgisayar ağı gibi, öyle düşünün. O yüzden bir başlarına ayrı ayrı değil tek bir üstün varlık gibi davranıyorlar.”

O anda ağaçtaki müziği hatırlıyorum. Sesleri. Aynı anda hem güzel hem de korkunçtu. Ama burası Huxley-3.

Dom beni uyumaya ikna etmeye çalışıyor ama sırf çadıra benimle geldiği için kabul ediyorum, bana arkamdan sarılıyor. Ne zaman uykuya dalsam yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi sıçrayarak uyanıyorum.

Sonunda uykuya yenik düşmüş olmalıyım çünkü bir ara gözlerimi açıyorum ve havanın aydınlandığını, yalnız olduğumu fark ediyorum. Çadırın dışında yalnızca dün geceki ateşten kalma kömürleşmiş taşlardan bir halka duruyor. Ayağa kalkıp bir dakika kadar oraya bakıyorum ve acıyla yutkunuyorum. Diğer çadıra baktığımda, kapısı dalgalanarak açılınca içimi bir korku kaplıyor çünkü iki çift ayak görüyorum ve ikisi de Ezra’ya ait değil.

Kayalıklardan inerek yokuşun aşağısında oturmuş bana bakan Dom’a doğru ilerliyorum. Söken şafakla birlikte ateş böceklerinin ışığı sönmeye başlıyor, çiçeklerin yarısı kapalı, boyunları bükük duruyor.

“Nöbet için beni uyandırmalıydın,” diyorum ona. “Ne kadardır buradasın?”

“Maxim beni daha birkaç saat önce uyandırdı,” diyor, bunu düşünüyorum, şafaktan önceki o saatlerin hep ne kadar yalnız olduğunu.

“Bir işaret yok mu?” diye soruyorum aptalca bir soru olsa da.

Başını iki yana sallayışını izliyorum, bir süre sessizce etrafımıza bakındıktan sonra Dom kaşlarını çatıyor. “Düşünüyordum da... siz... yer değiştirdiğinizde...” Kelime seçimi konusunda tereddüt ediyor. “... tam olarak ayrıldığınızı yere mi döndünüz?”

O bana bakarken ben bunu düşünüyorum. Aynı yere mi dönmüştük?

“Emin olamıyorum,” diyorum sonunda. “Aslında başta yer değiştirdiğimizi fark etmemiştik ama sonra... Hayır, yeniden ormanda ortaya çıktık o yüzden hayır, aynı yer değildi.”

Konuşmam bittikten sonra uzun uzun bana bakıyor sonra da ormana göz atıyor. “Ben etrafta şöyle bir dolanıyım bir daha,” diyor kalkarak. “Sen burada kal. Ne olur ne olmaz.”

Yalnız olmak istemiyorum ama kabul edip gidişini izliyorum, son birkaç günün gerginliğiyle topallaması biraz daha belirginleşmiş sanki. Gözden kaybolunca en yakındaki çiçek topluluğuna bakıyorum ve içlerinden birinin gürültüsünü kesip yıldız şeklindeki taç yapraklarını uyku moduna aldığı anı yakalıyorum. O anda ne kadar canlı olduklarının farkına varıyorum, diğer bitkilerden çok daha canlılar. Kirill bunları hiç görmüş müydü? Bir tanesini ona nasıl götürebilirim diye düşünmeye başlıyorum.

İşte tam o anda duyuyorum, ormanda Dom'un gittiği yönün aksi yönünden geliyor. Cılız, sessiz ama korkunç, korkunç bir acı içinde olduğu sugötürmez bir ses. Her şey bir anda öyle bir buz kesiyor ki neredeyse olduğum yere mihlanıp kalıyorum. Sonra bacaklarıma kan gittiğini hissediyorum ve koşuyorum.

Yanına vardığımda bir ağacın kökünün kıvrımları arasına uzanmış, vücudundan sızan siyah sıvının oluşturduğu halka yere düşen yaprakları ıslatmış. Onu kendime çektiğimde içi boşmuş gibi geliyor, onu kaldırırken içi yere boşalmış gibi, tam o anda hayat suyu içinden akıp gitmiş gibi hissediyorum. Aslında olan da aşağı yukarı böyle zaten. İçi açılmış, omurgası boydan boya parçalanmış; onu kaldırdığımda tüm kanı yerde kalıyor. Yüzüne bakıyorum, çok soluk, bembeyaz hatta neredeyse mavi, gözleri arkaya kaymış, bedeni inanılmaz derecede soğuk.

“Ezra, hayır!” diyorum. Ölmesini yasaklıyorum, bunu yapmasını yasaklıyorum, yapacağına bir an bile inanmıyorum, özellikle de daha önce her şeyi riske attığı, bizim için her türlü tehlikeyi göze alıp hayatta kaldığı için. Bir de şu var ki ben var olduğum müddetçe o da vardı –sadece dört ay daha kısa– ve onun yaşamadığı bir dünyayı algılayamıyorum. O yüzden ona gidemeyeceğini, eğer giderse bunun anlamsız olacağını, hiçbir şeyin artık bir anlamı kalmayacağını, bu kadar basit olduğunu söylüyorum, bu kadar basit. Dom'a bağıryorum, sesim kâbuslarda olduğu gibi sessizliği yırtıp geçiyor.

“Onları gördüm,” diyor Ezra. Konuşurken dudaklarında kandan baloncuklar oluşuyor ve onu boğacak gibi oluyor. “Onları gördüm. Onlardı.”

“Onlar kim?” Zar zor konuşuyorum.

“Concordia. Bir şehirleri var, şehirlerinde güzel bir kiliseleri var ama onlardı. Maxim’i gördüm, Pasha’yı...” Gülümsüyor hatta neredeyse gülüyor. “Kim olduğumu açıklayacak kadar çok kalamadım.”

Dom gelip yanıma diz çökerek tişörtünü çıkarıp top hâline getiriyor. Yaranın üstüne bastırıp kanı durdurmak için bunu yaptığını tahmin ediyorum ama nereden başlayacağını bilemiyor, bakışıyoruz.

Sonunda kanamayı yavaşlatmasını ümit ederek tişörtü Ezra’nın yan tarafına bastırıp “Geçti, iyi olacaksın,” diye fısıldıyoruz, diğerlerinin kayalıklardan aşağıya bize doğru geldiğini duyuyoruz.

Kan ağzını doldurup çenesinden aşağı sızmaya başlamasına rağmen Ezra hâlâ gülümsüyor. “Nereye giderssek gidelim kendimize dönüp duruyoruz.” Gülüyor ya da gülmeye çalışıyor ama yapamıyor ve gözleri bir anlığına kocaman açıldığında yüzündeki şiddetli acıyı görüyorum.

“Hayır!” diyorum çığlık atarcasına. Kucağıma, bacaklarıma, her yerime yayılan kanı sıcak ve ıslak. “Senin sonun böyle olamaz!” Kelimeler yanan boğazımı yırtarak çıkıyor, kaşlarını çatıyor, sert sert bakıyor, her zaman baktığı gibi ama sonra o bakışı soluyor, yavaş yavaş kendini bırakıyor ve sonunda tamamen yitip gidiyor.

Bir an onu bırakamıyorum; sarsıyorum, kanı soğuyup pıhtılaşarak bacaklarımda yapış yapış olurken onu kendime çekiyorum ama en sonunda onu benim kollarımın arasından alıp yere yatırıyorlar, Dom beni kaldırıp uzaklaştırıyor, bir an için onu itip onunla mücadele ediyorum çünkü bilemiyorum, bir yanımları olanları hâlâ kabul edemiyor.

“Bir şey yap,” diye hıçkırıyorum Irina’nın gömleğini çekiştirerek. “Sen doktorsun, bir şey yap!” Ama yapamaz elbette, yapamıyor da zaten, sadece gözlerini benden çekip ona bakıyor sonra da üzgün gözlerle yeniden bana dönüyor; artık bittiği çok açık.

Tam da Ezra’nın takdir edeceği türden bir kesinlik. Sadece... bitti işte, bu kadar.

Bitti.

Otuz Üç

Sadece “Hayır,” diyor Mariana öğrendiği anda.

Ona söylemiyoruz, söylememize gerek kalmıyor. Geri dönüşümüzden belli oluyor. Akşam yemeği vakti olduğundan herkes sofrada, eğer doğru düzgün düşünebilseydik böyle pat diye içeri girmezdik.

Beş kişi olmamız gerekirken dört kişi olduğumuzu görüyorlar. Taşındığımız ve şimdi yerde duran, fermuarı kapalı uyku tulumunu görüyorlar.

“Hayır,” diyor Mariana yeniden, hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bana, koyu kana bulanmış pantolonuma bakışını izliyorum ve yüzünde bir dehşet ifadesi belirliyor. “Ah Tanrım! Tanrım, olamaz!”

Hâlâ bir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Bir bakıma da asla söylemeyeceğim. Ona, onun bedeninin yanında oturduğumuz o ilk dakikaların, saatlerin nasıl olduğunu anlatmayacağım. Yüzüne nasıl baktığımı ve ne denli büyük bir acı çektiğini anlamaya çalıştığımı. Dom’un inanmadığını, inanmadığını sonra tamamen deliye döndüğünü, nefes alamadığını, çok korktuğunu hatta o

kadar ki Irina'nın onu sakinleştirmek zorunda kaldığını. Sonrasında Ezra'nın ölü bedeninin üzerine fermuarı çekerken kendini iyice kaybettiğini hatta saçma sapan konuşmaya başlayınca durumun daha da kötüleştiğini. Uyku tulumunu kapatmadan önce Ezra'nın yan tarafındaki açık yaralarına bakarken "Etinin yarısı yok olmuş sanki," gibi duymasak da olabilecek şeyler söylediğini.

Ona, iki gün süren dönüş yolunda Ezra'yı nasıl taşıdığımızı, neden onu olduğumuz yere gömemediğimizi birbirimize sorup durduğumuzu, neden ilk başta öyle yapmadığımızı, bu konuda nasıl tartıştığımızı ve bütün o süre boyunca aslında onu öylece bırakamayacağımızı, bizimle kalması, bizimle eve gelmesi gerektiğini bildiğimizi söyleyemiyorum.

Ve artık buradayız. Onu gömmenin zamanı geldi sayılır. Bense hâlâ bunu yapabileceğimden emin değilim. Çünkü biz her zaman beraberdik. Tüm hayatımız boyunca beraberdik. İlk kez onun yolu başka, benimki başka yöne ayrılıyor ve şu ana kadar bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişim bile. Şimdi benim yolum devam ediyor, onunkiyse... bitti ve buna katlanmak çok zor.

Cenaze günü kalkıyorum çünkü Dom yine uykusunda konuşuyor. Sürekli böyle yapıyor, öyle korkunç rüyalar görüyor ki beni de uyandırıyor, kendisini de uyandırıyor, yataktan kan ter içinde nefes nefese fırlıyor. Onu güvende olduğuna ikna etmem uzun sürüyor; onu tutuyorum, saçlarını okşuyorum, sakinleştirip yeniden yanıma yatırıyorum. Yatınca da titriyor ve sürekli bunun için özür diliyor.

Her zaman sapasağlam duran o olduğu için böyle dağılmasının korkutucu olduğunu düşünüyorum ama işin aslı, bu tuhaf biçimde bana kendimi daha iyi hissettiriyor.

Mezarlığa gidiyoruz. Orayı gördüğüm günden bu yana ilk gelişim. Diğerlerinin burayı ziyaret ettiğini biliyordum ve bunun ürkütücü olduğunu düşünüyordum ama şimdi neden geldiklerini anlıyorum. Bugün buranın leylak rengi bir sis katmanı ve çiy ile kaplı, koyu mavi yosunlarla örtülü olmasına; cilalı soluk taşların, gidenlerin hayaletleri gibi durmasına karşın anlıyorum. Hepsinin arasındaysa yeni bir çukur var, daha dün kazılmış, toprakta bir yara gibi açılmış; hemen yanında da yeni, açık renkli, ahşap bir kutu bekliyor, içinde o duruyor.

Onun ölü bedenini Dünya’da yaptıkları gibi buraya gömüyorlar. Bunu, onun toprağın altında olduğunu, bunun onun için nasıl olduğunu asla hayal edemeyeceğimizi, on yedinci doğum gününden üç hafta önce öldüğünü ve uzayda doğup muhtemelen yine uzayda öleceğini düşünürken şimdi toprağın altında olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ölümü hiç düşünüp düşünmediğini. Gerçi Ezra’yı tanıyoruz, muhtemelen düşünmemiştir.

Buraya gelmeyi bile başardığıma şaşıyorum. Daha doğrusu kendimi burada bulduğuma şaşıyorum çünkü buraya nasıl geldiğimi dahi hatırlamıyorum. Ve o anda benden istedikleri konuşmayı yapmayı nasıl becereceğimi merak ediyorum.

“Bunu neden kabul ettim ki?” diyorum Dom’a dönerek ama o sadece bana bakıp “Sanırım kusacağım,” diyor ve elimi sıktıktan sonra ağaçların olduğu yöne koşuyor.

Bu sebeple Jason ve Grace yanımıza geldiğinde sadece

Mariana ile beni orada buluyorlar. Jason beni kollarına alarak saçlarımın arasında iç geçiriyor.

“Bir şey yapmam gerekirdi.”

Son birkaç gündür ben de aynısını hatta daha fena şeyleri düşünmeme rağmen kendime şaşırarak “Yapabileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim,” diyorum.

“Belki öyle. Belki de değil. Hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

Grace yüzümü ellerinin arasına alıyor. “Benim canım kızım,” diyor sadece.

Jason, Mari’nin elini tutuyor, o başını iki yana sallarken yüzüne bakıyor. “Ona söyleyebilmiş miydin?” diyor sonra da iç çekiyor. “Ben de öyle.”

Ben neyi kastettiğini anlasam da Mariana’nın anladığını sanmıyorum.

Maxim’in geldiğini görene dek diğer insanlarla konuşuyorum, bana ne kadar üzgün olduklarını söylemelerini dinlerken kafalarının arasından Maxim’inkini fark ediyorum. Kolunu gerçekten çok yaşlı, kamburlaşmış, kendisinin gri saçlı hâline sarmış; bu babası olsa gerek, komodor.

Önünde durunca “Seninle böyle tanıştığım için üzgünüm,” diyor. Elimde duran kocaman, buruşuk, soğuk ellerine bakarak başımı iki yana sallıyorum.

Büyükbabamdan daha yaşlı görünüyor o yüzden Dünya’da yaşadığını, en başından beri Concordia’da olduğunu, tüm o insanların ölümüne şahit olduğunu düşünüyorum. Bir insan bunu nasıl yapabilir? Nasıl hiç pes etmeden insanları gömüp durmaya devam edebilir? Ben birini bile yapabileceğimden emin değilim.

Maxim onu ön tarafa götürüyor ve Komodor muhtemelen her zamanki gibi konuşuyor, her şeyi yönlendiriyor ama ne dediğine dair hiçbir fikrim yok çünkü Rusça konuşuyor. Konuşma sırası bana geldiğinde herkes ahşap taburelerde, sıralarda oturmuş bana bakarak bekliyor. Planlamadığım, buna katlanamadığım için ağzımdan ne çıkacağını bilmiyorum ama bir şekilde çıkacağını biliyorum.

“Ezra Lomax benim en eski arkadaşım, gerçi bunu düşündüğümde artık her şey için çok geçti. Muhtemelen çoğunuz şimdiye dek onun başına gelenleri duymuşsunuzdur, başka bir boyut olduğunu varsaydığımız bir yere gidip dönüş yolculuğunda nasıl öldüğünü. Ölmeden önce bana orada neler gördüğünü söyleme fırsatı oldu.” Başımı kaldırıp insanlara bakmayı başarıyorum. “Sizdiniz. Sizi gördü. Concordia’yı. Sizin farklı bir Huxley-3 versiyonundaki başka bir hâlinizi. Ve ‘Nereye gidersek gidelim kendimize dönüp duruyoruz,’ dedi.”

Gülecek gibi oluyorum çünkü tam Ezra’nın söyleyeceği türden bir söz ve bir anlığına Ezra benim için yeniden canlanıyor. Sonra gözlerim yanıyor ve onlara baktığımda zar zor görebiliyorum.

“Biri bana bu yakınlarda, Ezra’nın insanlık tarihindeki muhtemelen en önemli ve en kayda değer keşfi yaptığını söyledi. Ama gerçek şu ki umurumda değil. Hiç umurumda değil, tek istediğim onu geri alabilmek. Bu, insanlık tarihindeki en önemli keşif ve umurumda değil çünkü bu lanet olası keşiften, bunun bizim için ne ifade ettiğinden onun on yedi yaşına, yirmi bir yaşına girdiğini, çocuğuna baba olduğunu, büyükbaba olduğunu görmeyi tercih ederdim.”

O anda kan beynimden çekiliyor ve yüzümü ellerimle kapatıp burnumu çekmek zorunda kalıyorum, kendimi toparladıktan sonra konuşmayı sürdürüyorum.

“Biri öldüğünde bir anda ona söylemeniz gerekip de hiçbir zaman söylemediğiniz şeyleri düşünürsünüz,” diye devam ediyorum ve başını çevirmeden önce Mariana’nın sonra Jason’ın gözlerindeki bakışı yakalıyorum. “Ama düşünseniz de yapacak hiçbir şey olmuyor. Belki bu bize artık birbirimize karşı dürüst olmaya başlamamız gerektiğini gösteriyordu.” O anda Dom’un gözlerine bakıyorum. “Ezra ile benim geldiğimiz yerde çok fazla yalan vardı. Hiçbir şekilde gerçeklere güvenmiyorduk. Tanıdığımız herkes, yüzüne baktığımız herkes bir şekilde bir yalanın içinde yaşıyordu. Artık böyle yaşamak istemiyorum. Yaşayabileceğimi sanmıyorum bile. Dahası böyle yaşamamız gerektiğine inanıyorum. Nereye gidersek gidelim kendimize dönüp duruyoruz. O zaman belki de gerçek, burada yalnız olduğumuzdur. Belki de bizden başka kimse yoktur. Ve burada bir tek biz varsak bu konuda çok daha iyi olmaya çalışmamız gerekmez mi? İşleri düzeltmeye çalışmamız gerekmez mi? Tek canlı bizsek daha iyi insanlar olmamız lazım, bunu bu güzel evrene ve birbirimize borçluyuz.” Birden kendimi gülünç hissediyorum ve hafiften gülüyorum. “Özür dilerim. Burada dikilip...” Başımı iki yana sallarken başka bir şeyi hatırlıyorum. “Bana bir kilise olduğunu söyledi. Orada, onların yerleşkesinde, Concordia yerleşkesinin diğer versiyonunda çok güzel bir kilise olduğunu söyledi. Pek Tanrı hayranı sayılmam, hiçbir zaman da olmadım ama inanca hayranım. Ezra’nın Jonah adlı bir ikizi vardı; Jonah rahipti ve bir

keresinde bana ‘Senden Tanrı’ya inanmanı istemiyorum ama bir şeylere inanmanı istiyorum. Tek bir doğruyu seç ve ona elinden geldiğince güçlü bir şekilde inan. İnanç budur işte,’ demişti. Sanırım hâlâ hiçbir şeye inanmıyorum ama inanmak istiyorum. O yüzden belki de kendimize inanmalıyız. Huxley-3’e. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeye inanmalıyız işte. Buraya yeni bir hayat kurmaya geldik. Eskisiyle bir ilgisi olmak zorunda değil. O rolleri oynamak zorunda değiliz. Belki de daha iyi olabileceğimize inanmalıyız. Çok şaşırtıcı şeyler öğrendik. Ezra çok şaşırtıcı bir şey öğrenmemizi sağladı. Bir şansımız var. Birden çok şansımız var. Belki de sonsuz şansımız var. O yüzden işleri yoluna koymalıyız. Eğer denersek bunu yapacak olanlar bizler olabiliriz.”

Bitirip bitirmediğimi bilmiyorum ama daha fazla bir şey söyleyemeyeceğimden eminim o yüzden ön sıraya, Dom’un beni beklediği yere dönüyorum. Normalde ağaç kesme makinesini kullanan adamlar, kutuyu toprağa indirirlerken bakmıyorum. Düşünmesi bile çok ağır geliyor.

İnsanlar neden cenazeden sonra yiyip içerler bilmiyorum ama öyle yapıyorlar, Concordia’nın da bir farkı yok; Pasha epey büyük miktarda alkol getiriyor ve herkes, normalde içmeyenler bile bol bol içiyor. Benim fikrim miydi yoksa başkasının fikri miydi bilmiyorum ama kendimi Komodor Kreznev’in yanında buluyorum ve bu, beni yatıştırıyor. Bunun, kendini insanlara dinleten sesinin bana büyükbabamı hatırlatmasıyla büyük bir ilgisi olduğundan son derece eminim.

“Dünya’yı biliyor musunuz?” diyorum ona alkolü bir anda kafama diktikten sonra yüzümü buruşturarak.

Başını sallayarak onaylıyor. “Birçok düşünle beraber ayrıldığımda yirmi üç yaşındaydım.”

“Nasıl bir yerdi?”

“Sayılı günleri kalmış bir yer gibi. Elindeki tek kaynağı çok sayıdaki insandı, o da onları kullandı. Ventura’yı örnek alalım. İnsanlar bunun bir reklam kampanyası olduğunu söylemişlerdi.”

“Öyle mi?” Dom bana yaslanarak dinliyor.

“Nasıl desem... Sinyalin sahte olduğuna dair, Ventura’daki iletişim uzmanları tarafından kendi çıkarları için üretildiğine dair, sekiz yüz kişinin misyonun yaptığı reklam için ödenecek çok küçük bir bedel olduğuna dair söylentiler vardı. Herkesin tek konuştuğu buydu, tüm dünya sadece bunu konuştu. Yıllarca. Dünya’dan ayrıldıktan sonraki yıllarda bile. Türünün ilk örneği idi. Birçok yönden zamanının çok ötesindeydi. Belki fazla ötesinde.”

O sırada öksürüyor, aslında öksürük onu ele geçiriyor desek daha doğru olur; yüzünü buruşturunca gözleri kırışık katmanları arasında kayboluyor. Dom’la bakışıyoruz.

“Ama benim her zaman ne düşündüğümü öğrenmek ister misiniz?” Cevap beklenmeyecek bir soru olmasına rağmen bize bakıyor. “Sinyal sahte bile olsa Ventura’nın misyonunda çok asil... nasıl desem... çok saf bir şey var: İletişim. İletişim kurma isteği. Benim kaptığım bu küçük, toz pislik içindeki öncü topraklar gibi değil.” Başını iki yana sallıyor ve yanındaki toprağa tükürerek beni şaşırtıyor. “Çok ucuz. Buna rağmen çok maliyetli.”

Bir anlığına hepimiz öylece duruyoruz ve Jason ile Grace’in baş başa verip kederli ifadelerle konuştukları yere bakıyorum; Jason’ın başı bir an Grace’in omzuna

düşüyor. Onların ilerisinde, Maxim'in yanında oturan Mariana'yı görüyorum; Maxim'e yaslanmış, Maxim de elini onun karnına koymuş.

Komodor Kreznev titreyen eliyle bardağını kaldırıyor ve "Tek doğru şeye," diyor.

"Nedir peki o şey?" diyor Dom, ben de bardağımı Komodor'un kine dokundurmak üzere kaldırıyorum.

"İnsanlar," diyor yumuşak bir sesle. "İnsanlar. Tüm engellere rağmen hayatta kalma isteğimiz. Yaşama isteğimiz."

Ve bardaklarımızı tokuşturuyoruz.

Otuz Dört

Yaz, ağır bir battaniye gibi bir anda üstümüze çöküyor. Uzun erimli iletişim binasına yürürken içinden geçtiğim, artık kuruyup ölmüş ayçiçeklerini hasat zamanı neredeyse gelmiş. Grace içeride, bir sandalyeye oturmuş, henüz çalışmayan donanımlara bakıyor, orada olduğumu fark edip bana bakması biraz zaman alıyor.

“Seren,” diyor kalkıp yanıma gelerek ve bana sarılıyor. “Nasıl... nasılsın?” Sonra büzülüyor. “Tamam, çok aptalca bir soru oldu.”

“İyiym,” diyorum.

Bir an nutku tutulmuş gibi görünüyor. “Ben çok... çok üzgünüm, sen de biliyorsun.”

Gülümsemeye çalışarak ondan uzaklaşıyorum ve odada bir tur atıyorum. “Buranın olayı ne?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Burayı neden inşa ettin? Kimden haber almayı bekliyorsun?”

Etrafına ilk kez görüyormuş gibi bakınıyor. “İnanırmısın, bazen ben de bilemiyorum. Bu fikir, ilerlemelerimi-

zi Dünya'ya iletebilmemiz için ortaya çıktı ama bazen... Ventura'yı düşünüyorum, onlardan haber alıp alamayacağımızı sonra..."

Lafını bitirmiyor, sadece parmaklarını kontrol panelinde dolaştırıyor.

"Sonra ne?" diye soruyorum.

"Eridani'ye ulaşp da sinyalin boş olduğunu anladıklarında neler olacağını hep merak ettim."

Ne demek istediğini anlayabiliyorum.

"Tüm bunların bir hiç uğruna olduğunu bilerek orada olmaları fikrinden hoşlanmıyorum. Belki en azından biz burada olursak dönüş yolunda... bilemiyorum."

Sessizce başımı sallıyorum.

"Ventura'ya kaydolduğunda senin yaşındaydı, biliyorsun." Başını kaldırıp bana bakıyor, büyük büyükannem Bea'yı kastettiğini biliyorum. "Düşünebiliyor musun?"

İç çekiyorum. "Şimdi bir gezegende yaşıyorum ve bunu düşünmek, önceki düşündüklerimden daha zor geliyor."

Bu dediğime gülümseyerek bir süre beni seyrediyor sonra da "Hey, Kirill'in ne yaptığını gördün mü?" diyor.

Gittiğimde önce Mariana'yı görüyorum, toprağın üzerine diz çökmüş. Beni görünce kalkıp üzerini silkeliyor, beni arka tarafa götürüyor. Kirill orada hortumla torbalarda duran bir grup ağaççığı suluyor. Beni görünce suyu kapatıp kolumu yumrukluyor, gülümsememe engel olmuyor.

"Haydi ama, büyük olay neymiş görelim," diyorum.

Yere çömelmemi istiyor, onunla birlikte çömelince küçük ağaçların koyu renk yapraklarının altına bakıyorum ve görüyorum: Meyve. Ufak ama gözden kaçacak gibi de-

ğil; çiftler çiftler, pembe pembe sallanıyorlar.

“Bunlar nedir?” diye soruyorum.

“Henüz bir ismi yok,” diyor. “Yeni. İlk Dünya-Huxley melezi.”

“Aman Tanrım,” diyorum nefesim kesilerek.

“Tadına bak da gör,” diyor Mariana arkamdan.

Kirill birini sapından nazıkçe koparıp başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak bana uzatıyor. Adada yediğim zehirli şeyleri saymazsak aslında daha önce hiç meyve yemiş değilim o yüzden önce bir süre inceliyorum sonra da “Hepsini mi yoksa?..” diye soruyorum.

“Dikkat et, ortasında çekirdek var.” Kocaman gülümüyor ve “Haydi bak tadına,” diyor.

Ben de bakıyorum. İçi ılık ya da ışıklılı bir sıvıyla dolu sanki. O kadar güzel ki ağzımı sulandırıyor ve öyle bir iç geçiriyorum ki ikisi birden bana gülüyor. Çekirdeğiyle birlikte tamamını yuttuğumu, hepsi bitip de keşke daha çok olsaydı diyene dek fark etmiyorum.

“Tanrım,” diyorum onlara, çenemi kıyafetimin koluyla silerken. “Çok güzel. Nasıl yaptın?”

“Maxim yardım etti,” diyor. “İşe yarayıp yaramadığını görmek için iki yıl beklemek zorundayız.”

“Değer,” diyorum. “Hiç şüphesiz.”

Mariana’yla birlikte Maxim’in bizimle buluşmak istediği yere yürüyoruz. Kasabanın sınırına, dün ağaçları kestikleri yere. Yıkım öyle taze ki odun parçaları hâlâ yoğun ve keskin kokuyor.

“Aman ne güzel,” diyorum vardığımızda. Yanında Jason’ın durduğunu ancak o zaman fark ediyorum. “Ağaçların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorsun.”

“Bazı fedakârlıklar yapılması gerekiyordu.” Yarım yamalak gülümsüyor. “Onlar da sağ olsun, hep yapıyorlar.”

Mariana onun yanına gidiyor, Maxim de kolunu kaldırıp onu sararak yanına çekiyor. Ezra öldüğünden beri böyle oldu, bir çift değıllermiş gibi davranmaktan bütünüyle vazgeçtiler. Bunun beni üzüp sinirlendireceğini zannetmemiye rağmen öyle olmuyor. Onun yerine mutlu ediyor. Herkesi mutlu ediyor.

Maxim o anda aklımı okumuş gibi “Sizi buraya, Ezra’nın anısına bir şey inşa etmem konusunda ne düşünürsünüz diye sormak için çağırdım,” diyor. “Sonuçta o, Huxley’nin ilk yerlisinin babası.”

Önce bana sonra Mariana’ya ardından yeniden bana bakıyor.

“Ne inşa edeceksin?” diye soruyorum cevap vermeden önce ne olduğunu öğrenmem gerektiğini düşünerek.

“Şey... kilise nasıl olur diye merak ediyordum.”

Biz bunu düşünürken Jason’la ikisi sessizce bizi izliyorlar.

“Biraz garip gelebileceğini biliyorum,” diyor Jason. “Hiçbirimiz özel olarak bir dinle ya da ona benzer bir şeyle ilgilenmiyoruz ama sen cenazede bundan bahsedince hepimizin aklına düştü sanırım; bir yer, yani bilemiyorum, toplanabileceğimiz bir yerimiz olmalı diye düşündük. Sessizce düşüncelere dalabileceğimiz bir yer. Artık her neye inanıyorsak onu kutlayabileceğimiz bir yer. Cenaze törenlerimizi yapmak için düzgün bir yere ihtiyacımız var. İleriki yıllarda kullanmak için başka nedenlerimiz olacağını da ümit ediyoruz. Belki düğünler için, ha?”

Kaşlarını kaldırarak Maxim'e bakıyor ama Maxim oltaya gelmiyor.

Sadece "Bina elbette çok amaçlı olabilir," diyor. "Yakın gelecekte bir eğitim programı düzenlememiz gerekecek, burada yapılabilir. Aslında, Seren, sen bunun sorumluluğunu üstlenmek ister misin diye merak ediyordum."

Boğulacak gibi oluyorum. "Eğitim programının mı? Ben mi?"

"Evet, sen. Hayatta daha şimdiden birçok deneyim yaşadın. Senin çok akıllı olduğunu düşünüyorum o yüzden birkaç yıl içinde..."

Ona meydan okuyarak gözlerine bakıyorum. "İnsanlara kurallara uymalarını, onlara söylendiği gibi davranmalarını öğretemem Maxim. Benim bunlarla işim olmaz artık."

"Öyle yapmanı beklemiyorum zaten," diyor hiç duraksamadan ve Mariana eğilerek onu kulağından öpüyor.

Maxim ona gülümsedikten sonra gözlerini hafifçe kısararak ağaçlardan geriye kalan açıklığa bakıyor. "Bu binayı ağaçlardan yapmak gibi bir fikrim var, ona tıpkı ormanın içiymiş, ağaçmış gibi bir görünüm vermek istiyorum." Mariana'ya bakıyor. "Kulağa çok mu delice geliyor?"

Mariana başını iki yana sallıyor.

Öyle olunca ben de etrafa bakıyorum. Binayı neredeyse gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Yürüyüş beklediğimden çok daha az zaman alıyor. İlk geldiğimde ameliyattan çıktığım için hâlâ toparlanamamıştım ve Dom'un bacağı hâlâ kötüydü. Üzerinden yalnızca birkaç hafta geçmesine rağmen o günler şimdi bambaşka bir hayatmış gibi geliyor.

Dom arada yaptığı gibi şafak sökmeden çıktı ama dün gece, buraya nasıl geleceğimi bildiğimden iyice emin oldu.

“Müsait olduğun zaman gel,” dedi. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Oraya vardığımda onu diz boyu suyun içinde buluyorum, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, tuhaf bir biçimde açık mavi suya bakarak düşüncelere dalmış. Geldiğimi duyunca dönüyor ve yüzündeki ifadeden, buraya yeniden gelmenin çok acı verici olabileceğini düşündüğü için geleceğimden emin olmadığını anlıyorum. Ona doğru yürüyorum, çantamı ateşin yanına koyup doğruca yanına giderek elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

“Geldin,” diyor, gülümsemiyor ama gözlerinde gizli saklı bir gülümseme olduğunu görüyorum.

Alaca karanlıkta açık yeşil görünen bu güzel göle bakıyorum; iki yüz metre çapında ve neredeyse mükemmel bir yuvarlak oluşturuyor. “Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

Başını sallıyor. “Öyle ama gelmeni bu sebeple istemedim.”

Yüzümü ona çeviriyorum ve bana uzanacağını bilecek kadar uzun bakıyorum, öyle de yapıyor. O boynumu, omuzlarımı, göğsümü öperken ben de onu kalçasından tutup kendime çekiyorum. Kucağına atlayıp bacaklarımı ona doladığımda dengemizi kaybedip soğuk suya düşüyoruz. O üstümdeyken uzun zamandır ilk kez yapıyormuş gibi hissederek kahkahalarla gülüyoruz.

“O zaman neden gelmemi istedin?” diye soruyorum yüzündeki damlaları silip saçını düzelterek.

“Balık,” diyor gülümseyerek.

“Ne?” diyorum ve yaklaşık bir saniye sonra anlayarak yeniden “Ne?” diyorum. “Yani... burada mı? Balık mı var?”

Bu kelimenin yüzümde yarattığı ifadeleri izliyor ve o çok sevdiğim yavaş, tatlı ve tek gamzeli gülümsemesiyle gülümsüyor. Tam o sırada, planlamışçasına hemen iki metre ötemizde balığın biri yüzeye çıkıyor; bu o kadar hızlı oluyor ki gümüş pulları ve minik yüzgeci dışında bir şey görülüyor ama o kadar inanılmaz ki çığlık atıyorum. Bu ses her yerde yankılanırken onu öpüyorum ve tam dudaklarım dudaklarının üstündeyken konuşuyorum: “Harika birisin, biliyor musun? Öyle harikasın ki...”

“Hâlâ çok küçükler,” diyor. “Çok minikler. Burada bir gelecekleri olup olmadığını söylemek için henüz çok erken ama yine de bir başlangıç.”

O güzel yüzüne, gözlerinde sadece böyle zamanlarda oluşan ışığa bakıyorum.

“Çok şanslıyım,” diyorum. “Beni sevdiğin için. Hiç yokken hayat yaratan harika bir insansın ve beni seviyorsun.” Başımı iki yana sallıyorum.

“Bu sebeple sürekli buraya gelip onları kontrol etmem gerek,” diyor etrafına bakarak. “Seni bırakmayı sevmiyorum ama...”

“Bense biraz yalnız kalmak istediğini düşünüyordum. Bütün bu olanlardan sonra.”

Biraz gülüyor ama hüzünlü bir biçimde. Ellerini kalçama koyuyor ve parmak uçları ameliyatlı yaramı, yaramın sertleşen pürüzsüz çizgilerini buluyor. Şansa bakın ki büyük E harfi şeklini alacak gibi duruyor ama bu beni mutlu ediyor. Artık bana arkadaşımı ve evrenin yaşanmamış

diğer tüm hayatlarını hatırlatacak. Dom suyun içinde dizlerini büküp kollarını dizlerine koyarak suya bakıyor. “Onu kaybettiğimize hâlâ inanamıyorum.”

Onu kaybettik. Bunu bu şekilde görmeye başlamak biraz zamanımı aldı. Bu olayı, ona katlanmayı zorlaştıran tüm o ayrıntılar olmadan düşünmenin sıkıntısız ve meşafeli şekli. Onu kaybettik. En sonunda geldiği nokta bu. Onun bizim için ifade ettiği ve edeceği her şeyi kaybettik.

“Onun sayesinde buradayız,” diyor. “Ve şimdi...”

“Sanırım bu yüzden ona mutlu olmayı borçluyuz.” Çenemi onun koluna dayayıp üzgün yüzüne bakıyorum; kirpikleri hâlâ ıslak ve birbirine yapışık, boynundan damlalar süzülüyor. “Ne düşünüyorum, biliyor musun?”

Başını iki yana sallıyor.

“Onun gördükleri... muhtemelen bizim başka hayatlar yaşayan başka versiyonlarımızın olduğu başka... nasıl demeli... boyutlar, zamanlar olduğu anlamına geliyor, değil mi?”

Gözlerime bakıyor.

“Yani başka bir yerde başka bir Ezra var. Hâlâ hayatta. Hâlâ saçma sapan şakalar, iğneleyici yorumlar yapıyor ve önünde uzanan koca bir gelecek var.”

“Şimdi oraya gidip, onu görüp onunla konuşabilseydin ne derdin?”

Bunu binlerce defa, binlerce farklı şekilde düşündüm ama sadece “Saçını kestir derdim herhâlde,” diyorum.

Gülümsüyor hatta neredeyse gülüyor ve bir şeyleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyormuşçasına silkinip derince bir iç çekerek etrafımıza bakıyor.

“Burada yaşayabileceğimizi düşünüyorum,” diyor son-

ra. “Hoş, çadırdan daha iyi bir şeyler kurmak biraz zaman alabilir.”

Leylak rengi gökyüzüne ve yükselen ayları yansıtan çarşaf gibi suya bakıyorum.

“Yaşayabiliriz,” diyorum. “Ya da yerleşkeye biraz daha yakın bir yerde yaşayabiliriz. Birçok sebeple.”

“Gelecek yıl başlayacak çiftleştirme programı için mi?” Kaşlarını kaldırıyor. “Sence bizim için planları yok mudur? Bunun bir parçası olmak istemiyoruz, kendimize yetmemiz gerekiyor.”

Ama başımı iki yana sallıyorum. “Bu konuda artık endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum. İçimde artık her şeyin daha farklı olacağına dair bir his var.”

Bir anda biraz üşüdüğümü fark ediyorum ve keşfe çıkan küçük bir balığı korkutarak suyun içinde ayağa kalkıyorum. Dom’a elimi uzatıyorum, birkaç saniye elime bakıyor.

“Haydi şu ıslak kıyafetlerimizi çıkaralım,” diyorum.

“İşte bu, reddedemeyeceğim bir teklif.” Elim tutuyor, onu ayağa kaldırıyorum, kısa bir an arkamızda aylar, ayağımıza kadar gelen suyun içinde, ellerimiz kenetlenmiş hâlde birbirimize bakıyoruz.

“Umarım seninle ikimiz başka boyutlarda da beraber oluruz,” diyor onu kıyıya çekerken.

“Ah sonsuz ihtimal olsa bile bazı şeylerin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum,” diyorum ve dönüp bakmasam bile gülümsediğini biliyorum.

UZAK VARLIKLARIN YALNIZLIĞI

Ventura Efsanesi

I. Kitap

KATE LING

*Güneş çok yakındayken, karanlıkta
kalmayı kabul edebilir misin?*

DE
X